

THE JOKER

PHAN HỒN NHIÊN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tiệc Đêm](#)

[Biên Bản Khám Nghiệm](#)

[Một Ai Đó](#)

[Sổ Da Cừu](#)

[Nhà Ảo Thuật](#)

[Vật Thay Thế](#)

[Đột Nhập](#)

[Chìa Khóa](#)

[Bị Tấn Công](#)

[Ôm](#)

[Cuộc Gọi Ẩn Danh](#)

[Phóng To Dấu Vết](#)

[Giao Điểm](#)

[Trò Chơi Bạo Lực](#)

[Bẫy](#)

[Blog](#)

[Quan Hệ Nguy Hiểm](#)

[Thông Điệp](#)

[Xuyên Đêm](#)

[Manh Mối Cuối Cùng](#)

[Tôi Muốn Em Biết](#)

Mục lục

[Tiệc Đêm](#)

[Biên Bản Khám Nghiệm](#)

[Một Ai Đó](#)

[Sổ Da Cừu](#)

[Nhà Ảo Thuật](#)

[Vật Thay Thế](#)

[Đột Nhập](#)

[Chìa Khóa](#)

[Bị Tấn Công](#)

[Ôm](#)

[Cuộc Gọi Ẩn Danh](#)

[Phóng To Dấu Vết](#)

[Giao Điểm](#)

[Trò Chơi Bạo Lực](#)

[Bẫy](#)

[Blog](#)

[Quan Hệ Nguy Hiểm](#)

[Thông Điệp](#)

[Xuyên Đêm](#)

[Manh Mối Cuối Cùng](#)

[Tôi Muốn Em Biết](#)

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Tiệc Đêm

Không gian còn nhiều khoảng trống, nhưng lối đi giữa các kệ hàng khá hẹp, gấp khúc quanh co như một ma trận. Rõ ràng, siêu thị mini bán các loại đồ dùng cao cấp này được sắp xếp bởi một bàn tay bày hàng chuyên nghiệp. Gã ta sử dụng thủ thuật bủa vây người mua sắm trong ảo giác hàng hoá nhiều cơ man. Nếu cứ đẩy xe và ngắm nhìn các mặt hàng, thì sẽ liên tục bị lạc lối, liên tục bị mê hoặc và liên tục lựa chọn. Chẳng hạn, ở vị trí Huy đứng, tầng trên cùng thuần loại mặt hàng thức ăn đóng hộp, chồng lên nhau cao chát ngất, kéo dài hút mắt. Ở giữa chúng, ngỡ như chỉ cần một va đập bất cẩn, người ta sẽ bị chôn vùi dưới núi hàng hoá khổng lồ. Tuy vậy, ấn tượng ghê rợn mơ hồ bởi hàng ngàn vỏ thiếc sáng lạnh bị xoá mờ ngay nếu anh nhìn chếch qua phía bên phải, nơi những chai rượu ngọt và nước trái cây sặc sỡ đủ màu chen chúc nhau, nặng trĩu, đến mức các tấm sắt xám của giá bày hàng như cong võng xuống. Ngang tầm nhìn, hàng trăm thanh chocolate đủ mọi nhãn hiệu, gói trong lớp giấy tráng kim tựa những ánh mắt loé lên tinh quái, nhưng bọc ngoài cùng bởi lớp vỏ sẫm màu sang trọng. Tất cả được bày biện bừa bãi một cách cố ý, mời mọc khách hàng cầm lên ngắm nhìn cho thoả mãn thị giác. Rồi sau đó, nổi thèm muốn dâng lên, đến mức người ta chỉ muốn vươn tay tóm lấy một chai nước xé toạc lớp bao bì mỏng mảnh để nếm ngay hương vị lạ lẫm ngọt ngào...

Nhưng, chỉ có những chú nhóc khinh xuất mới hành động theo cách đại dột như trên. Chắc chắn, một camera chuyên dụng đang theo sát mọi cử chỉ của khách hàng. Huy gạt bỏ ý định liêu lĩnh điên rồ vừa nảy ra, cười một mình. Chàng trai trẻ đưa mắt nhìn lướt xung quanh. Camera thu hình chính là một trong hai con mắt chú hề bằng nhựa treo tường, với cái bụng là mặt đồng hồ lớn. Như thường khi, với sự thính nhạy riêng biệt, Huy phát hiện

dễ dàng các vật thể được nguy trang. Anh nhìn thẳng vào mặt gã hề, chăm chú và hơi nhạo báng. Mắt bên nào được gắn camera? Dấu hiệu của sự ngờ vực thường còn có cách biểu hiện nào khác hay không? Sẽ ra sao nếu thế giới này không ai tin ai, tất cả đều theo dõi lẫn nhau một cách lạnh lẽo và kín đáo? Chàng trai trẻ đẩy chiếc xe rỗng, bước chậm chậm, theo đuổi chuỗi ý nghĩ vừa mọc lên trong đầu như một thảm lá xanh thẫm. Mắt Huy vẫn không rời khỏi nụ cười chú hề tươi tắn đến mức ghê sợ. Đột nhiên, một bàn tay lạnh cóng đặt lên vai anh. Huy giật thót, quay phắt lại.

Một người cao lớn, nhưng lại mặc chiếc áo đồng phục siêu thị bằng lụa xanh mượt, bám theo sau anh từ bao giờ. Có lẽ mình đã bị nghi ngờ là một kẻ chuyên lấy trộm hàng siêu thị mất rồi, Huy thở dài. Bộ dạng ủ rũ với cái quần jeans rách gối, áo pull mềm hơi nhàu và đôi sneakers dưới chân khiến anh chẳng có vẻ gì của một chàng trai dư dả. Mái tóc quên chưa cắt hơn một tuần qua đang rối beng lên, rử kín trước trán. Biết làm sao được. Một chàng trai 21 tuổi, sinh viên năm ba, vừa đi học và đi làm thêm tự trang trải mọi chi phí như anh, thế này là ổn lắm rồi. Nhưng trong mắt kẻ khác, thì vấn đề đã khác. Dù sao, trong cái thế giới vẫn quen đánh giá con người qua lớp vỏ bề ngoài, giữ vị trí và hình ảnh của một chàng nhếch nhác thật chẳng dễ chịu!

Mặt dờ dại, Huy vịn tay cầm của chiếc xe đẩy. Chẳng có gì khuất tất nên chẳng có gì phải sợ. Tuy nhiên, với kỹ năng giao tiếp tồi tệ, anh chưa biết mở lời bào chữa cho mình thế nào. Nhìn lướt qua vị khách mua hàng rồi trí, rớt cuộc, người đàn ông chỉ lên tiếng nhẹ nhàng: "Cậu đánh rơi ví tiền!". Huy giật mình, lúng túng nhìn quanh, tay chạm vào túi quần sau. "Hãy lo cho chính mình, trước khi tò mò những điều không can hệ, nhé!" _ Người mặc đồng phục bỗng nhếch môi cười, đặt chiếc ví mỏng kẹp vào bàn tay Huy. Ông ta quay lưng đi thẳng, trước khi anh kịp nói cảm ơn.

Để xoá bỏ cảm giác ngớ ngẩn khó chịu, Huy chọn nhanh gói mì spaghetti, một thanh kẹo chocolate, gói chả giò tôm, ít thịt bò chế biến sẵn

và vài quả cà chua đỏ rực. Huy dừng xe đẩy ở dãy kệ hàng cuối cùng trưng bày các loại đồ dùng nhà bếp, anh vợ lấy một đôi cốc gốm loại có quai, hai chiếc bát sứ trắng muốt và cái thìa có khắc hình nhánh hoa dành dành phía chuôi cầm. Mấy món này thì anh đã ngắm nghía từ nhiều lần trước, khi ghé siêu thị mua kem đánh răng và dao cạo râu. Chỉ vài thứ vật vãnh chưa phủ kín lòng xe cũng sẽ ngốn trọn một góc đáng kể của tháng lương. Nhưng chẳng có gì phải bận tâm. Không phải ngày nào cũng là ngày cô gái mà bạn thầm yêu từ lâu nhận lời ghé thăm căn hộ chung cư nhỏ xíu của bạn. Càng khó tin hơn khi cô ấy đồng ý ở lại ăn tối. Bạn sẽ nấu ăn và dọn lên mặt bàn lấm lem mực in mấy thứ đồ dùng xinh xắn vừa mua. Dù chưa có máy nghe nhạc ra hồn, bạn chẳng ngại gì đặt đĩa nhạc êm dịu vào ổ CD máy tính. Các ca khúc bất hủ Waiting, Only you rồi I don't want to say goodbye sẽ phát đi phát lại trên chiếc loa hơi rè... Viễn ảnh đẹp đẽ bất ngờ đến mức làm trái tim nhói lên trong lồng ngực. Nếu không phải là nơi chốn công cộng, Huy đã giang rộng tay, cất lên tiếng hú phẫn khích theo kiểu Jimi Hendrix. Hay thành thật và ít sang trọng hơn, như một chàng sói ủ dột nhưng tràn đầy tình yêu nồng nàn. Ý nghĩ cuối cùng khiến anh sực nhớ, dù là người hay sói, thì trong bữa tiệc thịnh soạn, không chỉ ăn, người ta còn phải uống. Bỏ cái xe đẩy giữa lối đi, anh quay lại dãy hàng bên dưới đồng hồ gã hề. Chẳng nên chọn rượu. Nhưng một chai nước trái cây có ga thì không tệ chút nào.

Mới hơn ba giờ chiều. Huy là khách hàng duy nhất có mặt ở siêu thị cỡ trung chuyên bán các loại hàng hoá cao cấp. Tại quầy thu ngân, nơi người đàn ông cao lớn đã đợi sẵn, Huy bình thản móc tờ giấy bạc năm trăm ngàn duy nhất trong ví, đặt lên mặt quầy đá hoa cương lạnh lẽo.

- Ông là thu ngân? - Câu hỏi thân thiện anh kịp nghĩ ra lúc đó.

- Nếu là thu ngân, có lẽ tôi đã không nhìn thấy cậu làm rơi chiếc ví đâu!

- Ồ, tôi hiểu rồi. Ông là chủ siêu thị này. Thế nên ông có thể kiểm tra camera, cũng như có thể đứng ở quầy thu ngân một cách thoải mái! - Huy

mỉm cười, xếp các món hàng lên mặt quầy.

- Óc suy luận của cậu tốt đấy! - Người đàn ông chậm rãi lướt máy đọc mã vạch trên các món hàng - Cậu học ngành gì?

- Thiết kế. Chuyên ngành nội thất.

- Cậu sống một mình, đúng không? Tối nay cậu có khách? Một vị khách đặc biệt với cậu. Nếu tôi đoán không lầm, đó là một cô gái! - Ông ta cầm lên chai nước trái cây, hơi nheo mắt khi đọc kỹ công thức.

- Hoàn toàn chính xác! - Huy ngạc nhiên, với cả một chút lúng túng.

- Đừng có trợn mắt nhìn tôi như thế. Chỉ là một chút suy luận, vậy thôi!

- Ông có lời khuyên nào không, cho cuộc hẹn đầu tiên? - Bỗng dưng, Huy cảm thấy có thể nói ra vài điều riêng tư với người trước mặt.

- Chẳng có lời khuyên nào cả! - Ông chủ siêu thị đặt chai nước vào bao xốp, xé hoá đơn đưa cho Huy - Nhưng có một kinh nghiệm, tôi luôn áp dụng. Chân thành với các cô gái tốt và trao đổi ngang giá với các cô gái xấu!

- Nghe kỳ quặc và có gì đó hơi tàn nhẫn! - Huy hơi so vai.

- Tất nhiên. Nhưng, các trải nghiệm đáng giá nhất của cuộc sống luôn nằm trong các sự kiện cậu không bao giờ có thể đoán trước.

Huy lẳng lặng xếp chỗ tiền trả lại vào ví, không nói gì thêm.

Cho tới khi rời khỏi siêu thị mini, Huy lảng tránh không nhìn lên chiếc đồng hồ gà hờ. Nhưng anh biết, nó vẫn nhìn anh với ánh mắt và nụ cười chế nhạo kỳ dị. Chẳng có nghĩa lý gì cả, nhưng không hiểu sao, hình ảnh đó gợi lên trong Huy dự cảm bất an.

Xách túi hàng đi bộ về khu chung cư, cảm giác bút rứt khó hiểu vẫn đeo bám Huy. Ở góc ngã tư, trong lúc chờ đèn xanh, anh rút điện thoại nhắn tin. "Đừng quên cuộc hẹn, Minh nhé!". Gần như liền sau đó, có tin nhắn trả lời: "Minh không quên gì đâu!". Chàng trai trẻ gửi lại bằng biểu tượng nụ cười. Trời nắng. Tĩnh không một ngọn gió. Những chiếc xe lướt như không chạm bánh vào mặt đường nhựa. Một ngôi nhà đang xây dựng bụi tung mờ xám. Nhưng lúc này đây, tất cả những điều đó dường như không chạm vào Huy. Anh đang thuộc về một thế giới khác, nhẹ nhõm và đầy hy vọng, hoàn toàn xa cách với không gian chói chang nóng bức này. Bất chợt, một điều gì đó thôi thúc từ bên trong, Huy bỗng guồng chân, chạy như bay về phía vệt xanh của những cây móng bò rợp bóng bao quanh khu chung cư trên đỉnh dốc.

Thời gian còn lại của buổi chiều, Huy làm cho xong một số bài tập và bắt tay vào phác thảo nội thất ngôi biệt thự mới xây, của một ca sỹ đang thời nổi tiếng - hợp đồng mà công ty anh làm thêm ký được hồi tuần trước. Sáu giờ, Huy dọn dẹp đóng giấy tờ, các mô hình bằng bìa cứng. Lau sạch sàn nhà, anh vào bếp bắt đầu nấu nướng. Nồi nước luộc mì sôi sục trên bếp ga. Những khoanh cà chua đỏ thắm. Thịt bò băm toả hương thơm tràn ngập căn bếp nhỏ. Lóng ngóng và bừa bãi. Hồi hộp và những hình dung hỗn loạn, tươi vui nhưng không phải không căng thẳng. Nhưng rồi cuộc, mọi thứ cũng đã xong. Đồng hồ chỉ sang tám giờ. Huy ngồi im. Cảm giác lo lắng cồn lên khi anh nhìn qua cửa sổ bầu trời mờ tối. Bỗng anh nhớ đến gương mặt bình thản của Minh, giọng nói êm và chậm rãi của cô, bàn tay hơi dài quá khổ hay gõ nhẹ trên mặt bàn một cách vô thức... Bài nhạc Waiting vẫn phát ra từ chiếc loa vi tính. Vẫn chưa có tiếng gõ cửa. Cũng chẳng có tin nhắn nào trên điện thoại. Kim đồng hồ chỉ sang số chín. Chọn tên Minh trong danh mục, Huy gọi đi. Điện thoại khoá.

Có thể cô ấy đang bận việc.

Có thể cô ấy đang trên đường đi nên không nghe máy.

Có thể cô ấy muốn dành cho anh một bất ngờ nho nhỏ.

Thức ăn nguội lạnh trên chiếc bàn vuông. Chai nước trái cây đóng dày những hạt mờ hôi lạnh. Đồng hồ chỉ mười hai giờ. Những bài hát trong ổ đĩa đã dừng lại. Huy lao ra bàn học. Số điện thoại bàn nhà Minh ghi ở bìa trong quyển giáo trình năm ngoái. Anh gọi đi. Ở hồi chuông thứ hai, có người nhắc máy. Giọng nói rè rè của Quỳnh, cô bạn cùng thuê ngôi nhà lớn với Minh vang lên vô cảm: "Chị ấy được chuyển vào nhà xác bệnh viện, cách đây một tiếng!". X???"a;l

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Biên Bản Khám Nghiệm

Cái chết là hậu quả của việc sử dụng Cisapride, một loại thuốc vốn dĩ không nguy hiểm, vẫn được bác sỹ kê đơn điều trị trong các trường hợp ruột vận động kém gây ra chứng chướng bụng và chán ăn. Biên bản khám nghiệm cho biết. Vấn đề ở chỗ, trong một tỷ lệ rất hiếm hoi, có thể xảy ra biến chứng. Loại thuốc này gây rối loạn nhịp tim dẫn đến tử vong.

Trong biên bản miêu tả hiện trường của nhà điều tra, không có dấu hiệu nào dù là nhỏ nhất của xô xát, xung đột hay cưỡng bức. Mười lăm phút sau cú điện thoại từ người ở cùng nhà, nhân viên cấp cứu bệnh viện và nhà chức trách gần như có mặt cùng lúc. Khi người ta bước vào, căn phòng của người xấu số gần như nguyên vẹn. Thậm chí chỉ nhìn lướt qua, một đôi mắt hồ hững cũng có thể hiểu ngay chủ nhân là người đề cao thói quen ngăn nắp trật tự. Bên cạnh chai thuốc viên, cốc nước vẫn còn hơn một nửa. Thả cái cốc thủy tinh và chai thuốc vào chiếc bao trong suốt, nhân viên điều tra mang chúng đi. Nếu chiếc ghế tựa trước bàn vi tính không đổ nghiêng trên mặt sàn gỗ, nếu tấm drap trải nệm không nhăn nhúm in hằn dấu vết đau đớn cuối cùng, người ta sẽ tin rằng người sống trong căn phòng này chỉ vừa bước ra ngoài một chốc, sẽ quay trở lại ngay.

Ở trường đại học quốc tế, mọi người choáng váng đón nhận thông tin về cái chết. Một số đồng môn vốn bàng quan hồi hải lục tìm ảnh người đã mất. Vài cô bạn tải lên blog mấy bức ảnh hiếm hoi chụp chung với người đã mất. Trong ảnh, Minh đứng tách biệt, luôn nhìn thẳng. Kiểu gương mặt đóng kín. Không chút tâm trạng hay cảm xúc nào được tiết lộ. Như thế, vào thời khắc đứng trước máy chụp hình, cô ấy biết sẽ có lúc mình không còn nữa. Và câu đố bí mật về cuộc đời mình giờ đây gửi lại mọi người, với một chút chế giễu và cay đắng. Huy vào tất cả các blog đề cập đến cô. Mắt bám

chặt vào các entry, anh chậm rãi đọc kỹ từng comment. Những người bạn nói và kể chuyện về cô theo cách người ta vẫn nghĩ đến một người kém may mắn. Tuy vậy, rõ ràng cô ấy không thuộc mẫu các cô gái sôi nổi và biết cách cuốn hút chú ý. Chưa kể khoảng nửa năm trở lại đây, cô thường chỉ đến giảng đường vào các ngày thi. Ở lớp đại học năm hai, cô không có ai là bạn thân.

Sau thời khắc kinh hoàng và suy sụp, gia đình rồi cũng chấp nhận thực tế họ đã mất cô con gái duy nhất. Vài món đồ đạc của cô được chuyển về cao nguyên. Nhưng phần lớn vật dụng sách vở vẫn để lại nhà trọ. Quỳnh, người ở cùng nhà đồng ý sẽ để mắt coi sóc chúng. Bất kể chuyện gì, họ cũng là chị em họ bên ngoài. Mặc dù, ở khía cạnh thực tế, mối quan hệ của họ được xử lý trên cơ sở của hai người bạn không quá thân.

Một tai nạn đáng tiếc.

Càng đáng tiếc hơn khi nạn nhân quá trẻ, xinh đẹp, tương lai đầy hứa hẹn.

Một sự kiện gợi nỗi xót thương. Nhưng, như tất cả các cơn chấn động khác, dư chấn của nó phải tắt dần. Nỗi xúc động sẽ lắng dịu. Người ta sẽ quên nó đi, nhường đầu óc cho các mối bận tâm khác.

Đó là hết thảy những gì Huy tỉnh táo ghi nhận trong khoảng thời gian một tuần, sau cái chết của Minh. Ngày cuối cùng của chuỗi sự kiện trên, lớp đại học của Minh góp tiền, thuê riêng chuyến xe lên cao nguyên đưa tiễn cô. Huy liên lạc với lớp trưởng, đề nghị được đi cùng.

Xem lại lịch học ở lớp, Huy nhờ một cậu bạn chuyển bài tập kỹ thuật anh sẽ in ra sớm, nộp cho thầy bộ môn. Khi gọi điện tới công ty nơi anh làm thêm xin phép vắng mặt buổi họp brainstorming, người ta cũng đồng ý dễ dàng. "Du lịch bụi với lớp hay đưa một cô nàng dễ thương nào đó đi chơi, hả?" - Trưởng dự án của Huy cười toáng lên, bỗng trở nên tò mò khác

thường. "Không giống như anh nghĩ đâu!" - Huy chấm dứt cuộc gọi. Chiếc Nokia đời cũ màu xanh bạc nằm im trong tay anh, lạnh toát tựa một phiến băng.

Huy đến sớm nhất, ở điểm tập kết lên xe vào lúc tám giờ tối. Quỳnh tới sau cùng. Không buồn nhìn ai, cô ta lên ngồi cạnh tài xế và lập tức ngủ. Cô ta ngủ suốt chuyến đi, như một con vật vo tròn, tỏa ra chung quanh một lớp màn ngăn cách vô hình, nguy hiểm. Xe chạy xuyên đêm để kịp sáng mai dự lễ tiễn đưa người đã mất. Đầu óc đờ đẫn như lệch hẳn sang bên, Huy nhìn trừng trừng, quan sát từng người bước lên xe, bất kể họ thoáng tỏ ra khó chịu. Không mấy khó khăn, anh nhận ra lớp Minh toàn các sinh viên con nhà khá giả. Họ ăn mặc rất đẹp, sử dụng điện thoại đắt tiền và cắt các tóc hợp mốt. Mọi người còn khe khẽ nói chuyện với nhau bằng thứ tiếng Anh rất chuẩn. Nhưng anh chẳng thấy gì kỳ dị hay hợm hĩnh nữa. Người trên xe chỉ biết Huy từng học cùng lớp tiếng Pháp với Minh buổi tối. Vậy thôi.

Lòng xe rộng hoác, chống chếnh. Có lẽ do ảo giác. Hoặc bởi các thành viên lớp Minh ngồi sát vào nhau. Không ai nói một lời. Không khí trên xe im lìm, khô lạnh, phảng phất cái gì đó gần giống sự đe dọa. Có một lúc, người tài xế thử vận chương trình âm nhạc dành cho giới lái xe đường dài. Nhưng ông ta vội vã tắt ngay.

Huy ngồi băng ghế cuối cùng, một mình. Đường hơi xóc, nhất là ngồi phía sau. Anh nhắm mắt, tựa hẳn vào lưng ghế. Hình ảnh cô gái mà anh từng hy vọng được thương yêu hiện ra, rõ ràng từng phân đoạn như trong bộ phim ngắn. Có thể ghi nhận hình ảnh về cô ấy từng hiện ra trước đó, hoặc sớm hơn nữa. Nhưng nay hồi nhớ lại, dường như mọi việc bắt đầu từ đây. Anh nhớ lần đầu khi họ cùng chọn chỗ ngồi ở góc lớp học tiếng Pháp. Thật ra cô ấy không muốn chia sẻ với ai cái bàn cạnh cửa sổ. Nhưng rồi cô cũng dịch vào, nhường chỗ cho Huy. Nếu hôm ấy, anh giữ nguyên sự nhút nhát quen thuộc, bỏ đi, thì mọi việc đã hoàn toàn khác. Nhưng giờ đây, anh lại nghĩ không hẳn vậy. Sự việc vẫn sẽ xảy ra như nó phải xảy ra. Một liên

kết bí mật nào đó đã đẩy anh ra khỏi vỏ bọc cân bằng và buồn tẻ của chính mình, để đối diện cô ấy. Chẳng có cơ sở thực tế nào để nói vậy. Tuy nhiên anh lờ mờ nhận ra điều ấy, có lẽ theo trực giác. Hôm sau, họ lại gặp nhau theo cách tình cờ ở hội sách thành phố. Cả hai cùng len vào quầy trưng bày ấn phẩm của nhà xuất bản Taschen. Anh chỉ có thể xem tại chỗ các vụng tập đắt giá của Allan D'Arcangelo hay George Segal, hai nghệ sỹ pop art của thế kỷ trước được giới sinh viên nghệ thuật yêu thích. Một cô gái chọn đúng hai tựa sách ấy, đem đến quầy thu ngân. Nhận ra anh, Minh mỉm cười như có lỗi: "Tôi cho anh mượn sách xem trước và scan lại các bức ảnh làm tư liệu, nhé. Anh sẽ trả lại cho tôi khi đến lớp!". Họ nói chuyện cùng nhau từ đợt ấy. Một cách chậm rãi, Minh xâm chiếm mọi quan tâm của Huy. Hơn một lần, anh muốn rủ cô đi chơi, tìm mua sách và đĩa nhạc, hoặc đến xem một vở kịch nào đấy ở ngay sân khấu gần lớp họ học. Nhưng, bằng cách thức giao tiếp lạ lùng, lúc thân thiện, khi lại lạnh lẽo thờ ơ không thể đoán trước được, cô ấy dựng lên hàng rào vô hình, không cho phép ai tiến đến quá gần...

Ngay cả khi Minh không còn nữa, thì anh vẫn khát khao muốn biết thế giới từng bao quanh cô ấy được tạo nên như thế nào, có những gì, bởi những ai. Khoảng cách từ chỗ ngồi trên xe khiến Huy có thể tiếp tục quan sát rõ từng người, từ phía sau. Ánh mắt của anh đau đáu đến nỗi một vài thành viên lớp Minh quay lại. Giờ đây, họ đáp trả đôi mắt tò mò bất lịch sự bằng cái nhìn giận dữ. Không có gợi nhớ nào về Minh trong những cái nhìn ấy. Thay vì chững cự lại bằng vẻ gâp hấn thăm lặng như trước kia, Huy chuyển hướng ra cửa sổ. Khoảng không tối om ngoài kia khiến đôi mắt khô khốc dụi xuống.

Xe dừng tại một trạm nghỉ. Bác tài cùng mọi người lục tục kéo xuống, mua nước suối và kẹo bạc hà. Trời khá lạnh vì đã chuyển vùng khí hậu. Huy quên không đem theo áo khoác. Thậm chí tiền trong ví cũng không bao nhiêu vì chưa đến kỳ lãnh lương làm thêm. Anh đứng khoanh tay gần một lò sấy hoa quả. Trước mái hiên trạm xăng, mấy người bạn Minh chụm

đầu vào nhau. Dưới ánh đèn hắt ra từ khu vực bán cà phê, những cái bóng đổ dài. Họ đang thì thầm bàn kế hoạch đặt mua trên mạng vé máy bay đầu tháng sau qua Hồng Kông nhân đợt trình diễn thời trang mùa thu đông và cũng là dịp các khu thương mại tung ra đợt hàng sale hấp dẫn trong năm. Một tranh cãi nho nhỏ về việc sẽ đặt khách sạn nào...

Huy khựng lại. Phải mất một lúc, anh mới hiểu ra, đó là điều rất đổi bình thường. Cho dù một ai đó bất hạnh dừng lại, thì cuộc sống vẫn phải cuốn về phía trước. Nỗi đau đớn ghê khiếp với người này, nhưng với kẻ khác chỉ là vết xước thoáng qua. Khám phá đơn giản làm anh choáng váng. Cách chỗ Huy vài bước chân, Quỳnh tựa lưng vào cây cột, gặm bánh mì khô và uống một hộp sữa. Sau giấc ngủ mê mết, cô ta khoác lên một vẻ tỉnh táo đáng ngại. Đôi mắt rộng và không có sắc độ rõ rệt nhìn anh chăm chú. Anh từng gặp Quỳnh ở siêu thị gần nhà, khi cô ta đi cùng Minh mua thực phẩm. Nhưng lúc này đây cô ta trưng ra một vẻ xa lạ hoàn hảo. Không, chẳng ai trong số những người hiện diện nơi đây có thể cho ta thông tin đáng giá về Minh. Họ học hành, thường xuyên bên cạnh cô, nhưng họ chưa bao giờ nhìn thấy cô thật sự. Sự thật đơn giản này làm anh buồn thấm thía.

Trong buổi lễ ở nhà thờ vào sáng hôm ấy, Huy vẫn chọn hàng ghế cuối cùng. Một cách máy móc, anh đứng lên hay ngồi xuống theo những người chung quanh. Phía trước, cách hai hàng ghế, Quỳnh ngồi im. Đôi khi, cô ta vờ quan sát phía sau nhưng thực ra nhìn anh. Huy biết. Nhưng thời điểm đó, anh chỉ chú ý đến một chi tiết trong lời phát biểu chia tay của thành viên gia đình Minh: Cô ấy đến và đi khỏi thế giới này thật nhẹ nhàng. Dù chưa từng có người yêu, nhưng cô ấy mang theo rất nhiều yêu thương.... Một lần nữa, người ngồi phía trước lại quay xuống, nhìn thẳng vào mắt Huy.

Nhà Minh ở lưng đồi, nhìn xuống thung lũng nhỏ. Không gian bên trong đầy đủ tiện nghi, lịch lãm, không phô trương. Cô ấy đã lớn lên ở đây. Hẳn cô ấy yêu chỗ này hơn cả... Các ý nghĩ buồn rầu dâng lên trong Huy. Theo

dự tính, sau bữa cơm trưa cùng gia đình Minh, các bạn đại học qua về thành phố ngay trong ngày. Huy không muốn ăn gì. Người nhà Minh gợi ý anh nghỉ tạm bên phòng sách. Họ mở một bên rèm cửa. Tủ sách kín hết các bức tường. Bên trên treo vài phiên bản tranh Matisse. Bất giác, Huy giật mình. Ngay cạnh bức Cửa sổ xanh, mắt anh chạm vào chiếc đồng hồ hình gã hề với bộ mặt cười. Một đồ vật lạc lõng giữa khung cảnh. Nụ cười gã hề tái mét, như thể khuôn mặt gã có thể biến đổi sắc thái. Anh rùng mình. Khi đến gần, Huy nhận ra chỉ là hiệu ứng ánh sáng mà thôi.

- Chiếc đồng hồ này Minh mua đấy! - Giọng khàn khàn vang lên. Huy quay phắt lại. Quỳnh đứng sau anh từ bao giờ - Minh rất quan tâm nhân vật The Joker trong phim The Dark Knight!

- Heath Ledger đóng vai đó cũng chết do dùng thuốc quá liều? - Huy chậm chậm quay lại - Có gì liên quan ở đây?

- Tôi không thể nói gì. Vì tôi không biết gì cả.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Một Ai Đó

Sau hàng chục cuộc gặp yêu cầu điều chỉnh phức tạp đến mức không thể tin nổi, bản vẽ thiết kế nội thất cho ngôi biệt thự của nữ ca sỹ nổi tiếng đã được ký duyệt. Hợp đồng với chữ ký của cô ta cũng đã đóng dấu công chứng. Trợ lý nữ ca sỹ, người được cô ta giao phó giám sát trong dự án này, xoay trên tay bản vẽ in ra khổ giấy A3 mà chắc chắn anh ta không thể đọc hiểu, không nguôi ngờ vực:

- Chắc chắn cửa sổ phòng khách sẽ được trang trí với các tấm rèm bằng pha lê Áo?

- Những tiểu tiết ấy không ngoài tầm tay của chúng tôi! - Trưởng nhóm điềm đạm - Hơn nữa, mọi thứ đều đã ghi rõ trong hợp đồng!

- À này, thêm chiếc ghế bành bọc da ngựa vằn gằn tú giày thì sao nhỉ? Tôi mới nhìn thấy một cái tuyệt đẹp ở phòng trưng bày. Sang trọng lắm! - Tay trợ lý gắng kéo nài thêm, chưa nguôi dẫn vật bởi ý nghĩ khoản tiền mà chủ anh ta bỏ ra cho hợp đồng này là quá nhiều.

Khuất sau chiếc máy Apple, Huy đứng bật dậy, đột ngột. Bất kể trưởng nhóm đang giải thích nhẹ nhàng, bất kể tay trợ lý ném về phía anh tia nhìn kiêu hãnh vô lối, Huy vẫn lao đảo bước tới. Bằng cả hai tay, anh túm chặt ngược áo in những bông hoa nhiệt đới của kẻ nhiều sự, kéo xềnh xệch, lôi thẳng ra phía cánh cửa kính xoay. Một cách thần nhiên, anh ghé tai gã, thì thầm vừa đủ nghe: "Biển đi, đồ tồi tệ. Chỉ được quay lại đây khi mọi thứ đã hoàn tất!". Khá mạnh tay, anh tổng hãn bắn ra ngoài.

Gã trợ lý loạng choạng suýt ngã. mất mấy giây hoàn hồn, anh ta toan lao ngược vào trong la hét trả đũa. Nhưng, vẻ mặt lạnh lẽo cùng ánh mắt chói gắt của Huy quá ghê khiếp. Tay trợ lý bỏ ngang ý định. Nhật bản hợp đồng và các tờ giấy in, anh ta bước dọc theo bức tường kính trong suốt của phòng thiết kế, vuốt phẳng chiếc áo sặc sỡ Cavalli. Ở đoạn rẽ, ngay góc ngồi của Huy, anh ta ngoảnh nhìn đối thủ, rít lên "đồ điên!" và đưa ngón tay ra thô tục. Ấm ức nhưng rõ ràng anh ta đã lấy lại sự cân bằng. Huy ngược lại. Anh không sao hiểu nổi một tạo vật đẹp đẽ như Minh lại tan biến đi, còn những kẻ hợm hĩnh, ngu ngốc và thậm mỹ tồi tàn như cái gã mặc áo lụa kia vẫn nhớn nhợ, ra sức đòi hỏi mấy thứ đồ phù hoa giả tạo. Trong cơn giận dữ tằm tối, anh nghĩ chừng như một bàn tay nhằm lẫn và bất công đang điều khiển mọi việc. Mình thuộc về số những người không may lọt vào vòng xoáy kỳ dị ấy. Tìm được một kẻ khác trút xuống nỗi giận dữ dồn nén, nhưng tâm trạng anh không khá hơn. Nếu không nói là thêm nặng nề.

Hôm ấy, từ cao nguyên về thành phố, mọi người chuẩn bị lên xe, Huy bỗng bước tới, giữ chặt bàn tay Quỳnh, kéo mạnh. Bị lôi đi đột ngột, cô ta bước theo như người máy, không kịp nghĩ đến chuyện vùng ra. Họ ngồi cạnh nhau trên băng ghế cuối xe. Các câu hỏi anh đặt ra về Minh, về những sở thích đặc biệt của cô ấy, về các mối quan tâm mà cô ấy bày tỏ trong quãng ngày sau chót được Quỳnh đáp trả bằng vài câu nói ngắn, thông tin không đáng giá. Nhưng thường hơn, cô ta khoanh tay im lặng, lơ đãng nhìn ra con đường mờ hơi nước, giả tảng không nghe thấy gì hết. Khi Huy ngồi im, cô ta bóc một thỏi kẹo bạc hà, nhai và cắn chúng vỡ nát trong miệng, cố ý phát ra tiếng động khó chịu như những đứa trẻ ngoan cố. Sau đó, cô ta tiếp tục thở mạnh, phả vào xung quanh hương thơm cóng lạnh, hắc và khô khốc.

Vì lẽ gì Minh dành chú ý đặc biệt cho The Joker, một nhân vật thuần túy hư cấu, sinh ra từ những tranh truyện rồi bước lên màn ảnh?

Tại sao cô ấy và tay diễn viên xấu số kia có một kiểu chết trùng hợp?

Trò chơi tàn bạo của trí tuệ sáng rõ hay chỉ hay chỉ là một tình cờ ngẫu nhiên?

Từng câu hỏi bám chặt vào Huy, như loài côn trùng có những giác bám sắc nhọn, tàn nhẫn cào cấu.

Trái với những gì người ta nghĩ về cái chết - Quyển sách khép lại, dù đọc xong hay chưa không còn quan trọng nữa. Trạng thái yên bình. Ký ức tốt lành - với Huy, thật kỳ dị, sự ra đi của Minh giống một khởi đầu hơn là kết thúc. Tình yêu của anh dành cho cô ấy càng thêm sâu đậm. Lẽ ra, anh cần can đảm, nói với cô ấy sớm hơn về cảm xúc của mình. Như thế, sơ suất vào chiều hôm ấy hẳn đã không xảy ra. Nhưng, ở khía cạnh khác, Huy nhận ra anh biết quá ít về Minh. Anh cũng lờ mờ hiểu, nếu tháo gỡ được nút thắt về gã mặt hề, anh sẽ nắm rõ hơn, tiến đến gần hơn bản chất đích thực của Minh. Và từ đây thấu suốt hơn con người anh từng yêu thiết tha.

- Làm ơn giải thích rõ hơn cho tôi nhân vật The Joker. Tại sao Minh dành cho anh ta ưa thích đặc biệt? - Huy chạm nhẹ vào tay Quỳnh, đề nghị.

- Nghe đây, tất cả những gì về Heath Ledger chỉ là phỏng đoán của riêng tôi. Vài lần, tình cờ đi qua phòng của chị họ, tôi thấy chị ấy xem đi xem lại The Dark Knight. Còn tại sao như thế thì chỉ có chị ấy mới giải thích nổi. Chẳng hạn, chị họ tôi quan tâm đến phim vì ấn tượng về anh chàng tài tử trẻ ấy, hoặc vì chị ấy thích xem phim dựng lại từ comic. Ai mà không có vài sở thích kỳ khôi. Anh hài lòng rồi chứ?

- Ừ, tạm thời!

- Mặc dù chúng tôi là chị em họ, nhưng ngoài việc chia sẻ khoản tiền thuê nhà trọ học hoặc cùng đi mua sắm linh tinh chúng tôi biết rất ít về nhau! - Cô ta nói nhanh, khi ngoảnh nhìn đôi mắt trống rỗng của Huy.

- Tại sao lại thế? - Anh thốt lên khó nhọc.

- Giá như tôi biết được! - bằng cái nhún vai lạnh lẽo, Quỳnh tỏ ra cô ta không muốn nói gì thêm.

Về đến thành phố, anh và những người bạn lớp Minh chia tay nhẹ nhõm. Họ biết, sẽ chẳng có gì khiến họ phải gặp lại nhau nữa. Quỳnh linh ngay ra trạm xe buýt, giữ nguyên vẻ mặt thờ ơ. Tuy nhiên, đi ngang qua Huy, cô ta chợt nhớ ra điều gì đó, bước đến, nói khẽ vừa đủ nghe: "Một chuyện nhỏ này tôi quên mất. Chừng hai tháng trước, tôi và chị họ có nói chuyện. Chị ấy bảo rằng có một ai đó yêu chị ấy. Hoặc chị ấy tìm thấy một ai đó để yêu. Đại loại thế. Người đó là anh, phải không?". Huy im sững, choáng váng. Cô ta quay bước đi luôn. Có thể mình bị ảo giác, Huy nghĩ, nhưng anh tin đã nhìn thấy nụ cười ranh ma loé lên dưới đáy mắt em họ của người đã mất.

Trong một thời gian ngắn, thế giới quanh Huy đột nhiên mất màu. Tiết lộ của Quỳnh âm vang trong tai anh. Những chuyển động của con người, xe cộ và cả cây cỏ thiên nhiên bỗng dừng biến thành chuỗi hình ảnh âm bản trên một đoạn phim trầy xước, với các âm thanh bị trượt đi. Ngay chính Huy, cũng hết như một vật thể được lập trình sẵn, vận hành ổn thoả và chuyên nghiệp, nhưng hoàn toàn tách biệt với suy nghĩ bên trong.

Những buổi tối trở nên không sao chịu được. Việc đi lại giữa bàn học và bếp hay bàn học và phòng ngủ khiến anh cảm thấy ghê sợ khi bàn chân phải chuyển động, tiếp xúc với sàn gạch lạnh. Hết như không phải trong căn hộ chung cư quen thuộc mà anh đang ở dưới đáy đại dương mênh mông, với buồng phổi bị tắt nghẽn và mất phương hướng. Bất kể một âm thanh nào dội đến cũng khiến anh như muốn phát điên. Nhưng nếu phó mặc cho sự xâm lấn của cảm xúc, thì mọi thứ sẽ không sao cứu chữa được nữa. Bằng thứ kỷ luật sắt đá, gần như tàn nhẫn, Huy buộc mình đến trường, chăm chú ghi chép bài giảng bên cạnh các đồng môn và bắt tay vào bài thi học kỳ. Chỉ đôi khi, anh nghĩ mình giống như một kẻ bị bắn thủng bụng, tự băng bó, khoác lên một bộ cánh thật ổn và hoà vào đám đông. Tuy nhiên,

viên đạn vẫn nằm nguyên đấy, trong cái ổ bụng với các cơ quan nội tạng bị xáo trộn, đang có nguy cơ trở nên thoái hoá, mỗi ngày một chút.

Ở công ty, phương án thiết kế anh đưa ra được chọn làm bản vẽ cơ sở để trưởng nhóm trao đổi với chủ đầu tư. Đó là sự kiện chưa có tiền lệ, với một sinh viên hiện diện ở văn phòng theo diện thực tập. Giám đốc công ty không tiếc lời khen ngợi khen Huy như một designer triển vọng hiếm thấy. Một vị trí tốt hứa hẹn sau ngày tốt nghiệp. Một mức lương mới được đề xuất. Điều kiện làm việc mở, tự do hơn, đáng mơ ước với bất kỳ sinh viên năm ba nào. Toàn các sự kiện tốt lành. Huy đón nhận chúng bình thản. Khi làm việc và học điên cuồng, cảm giác đau đớn dịu đi. Nhưng, ở một lẽ nào đó, anh bắt đầu nhận ra thứ logic kỳ dị của đời sống. Những điều tốt đẹp bao giờ cũng song hành với các sự kiện tồi tệ. Chỉ những ai ngây thơ mới tin rằng họ có thể điều khiển cuộc sống, theo ý muốn họ. Bên dưới bề mặt rạng rỡ tươi vui, thế giới này thực ra là một nơi chôn đầy ắp các bí mật tăm tối và những nguy cơ không thể nào chịu đựng nổi.

Sự biến mất của Minh đột ngột đẩy Huy đứng trên bờ vực của những vấn đề trước đây anh chưa từng bận tâm. Bên kia đường biên, Minh muốn nói gì với anh về cuộc đời chưa trọn vẹn? Giá trị toàn diện một đời người là gì? Người ta có quyền sử dụng thời gian sống theo ý mình không, hay tất cả chỉ là sự quy thuận theo một sắp đặt vô hình có sẵn? Càng cố gắng tìm lời giải, Huy càng thấy mọi thứ anh biết về Minh quá mỏng manh. Vì thông qua người đã mất, anh nhận ra hiểu biết về chính mình của anh cũng ở mức tồi tệ. Thình thoảng, anh kiên nhẫn gọi điện cho Quỳnh. Thường thì nhạc chuông đổ suốt, rồi tắt. Bằng sự cầm nín lạnh lẽo, cô ta muốn lảng tránh một điều gì đó. Duy nhất một lần, Quỳnh nhắc máy, hét lên:

- Anh vẫn muốn hỏi về Minh và cái phim The Dark Knight quái quỷ?
- Đúng vậy. Hãy nói thêm đi! - Anh hét to không kém, phần uất.

- Tôi nói rồi, không biết gì cả! - Cô ta đột ngột hạ giọng - Nhưng này, tại sao anh cứ đeo bám mấy chuyện kỳ quặc và vô nghĩa ấy hoài vậy?

- Tôi tin rằng, chúng có mối liên quan nào đó đến cái chết của cô ấy...

Đầu dây bên kia lặng đi. Sự im lặng phảng phất nỗi sợ hãi.

Những đêm khuya nằm dài trên lan can hẹp là phiến gạch chùng bốn tầng của ban công, trong trạng thái bất bình có thể rơi xuống mặt đất bất cứ lúc nào nếu cựa khê, Huy mắt mở thao láo nhìn lên khoảng trời sâu thẳm. Chỗ nằm này cho anh một góc nhìn chưa từng biết. Các toà nhà chung cư cao tầng hơn đang xây, vươn thẳng lên trời. Tiếng máy khoan, tiếng đóng cọc nhồi rầm rì. Càng lên cao, những đỉnh toà nhà càng có nhiều hướng co cụm vào nhau, như một mũi khoan xoáy thẳng vào nền trời bị bỏ trống, nhẵn mịn. Gần tầm mắt Huy hơn, cũng góc nhìn từ dưới lên, là chậu cà chua một cô bạn cùng lớp tặng hồi sinh nhật năm ngoái. Mấy hôm nay, anh quên tưới. Đám lá mềm ban ngày ủ rũ, nhưng đêm xuống lại hồi sinh. Các cuống lá mọc đặng đối, thở phập phồng, dù ồn ào hay câm nín, hết thảy mọi thứ đều đang sống, đang hoạt động. Cảm giác cuộc sống an toàn, vì mọi thứ ở đúng vị trí của mình. Sự rối loạn chỉ hiện ra, khi một mắt xích bị chặt đứt, hoặc một thành phần nào đó chọn sự bất thường. Đầu óc Huy chột tê dại. Khám phá này có liên quan đến cái chết đột ngột của Minh không? Do tác động của con côn trùng nào đó rúc trong chậu cây, một viên đất khô tan ra thành bụi. Phấn thổ bám vào hốc mũi, khoé mắt. Anh tiếp tục dòng suy nghĩ chậm rãi, cố gắng không khóc. Nhưng vẫn khóc.

... Như lúc này đây.

Hơn ba mươi phút sau khi gây sự trút giận lên gã trợ lý của nữ ca sỹ, cảm giác buồn rầu khủng khiếp trong Huy vẫn không nguôi ngoai. Gạt mô hình mặt bằng dang dở sang một bên, anh xuyên qua hành lang, vào nhà vệ sinh. Bồn rửa mặt ở phía ngoài. Mở vòi nước chảy hết cỡ, Huy cúi đầu, ghé mặt vào dòng nước đang cuộn mạnh. Đột nhiên, có tiếng gõ nhẹ trên cửa.

Trưởng nhóm thiết kế thò đầu vào, gọi: "Huy, có người đến văn phòng tìm cậu!". Anh khoá nước, vội vã lau khô mặt, trở về phòng.

Người đang chờ anh trước cửa phòng thiết kế là Quỳnh. Cô ta mặc bộ quần áo mùa hè mới nhất, quần short ngắn và áo blouse hở lưng với những dải dây đan tết lạ mắt, vô tình khiến cô ta giống như một con cá mắc lưới. Chiếc kính Marc Jacob choán kín nửa trên gương mặt. Nghiêng đầu nhìn Huy, cô ta nở nụ cười thân thiện, nhưng lại đưa ra nhận xét thản nhiên:

- Anh vừa khóc, đúng không?

- Chuyện đó có gì quan trọng với bạn?

- Okay, không tranh cãi! Tôi chỉ muốn rủ anh đi cùng tôi một chút. Nhưng trước hết, lau khô mặt đi. Tôi không thích chung quanh nghĩ tôi làm cho anh khóc!

Huy mệt đến mức không muốn đôi co với cô nàng kỳ quặc. Ra khỏi công ty, họ đi trên vỉa hè mới lát gạch, tìm một quán nào đó. Phía trước, một chiếc xe Honda hỏng chần ngang lối. Người sửa xe đập máy, lên tay ga. Cảnh tượng mệt nhọc, kỳ dị, gợi lên một xúc cảm sâu xa về sự kiên nhẫn. Họ phải bước vòng xuống lòng đường. Chiếc xe thành linh nổ máy ầm ỉ. Khói phun mù mịt. Bỗng, anh cảm thấy một sự tiếp xúc nhẹ ở khuỷu tay. Vẫn bằng giọng bình thản, Quỳnh nói chậm rãi: "Có lẽ anh linh cảm đúng. Những gì xảy ra với chị họ tôi hình như không phải là tai nạn. Nó diễn ra, theo một sắp xếp có sẵn!".

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Sổ Da Cừu

Quyển sổ nhỏ bọc da cừu mềm, màu xanh nhạt. Phía mép phải gắn ổ khóa mạ vàng bé xíu, đến mức người ta băn khoăn tự hỏi cái khóa này có nhiệm vụ bảo mật thông tin ghi chép bên trong hay chỉ là chi tiết trang trí xinh đẹp.

Huy lật xem mặt sau in logo chìm của nhãn hiệu. Sản phẩm đặc biệt làm bằng tay, loại hàng theo số lượng hạn định, của hãng Michael Kors, dành cho các cô gái trẻ thích sưu tập những món đồ dùng độc đáo. Có lẽ nó khá đắt, ngay cả với một cô gái lớn lên trong gia đình khá giả như Minh. Chưa kể loại hàng này khó tìm thấy trong nước mà phải đặt mua từ nước ngoài.

Suốt cuộc gặp đột xuất ở quán cà phê gần công ty Huy làm việc vào buổi chiều hôm đó, ngoài câu phán đoán gây giật mình về cái chết của Minh có thể là một sắp xếp chủ ý, Quỳnh không nói gì thêm. Theo đề nghị cô ta, họ ngồi vào cái bàn cạnh cửa sổ. Ánh sáng từ ngoài đường chiếu vào khuôn mặt nhỏ thó của người đối diện. Lần đầu tiên, Huy mới quan sát cô ta kỹ càng. Gương mặt bình thường, nếu không nói là khó coi với cái mũi hếch, gò má đầy tàn nhang và đôi mắt rộng. Ngay cả làn da mỏng và mịn, chi tiết khá nhất trong tổng thể, thì ở vầng trán và các ngón tay đang duỗi trên mặt bàn cũng nổi rõ những mạch máu xanh li ti. Các cử chỉ của bàn tay, chuyển động cơ thể hay những sắc thái không ngừng biến chuyển trên mặt cho thấy phía sau vẻ ngoài của đứa trẻ hiếu động, cô gái này có một sức mạnh tiềm ẩn. Một sinh vật kỳ dị có xu hướng dễ bị tổn thương. Thật khó tin con người này lại có quan hệ ruột thịt với một cô gái xinh đẹp, hơi bí hiểm và điềm tĩnh như Minh.

Bất kể thái độ kiên nhẫn rồi các câu hỏi yêu cầu giải thích rõ hơn từ anh, Quỳnh chừng như không nghe thấy gì hết. Gọi cốc kem trái cây loại to nhất, cô ta ăn chậm rãi, nhắm nháp một cách khoan khoái trước ánh mắt giận dữ pha lẫn mệt mỏi của Huy. Khi thìa kem cuối cùng đã hết, cô gái liếm môi như một con mèo. Tuy nhiên, Huy nhận ra các động tác của cô giống như một diễn viên kịch, có một chủ ý nào đó, chứ không hoàn toàn tự nhiên. Nhưng anh đã chán, không muốn nghĩ gì thêm về con người này nữa. Anh gọi người phục vụ, yêu cầu tính tiền ly kem và tách cà phê để ra về. Thật vô ích khi mất thời gian vào cuộc gặp vô bổ này. Bỗng, Quỳnh ngược lên:

- Ai sẽ trả tiền?

- Tôi, tất nhiên! - Huy hơi bất ngờ vì câu hỏi thẳng thừng của cô ta.

- Anh luôn nhận về phía mình những việc lẽ ra không phải của anh, đúng vậy không? - Quỳnh chột nở nụ cười méo mó, nhưng gây ấn tượng rạng rỡ.

- Tôi không hiểu ý bạn là gì! - Bây giờ thì Huy bối rối thật sự.

- Nhưng tôi thì hiểu anh đang nghĩ gì và muốn gì!

Vẫn giữ nguyên nụ cười kỳ lạ, giống như làm trò ảo thuật rút ra một vật từ thinh không, cô ta đặt lên bàn, ngay trước mặt Huy quyển sổ bọc da xanh. Anh nhìn nó chăm chú, không đụng tay vào. Ánh nắng ngoài cửa sổ làm ổ khóa mạ vàng lóe lên, như một tia mắt thoáng qua rồi tắt ngấm. Sau khi thanh toán tiền cho người phục vụ, Huy đứng dậy:

- Về thôi!

- Anh không mang thứ này về sao? - Cô ta nhướn mày, hất cằm về quyển sổ.

- Sao bạn đưa nó cho tôi?

- Vì nó của Minh. Tôi nghĩ, một số điều anh muốn biết thêm về chị họ tôi, mà tôi không thể nói gì được, có thể anh sẽ tìm thấy ở đây.

- Gì cơ?

- Sổ của Minh, chị họ tôi!

- Trong đó có gì? - Miệng Huy khô lại.

- Anh không thấy là ổ khóa quyền số ghi chép này vẫn còn nguyên hay sao. Tôi chưa mở nó ra lần nào.

- Bằng cách nào bạn có nó? Tại sao bên cơ quan điều tra hay người nhà Minh không đem nó đi? Tại sao bạn lại đưa nó cho tôi? - Các câu hỏi dồn dập, như nhịp tim Huy đang đập cuồn cuộn trong lồng ngực.

- Buổi sáng hôm cuối cùng ấy, chị họ tôi đến trường mang theo laptop. Túi giảm sốc đựng laptop của Minh bị rách, nên mượn túi của tôi. Khi trả lại, chị ấy để quên quyển sổ này trong ngăn phụ. Tôi mới tìm thấy nó, mấy hôm trước. Tôi suy nghĩ xem ai giữ nó là hợp lý nhất. Cuối cùng, tôi thấy sáng suốt hơn cả là đưa cho anh. Theo quan sát của tôi, đối với anh, chị họ bất hạnh của tôi có một vị trí đặc biệt. Không như với những người ngỡ như thân thiết khác...

Quỳnh bỏ lửng câu nói. Cô ta vẫn ngồi im, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Không còn nụ cười và thái độ ngổ ngáo nữa, gương mặt kỳ quặc kia bỗng như một bức tường cát sắp sửa đổ ụp. Huy cầm lên quyển sổ, thận trọng và nhẹ nhàng. Cuối cùng, anh cũng có được một đồ vật thân thiết của Minh. Giống như sự sắp đặt lạ lùng, những bí mật của cô đến với anh, muồn mẫn, nhưng ở lại với anh mãi mãi. Ý nghĩ cuối cùng làm anh đau nhói, nhưng, nó cũng khiến anh thấy dễ chịu hơn.

- Cám ơn bạn. Vì quyển sổ này. Có lẽ bạn hiểu, nó giá trị với tôi đến mức nào!

- Chắc vậy! - Thoáng xúc cảm phơi bày lướt qua thật nhanh. Người đối diện lấy lại vẻ bất cần. Nhìn thẳng vào mắt anh, cô ta hỏi thẳng điều muốn biết - Anh có gọi điện cho tôi nữa không?

- Không, có lẽ. Tôi hiểu bạn đã bị tôi làm phiền nhiều! - Huy thành thật.

Cô ta khoác túi xách lên vai, đứng dậy. Anh định cất quyển sổ vào túi áo trước ngực, nhưng có lẽ giữ nó trong tay thì an toàn hơn. Bất giác, anh nhận ra mình đã bỏ qua một chi tiết vô cùng quan trọng:

- Chìa khóa của quyển sổ này đâu?

- Tôi không có và tôi không biết! - Quỳnh nhún vai, lạnh nhạt.

- Nay, tôi hơi khó hiểu, tại sao bạn không thử mở nó ra xem qua một lần? Chủ nhân quyển sổ không thể phàn nàn về điều đó nữa, phải vậy không?

- Anh cho rằng tôi là một cô gái tọc mạch? Một người thích thâm nhập sự riêng tư của người khác?

- Tôi không có ý như thế! - Huy bối rối. Anh nhận ra lời nói của mình đã làm cô ta giận dữ - Xin lỗi bạn vậy.

- Chuyện nhỏ! - Quỳnh phẩy tay - Chúng ta chấm dứt ở đây. Tôi có giờ dạy ở trung tâm tin học lúc sáu giờ!

Họ cùng bước ra khỏi quán. Lớp da mềm mại của quyển sổ ấm dần lên trong lòng tay Huy, giống như một phần của cơ thể sống đang thở phập phồng. Anh nhắc cánh tay lên, áp quyển sổ vào ngực.

Tới ngã tư, anh rẽ phải về công ty lấy xe máy, còn cô ta sẽ rẽ trái, sang đường, nơi có trạm xe buýt. Đèn đỏ. Họ đứng cạnh nhau. Ở công trường lắp đặt hệ thống cống thoát nước ngay giữa lòng đường, một cỗ máy khoan cắt đang nhấn sâu xuống mặt nhựa như cắt từng tảng thạch dẻo. Âm thanh

phát ra đều đều cùng tần số khiến các bộ óc như muốn bong ra khỏi hộp sọ. Cảm giác bị tra tấn đột nhiên. Quỳnh bỗng xoay người, đứng sát trước mặt anh, nói gấp gáp:

- Anh biết không, chưa bao giờ tôi thiện cảm hay thấy dễ chịu với Minh. Tôi căm ghét con người chị ấy. Sự thật là vậy đấy. Khi Minh chết, tôi không mừng. Nhưng quả thật tôi không buồn chút nào! Tôi không liên hệ gì với chị ấy cả. Đó là lý do tôi chẳng thiết tha thử biết xem bên trong quyển sổ có gì!

Huy đứng cạnh cột đèn giao thông, choáng váng. Khi anh nhìn lên thì Quỳnh đã ở giữa lòng đường. Chiếc áo blouse màu khaki xanh với những dải dây kỳ quặc lẩn trong dòng xe cộ tấp nập. Như một con cá mềm mại thân nhiên lôi theo sau mình tấm lưới ràng buộc, cô ta len lỏi trước các mũi xe, không chạm vào bất kỳ một kẻ nào. Một cô gái kỳ dị với những suy nghĩ sắc lạnh kỳ dị, khác hẳn Minh. Anh nhủ thầm, giữ chặt hơn quyển sổ trong tay.

Buổi tối, vừa gặm ổ bánh mì khô khốc, Huy vừa gõ liên hồi bài tiểu luận được giao về nhà. Ngày mai đã tới hạn nộp bài. Dẫu có chuyện gì thì cũng phải hoàn tất bài vở trước tiên. Mặc dù gắng hết sức tập trung vào bài viết, Huy vẫn hiểu anh chỉ muốn làm mọi việc tối nay cho xong nhanh, để có thể dành tất cả thời gian cho quyển sổ da cừu. Thình thoảng, anh rời mắt khỏi máy tính, ngoảnh lại chiếc bàn vuông nơi quyển sổ nằm im. Có một lúc, anh nhìn thấy Minh. Hình ảnh sót lại từ bóng tối ảo giác. Lẽ ra, ít nhất một lần cô ấy đã đến đây, đã ngồi ở góc bàn ấy, đã cùng anh dùng bữa tiệc đêm. Nhưng giờ đây, thế chỗ cô, chỉ là một vật thể đắt giá vô tri vô giác. Những gì quá tốt đẹp để trở thành sự thật, thì không phải là sự thật. Một trải nghiệm kinh khiếp và đau đớn.

Dẫu sao, người ta cũng không thể tự nhấn chìm bản thân trong sự khốn khổ và tuyệt vọng suốt, nhất là khi ở tuổi hai mốt. Theo cách bình thường, người ta cần chấp nhận, và sống tiếp. Còn theo cách của ta, thì chỉ có thể

sống tiếp khi tìm thấy sự thật... Huy lẩm bẫm một mình. Sau gần hai tiếng đồng hồ, tốt hơn cả trông đợi, bài tiểu luận về ích lợi của không gian xanh trong môi trường sống cũng đã có thể đặt dấu chấm mà không phải áy náy gì.

Tắm và uống thêm cốc nước ấm, Huy nghĩ đầu óc mình hoàn toàn tỉnh táo.

Anh ngồi bên bàn, với quyển sổ trước mặt. Anh đã lót thêm một tờ bìa sạch, để mực in lấm lem vương trên mặt bàn không dính vào lớp da thuộc tinh tế và sang trọng. Ánh đèn chiếu thẳng xuống từ trần nhà. Anh đưa tay vuốt nhẹ quyển sổ. Cô ấy đã từng chạm vào nó. Dấu tay cô ấy, mùi hương cô ấy có lẽ còn thấm lại trong da mềm. Cô ấy đã từng ngồi im bên nó, như anh đang lúc này đây, nhíu đôi lông mày thanh tú, suy nghĩ, viết vào đấy những suy nghĩ lặng thầm... Các hình dung hiện ra, sắc nét và xúc động mãnh liệt. Mất một lúc, sự bình tĩnh mới quay trở lại. Bỗng nhiên, Huy cảm thấy ý định mở khóa đọc các ghi chép bên trong có gì đó gần như sự thô bạo. Anh lờ mờ hiểu, vì sao Quỳnh phản ứng gay gắt đến vậy. Thật ra, khi biết ít về kẻ khác, người ta luôn dễ chịu hơn nhiều. Sự thông cảm và thấu hiểu chỉ nên hiện diện ở đâu đó, không phải trong cuộc sống thật. Nhưng, có vài thời điểm, nếu không vượt qua thói quen tự vệ an toàn, thì mãi mãi sự thật sẽ bị giấu kín.

Phân vân một lúc, rồi Huy tìm chiếc kẹp giấy nhỏ. Bằng đầu thép nhọn, một hồi lâu xoay trở, chiếc khóa mạ vàng cũng bật ra. Không giống như sổ ghi chép thông thường, những ghi chép trên mặt giấy xốp màu vàng kem chỉ có thể đọc được khi tháo ra thêm các sợi dây cột dích dắc. Nét chữ quen thuộc của Minh. Run nhẹ, áp ngón tay lên trang đầu tiên, Huy chậm rãi đọc.

Những ghi chép về anh. Chính anh.

Mắt Huy hoa lên. Vài phút trấn tĩnh, anh chăm chú đọc tiếp.

Cách thức làm quen, tiếp cận Huy. Từng bước. Các chi tiết được lên kế hoạch cụ thể.

Những dòng chữ vô cảm, thuần túy công việc.

Anh đã ngỡ tình yêu chân thành của anh làm cô ấy rung động. Nhưng, phải chăng, sự thật, anh chỉ là một con mồi trong tầm ngắm của người thợ săn?

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Nhà Ảo Thuật

Đầu tiên là khu vực bếp. Tất cả chai lọ cũ bị ném hết vào thùng rác. Vài chiếc ghế đẩu bẽ bộn được đẩy hết vào góc hành lang. Những tập sách báo cũ bỏ đi không thương tiếc. Sau đó là sàn nhà và các cánh cửa sổ được lau chùi bằng xà bông cho đến khi không còn vết ố. Những poster quảng cáo hội chợ hàng nội thất, ngoại thất với hình ảnh các tòa nhà tuyệt đẹp xứ Barcelona hay bức ảnh chân dung cùng hàng chục bản đồ án nội thất hoàn hảo được vẽ tay của thiên tài thiết kế Richard Neutra cũng phải bóc khỏi mảng tường rộng. Trong hai ngày nghỉ cuối tuần, Huy mua sơn nước, tự pha, sơn lại căn hộ thành một màu trắng toát. Căn hộ chung cư nhỏ bé trở nên rộng rãi một cách đáng sợ. Khi mọi việc hoàn thành, Huy ngồi im, nhìn sự trống rỗng bao quanh. Dù sao, cảm giác cũng bớt tồi tệ hơn trước khi bắt tay vào việc. Hệt như khi lao vào dọn dẹp nhà cửa, anh cũng dọn dẹp đầu óc chính mình, gạt bỏ hoặc xếp vào đúng chỗ các suy nghĩ kinh khủng sau khi đọc các trang viết đầu tiên của Minh, trong quyển sổ da cừu xanh.

Còn hơn một tháng nữa bắt đầu mùa thi học kỳ cuối năm thứ ba. Trong hai tuần, sinh viên được tự do đi tìm nơi thực tập. Trong khi các đồng môn tất bật ngược xuôi tìm kiếm công ty hay văn phòng đồng ý nhận thực tập, Huy khá bình thản. Anh chỉ cần xin tờ giấy chứng nhận ở công ty nơi anh đang làm bán thời gian là ổn. Ý tưởng cho bài thi học kỳ của anh cũng đã được giảng viên bộ môn chuyên ngành gạt đầu. Một dãy các bungalow có tường bằng kính dựng trên bãi cát nóng Nam Trung Bộ, nhìn ra mặt biển xanh thẳm của khu resort cao cấp. Khi trời nắng nóng, các tấm rèm bằng thủy tinh sẽ ngăn ánh mặt trời chói chang. Buổi tối, dưới sự tương tác của những trụ đèn ven biển, ánh đèn như sao sa của tàu cá ngoài khơi và cả ánh trăng, các bungalow sẽ biến hình thành những chiếc đèn lồng trong vắt, có

khả năng bắt sáng cũng như tỏa sáng một cách êm dịu... Thoạt tiên, khi Huy nêu ý tưởng và trình phác thảo, mắt giảng viên hơi nheo lại. Anh giải thích rõ hơn công đoạn sử dụng nguồn nước thải đã qua xử lý, tưới tắm cho các khoảng đất khô cần để tạo ra thảm cỏ xanh non viền quanh các biệt thự nhỏ ven biển hay cho phép dòng suối nhân tạo uốn chảy vào bên dưới mặt sàn kính. Một nụ cười cùng cái gật đầu tán thưởng chóng vánh.

- Em biết điều gì làm nên một designer giỏi không, Huy? - Giảng viên chột hỏi khi anh xếp các bản vẽ vào bìa đựng hồ sơ, chuẩn bị rời khỏi văn phòng của ông.

- Năm vững kỹ thuật để có thể trình bày các ý tưởng của mình một cách sáng rõ và thuyết phục, thưa thầy! - Huy đáp nhanh, thành thật.

- Gần đúng. Điều em vừa nêu sẽ rất tốt khi cần phân biệt một designer chuyên nghiệp hay không. Nhưng sự thật là, ở bất kỳ thời nào cũng vậy thôi, một người làm thiết kế giỏi cần có một trí tưởng tượng giàu có. Tất nhiên, óc tưởng tượng ấy bắt rễ trên thực tế cuộc sống. Tôi nghĩ em là một trong số ít sinh viên sở hữu hạt mầm của trí tưởng tượng đó. Đừng để nó uổng phí!

- Cảm ơn thầy! - Anh mỉm cười chào tạm biệt, với một thoáng chua chát.

Giữa trưa. Biết trước hôm nay sẽ phải mang về nhà các bản vẽ cùng mô hình linh kinh nên từ sáng, Huy đã đi xe buýt thay vì tự chạy xe máy như mọi ngày. Chuyển xe từ trường đại học về nhà vắng vẻ. Huy chọn chỗ ngồi thuận tiện ngay gần cửa lên xuống. Đặt cái mô hình bài tập vừa chấm và tập hồ sơ sang chiếc ghế trống bên cạnh, anh tựa hẳn lưng vào ghế, đưa mắt nhìn ra con đường mờ bụi. Giảng viên hướng dẫn vừa nói với anh về trí tưởng tượng. Với người khác, hoặc lúc khác, có lẽ đấy là một lời khen ngợi vô cùng đáng giá. Nhưng, lúc này đây, với anh, nó chẳng khác gì một lời châm biếm sâu cay. Chẳng phải ngay từ khi quen biết Minh, anh đã hy vọng rất nhiều, hình dung bao điều đẹp đẽ ở tình yêu dành cho cô ấy?

Chẳng phải khi cô mất đi, một phần trong con người anh đã vỡ vụn ra, tan thành bụi xám? Chỉ có những ý nghĩ đẹp nhất về cô mới khiến anh hồi lại, tiếp tục sống, để cô mỉm cười tin rằng anh đã lựa chọn điều tốt đẹp, sống tiếp phần đời đã mất giúp cô... Thế nhưng, thật ngây thơ và lỗ bịch làm sao, tất cả những tưởng tượng đó gọi đúng tên chính là ảo tưởng. Ảo tưởng do anh tự dựng lên, và tự vin vào. Con người thật của Minh hoàn toàn khác. Cô ấy đã đánh bẫy anh. Cô ấy sử dụng anh, như một đồ vật, vào mục đích nào đó. Thực sự, những hiểu biết của anh về Minh chỉ là một số không. Bao giờ cũng thế, trong mọi việc, người ta luôn vững tin mình hành động đúng, lựa chọn thông minh hơn cả. Chỉ đến khi phát hiện ra bản thân trong vị trí của kẻ mù quáng, bao giờ cũng đã quá muộn.

Mặt trời chiếu thẳng vào mắt. Anh xoay mũ lưỡi trai, che mặt. Dù sao thì Minh cũng không còn nữa. Mối dây liên hệ giữa họ đã đứt lìa. Những dẫn vật hay nuôi tiếc luôn vô ích.

Xe buýt chạy chậm lại, ghé vào một trạm có đông khách chờ. Những sinh viên đi vé tháng. Phần lớn là các cô gái. Như một bầy kiến, họ mau chóng tỏa ra, chiếm hết các ghế trống. Huy chợt nghe một giọng nói quen. Quỳnh. Cô ta ngồi dãy bên kia, trước anh hai hàng ghế. Cô ta và mấy cô bạn ngồi gần đang chúí đầu vào nhau, chơi một trò vui nhộn nào đó mà cuối cùng, phần thắng đều thuộc về Quỳnh. Sau đó, cô ta bỗng nhờ bạn bè tìm giúp chỗ trọ mới. Một căn phòng chừng 16 mét vuông là ổn. Trong câu chuyện ồn ào của các cô gái, Huy đoán ra họ học công nghệ thông tin, đang tập trung vào các bài tập thiết kế phần mềm. Theo họ, việc chuyển nhà trọ của Quỳnh vào thời điểm này, khi chẳng có rắc rối gì cụ thể, rõ là quyết định ngớ ngẩn. "Tiền nhà trọ cũ hai chị em cậu đã trả hết nửa năm rồi, vậy thì cứ việc ở cho đến khi đáo hạn, rồi tìm chỗ mới cũng đâu có muộn!" - Một trong mấy cô bạn của Quỳnh tỏ ra sắc sảo - "Chẳng phải cậu từng nói rất muốn được sống một mình trong căn nhà rộng rãi đấy sao. Bây giờ thì mong muốn đã thành sự thật. Dù kể ra sự thật ấy cũng hơi đáng sợ một chút. Nhưng, ai cũng phải quen với thực tế mới thôi...". Quỳnh gật nhẹ, im

bật. Trông nghiêng, gương mặt cô ta đánh lại, nụ cười thoải mái mới vừa đây thoát chốc tan biến.

Thực sự thì có chuyện gì giữa hai chị em họ? Vì lẽ gì Quỳnh luôn tỏ ra là người ngoài cuộc với sự biến mất của người đã chết? Và thật lạ lùng hơn, cô ta thẳng thắn cho anh hiểu sự ác cảm dành cho Minh. Câu nói của Quỳnh "những gì xảy ra với chị họ tôi hình như không phải tai nạn. Nó diễn ra, theo một sắp xếp có sẵn..." đột nhiên trở lại trong đầu Huy. Anh từng nghĩ đơn giản đó chỉ là một cách nói hoa mỹ, hoặc một ám chỉ không căn cứ về việc có giây phút nào đó Minh từng thấy chán ngán cuộc sống. Giờ đây, nó hiện ra, với một ý nghĩa hoàn toàn khác. Anh ngồi im, chết lặng.

Những cô gái ồn ào lần lượt xuống ở các trạm. Quỳnh ngồi lại một mình. Huy chợt nhớ chỗ anh và chỗ nhà Minh sống nằm trên cùng một tuyến đường từ trung tâm chạy về phía Nam thành phố. Có một lúc, Quỳnh nhìn chăm chú kính chiếu hậu của tài xế. Cô ta có nhận ra mình không? Huy băn khoăn. Nhưng cô ta vẫn thản nhiên, không ngoảnh lại. Trạm dừng kế tiếp ngay gần siêu thị nhỏ. Quỳnh khoác ba lô lên vai, nhảy phốc xuống. Lẽ ra anh cũng rời xe ở trạm này. Nhưng ý nghĩ phải đi chung và nói chuyện với cô ta khiến anh không thể chịu nổi. Mình sẽ xuống sau, đi vòng lại ngã tư một đoạn cũng chẳng sao. Huy tự nhủ. Xe tiếp tục lăn bánh. Dưới vỉa hè, Quỳnh rảo bước nhanh một cách bất thường, gằn giống như chạy trốn. Cô ta nhận ra mình, chắc chắn! Đầu óc Huy tìm lại sự tỉnh táo và sắc bén quen thuộc.

Về nhà, việc đầu tiên Huy làm là mở ngăn kéo, lấy ra quyển sổ bọc da cừu xanh. Mấy hôm trước, sau khi đọc các trang viết đầu tiên viết về mình, anh đã đóng lại quyển sổ, quyết định không nhìn tới nó nữa. Nhưng giờ đây, Huy nhận ra anh đã có thể bắt đầu nhìn nhận mọi việc bằng con mắt khác.

Gạt qua vỏ bọc cảm xúc, các sự kiện cần phải hiện ra như đúng bản chất của chúng. Nếu anh không bắt tay vào hành động, nếu anh chỉ dành thời gian để lo lắng và phỏng đoán, thì vấn đề là một số nguy cơ tồi tệ nhất sẽ trở thành sự thật. Trong căn hộ gọn ghẽ trắng toát và im ắng, một lần nữa, anh lật quyển sổ, đọc.

Minh có lỗi chữ viết khó lẫn. Các nét thẳng cứng cáp. Những nét đá lên không mềm mại mà ngưng giữa chừng, tạo nên những cái móc nhọn, móc vào tia mắt lướt qua. Các ghi chú một số việc cần làm hoặc vừa làm xong. Mua quà sinh nhật gửi tặng mẹ. Rút tiền ở tài khoản đóng học phí học kỳ hai. Đi bệnh viện khám tổng quát theo định kỳ và mua thuốc... Tất cả chỉ là những gạch đầu dòng, giống như từng mẫu nhắc việc. Không có miêu tả chi tiết. Bày tỏ tình cảm, đưa ra một vài nhận xét hay suy nghĩ riêng tư lại càng không. Mặc dù chẳng có thói quen viết blog, cũng chưa từng đọc nhật ký của cô gái nào khác. Huy vẫn thấy có cái gì đó hơi bất thường. Anh không tin một người như Minh lại khô khan đến vậy. Anh lật tiếp từng trang giấy mỏng. Giữa quyển sổ, có một bức vẽ mực đen. Nét vẽ không đẹp lắm, nhưng theo đặc điểm mái tóc ngắn và các đốm tàn nhang, rõ ràng đây là Quỳnh. Cô ta ngồi bên bàn, với chiếc máy tính trước mặt. Ngoài ra, cũng không ghi chú gì thêm. Từ nửa sau quyển sổ, chỉ còn các dãy ký tự, chữ và số, chữ in hoa và chữ thường lẫn lộn vào nhau, không theo một quy tắc nào. Hệt như chúng được viết ra một cách vô thức, để làm kín các trang giấy.

Huy gọi điện số trọ của nhà Minh. Giọng rè rè trả lời máy:

- Ai vậy?

- Hi Quỳnh! Nửa tiếng nữa, tôi sẽ có mặt nhà bạn. Tôi cần gặp bạn có chút việc! - Anh nói nhanh, để đầu dây bên kia không thể từ chối.

Quỳnh không từ chối.

Phòng khách của hai chị em họ sống khá rộng. Các cửa mở hết. Ánh sáng chan hòa. Chỉ có những món đồ dùng thực sự cần thiết. Quỳnh vẫn mặc bộ quần áo buổi sáng đi học, mái tóc ngắn rối bù. Máy tính của cô ta đang chạy, có lẽ trong bài tập lập trình. Quỳnh đưa cho anh cốc nước lạnh:

- Anh tìm thấy bí mật nào về chị họ tôi chưa?

- Một vài điều... - Lường lự đôi chút, Huy nói thẳng - Tôi chỉ muốn biết, giữa Quỳnh và Minh, từng xảy ra bất đồng hay xung đột nào không?

Cô gái hơi cau mày, nhìn đâu đó xuyên qua vai Huy. Bỗng, nhanh như chớp, cô đặt lên mặt bàn trước mặt anh hai chiếc ống đồng nhỏ. Một chiếc rỗng. Một chiếc đựng sáu đồng xu mới tinh. "Chơi trò này với tôi một chút!". Hơi bất ngờ, Huy vẫn gật. Trò chơi của các cô gái trên xe buýt. Quỳnh cho anh chạm vào đồng xu. Rồi cô lấy một cái ống đồng ụp xuống chúng, đưa chiếc ống đó cho anh.

- Bây giờ thì những đồng xu ở đâu? - Cô ta hỏi.

- Trong tay tôi!

Quỳnh gõ mạnh chiếc ống trong tay cô xuống mặt bàn. Những đồng xu hiện ra. Thoáng ngạc nhiên, Huy nhìn chiếc ống trong tay mình. Nó hoàn toàn rỗng. Trò chơi lặp lại một lần nữa. Không có gì thay đổi. Các đồng xu vẫn trong tay Quỳnh. Một cách thần nhiên, Quỳnh lấy lại chiếc trong tay anh, gõ mạnh. Trong cả hai ống, đều có một chồng sáu đồng tiền xu. Nhưng, chỉ có hai đồng trên bề mặt là thật. Còn lại, là một lõi đồng hồ nhỏ và rỗng đáy, được tạo hình như các đồng tiền xếp lên nhau.

- Nếu tôi chú ý quan sát độ dày mỏng của ống đồng trước và sau khi bạn chụp lên đồng xu, thì sẽ nhận ra bí mật! - Huy nói.

- Chỉ có sự so sánh hay quan sát tinh tế mới khiến người ta nhận ra chi tiết thay đổi đáng giá, trong một sự việc tưởng là bất biến. Vấn đề nằm ở đó,

đúng không? Những thứ anh nghĩ là đây, thật ra rỗng. Và ngược lại. Vì thế, anh đừng vội xem tôi là kẻ tình nghi duy nhất!

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Vật Thay Thế

Trong một năm, tháng Năm là thời gian lạ lùng nhất. Màn không khí mềm mại khởi đầu mùa mưa đã kịp biến mất trước đó. Bị bóc ra khỏi làn hơi nước mờ ảo, mọi vật hiện ra trong dáng vẻ thật của chúng, thô cứng, tinh táo và cũng hết sức mãnh liệt. Những toà chung cư bắt đầu sơn phủ chống thấm. Các ngôi biệt thự khởi công hồi đầu năm giờ đây bắt đầu thành hình với lớp gạch sần đỏ. Những ô cửa kim loại mới lắp tựa các con mắt mở lớn, hướng thẳng vào cảnh vật bao quanh, không chút e ngại. Trong các khu vườn viền theo mấy con phố nhỏ, những đỉnh cây hoàng điệp thẫm xanh trở lá ngùn ngụt, cao lên từng giờ từng phút. hàng triệu phân tử không khí thắm đẫm mùi hương của những bông hoa đậu ngọt và bị nung nóng bởi mặt trời oi bức đến mức ngả sang một màu vàng mật. Cảnh vật chỉ dễ chịu hơn đôi chút khi trời bắt đầu tối. Các sắc độ chói gắt dịu xuống. Những giao tiếp kín đáo, trầm mướt giữa những hình khối chiếm lĩnh hay ẩn giấu. Những tiếng nói vô hình thì thầm cất lên, không cần ai nghe. Nhưng chúng vẫn ở đấy. Và đẹp nhất là sau một đêm mưa náo động các mái nhà, đô thị như một con người cao lớn vạm vỡ, làn da sạch bóng, chưa vội mặc quần áo, ngồi bên cửa sổ trên cao, ngắm nhìn bình minh và thở chậm.

Những hôm như thế, Huy không nán ngủ thêm trong chiếc giường quen thuộc. Anh cũng không mở máy tính ngồi vào trước các bản vẽ nội thất dang dở hay quờ tay lấy một tạp chí điện tử công nghệ nào đó. Dù có tiết học buổi sáng hay không, anh cũng vẫn thích đi thẳng lên trường hơn cả. Hơi buồn cười một chút, nhưng thời gian này trong năm, thật dễ chịu khi đầu óc trống rỗng, không bận tâm gì, chỉ việc ngồi giữa bạn bè, để cho tất cả các câu chuyện sôi nổi như các đợt sóng biển dội đến mà chẳng lưu lại

dấu vết trên bờ cát. Khi lặn vào đám đông, người ta có thể dễ dàng dõi nhìn cuộc sống đang lướt qua như xem chuỗi hình ảnh rực rỡ sắc màu trên một màn hình cực đại.

Trừ vài đồng môn một sách hoặc đang mắc nợ một đồng tín chỉ phải cắm đầu học dồn, phần lớn thành viên ở lớp thời gian này cũng chọn nhịp sống thong thả như Huy. Các bài thi viết đã hoàn thành. Những bản đồ án đầy ắp ý tưởng nên được vẽ ra trong bóng tối yên tĩnh, êm mượt. Vì thế, những ngày đầu tiên của mùa hè tốt hơn cả là dành cho tán gẫu và mơ mộng. Mọi người rủ nhau ra quán cà phê cóc cạnh trường. Hết ghế, những chàng trai luôn mặc quần Jeans, áo pull và đội mũ lưỡi trai xuề xòa sẽ sẵn lòng ngồi phệt trên nền gạch lót vỉa hè, tựa lưng vào bức tường hàng rào nóng hầm hập, uống nước ngọt thẳng từ chai ướp lạnh, bàn tán đủ chuyện trên đời. Và bao giờ cũng vậy, sau vài bận tâm về việc làm thêm, điểm số, một triển lãm thiết kế vị lai nào đó vừa khai mạc ở New York hay London, mọi bàn luận sẽ quay về một mối duy nhất, các cô gái và những câu chuyện tình yêu. Đang thoải mái, Huy chợt co lại, lặn nhẹ ra khỏi mạch chuyện. Ngay cả lời châm chọc sắc bén nhất hướng về mình cũng không thể khiến anh hé lộ bất kỳ thông tin nào. "Tớ không yêu ai cả. Đơn giản là chẳng có thời gian để quen một người nào đó!" - Anh lảng tránh. Rõ ràng, bạn bè không tin, nhưng họ cũng buông tha.

Huy gọi thêm một bình trà lạnh, rót cho các bạn và cho mình. Những viên đá sạch rơi xuống nổi tiếp, khua lách cách trong cốc thủy tinh mỏng màu vert, đầy bọt. Hơi nước đọng trên miệng cốc như những giọt mồ hôi. Huy cũng đổ mồ hôi. Bây giờ thì anh hoàn toàn im lặng.

Các cậu đang bàn tới một đề tài khác lạ. Vì sao người ta lại chọn yêu nhân vật này, chứ không phải là nhân vật khác. Vì sao giữa hàng chục, thậm chí hàng trăm cá nhân nổi bật, người ta lại chọn một kẻ ít ai ngờ nhất. Huy rùng mình. Ngỡ như bạn bè xung quanh đều biết rõ câu chuyện của anh, và đang bàn về nó, theo những cách ám chỉ kỳ quặc của riêng họ. Cậu

bạn đội mũ lưỡi trai đỏ ngồi bên phải Huy nhận xét: "Lựa chọn ư? Tội mình cứ ảo tưởng có quyền được chọn yêu người này, không yêu người nọ. Thật sự, chúng ta chỉ tự làm rắc rối cuộc sống của chính mình thôi. Còn các cô gái, họ chẳng mất công chọn lựa gì đâu. Họ có sẵn một số các quy chuẩn, và họ áp quy chuẩn đó lên chúng ta, giống như một cô nàng chăn bò có sẵn bảng biểu để tìm ra một con bò ổn nhất, đem đến dự cuộc thi chú bò khoẻ đẹp trong hội chợ nông nghiệp!". Sau câu so sánh thân nhiên, mũ lưỡi trai đỏ cất lên tiếng rống của một chú bò mộng thứ thiệt. Đám bạn cười ngả nghiêng. Vang lên một giọng phản bác bực dọc: "Nếu các cậu thích trở thành con bò tuyệt hảo trong mắt các cô gái thì cứ tự nhiên. Riêng tớ, đơn giản hơn nhiều. Là đàn ông, chúng ta phải có tiền, càng nhiều càng tốt. Các cô gái luôn thiện cảm với chàng trai nào có khả năng chu toàn và bảo vệ cuộc sống của họ. Phải được như thế, chúng ta mới là các cowboy thông minh!". Chung quanh gật gù với ý kiến thực dụng nhưng xác đáng. Mũ lưỡi trai đỏ duỗi dài đôi chân khăng khiu trong chiếc quần jeans sờn gối, thở hắt ra: "Có lẽ cậu đúng, ở thời tương lai. Vấn đề là hiện tại, đôi khi, bọn ngây ngô tội mình trong mắt các cô gái giống như một con nghé thay thế. Tạm thời. Hoặc trong khi chờ đợi một con bò hoàn hảo. Chẳng phải phần lớn tội mình vẫn bị các cô gái bỏ rơi đấy sao. Cả tí ca khúc hát về tình yêu khổ trên thế giới này, là của bọn trai ngốc nghếch giống như tội mình ôm đàn rên rỉ đấy chứ... ". Trong một phản ứng đột ngột, Huy chộp lấy cánh tay người ngồi kế bên, giật mạnh:

- Cậu vừa nói gì?

- Cậu không nghe được ư? Tớ chỉ nói về sự thay thế thôi!

- Ai thay thế? - Giọng Huy lạc đi - Ai được thay thế?

- Chẳng ai cả. Cậu bị sao vậy? Nóng quá nên chập mạch ư? Tớ lập luận rất đơn giản. Ai cũng có thể hiểu. Chúng ta là những kẻ thay thế, hay nói chính xác hơn lấp vào khoảng trống. Người này có thể được sử dụng để thay thế người khác, để tạo ra sự bình ổn trong tâm lý nhất thời. Hoặc để

che đây một mối quan hệ không thể đưa ra ánh sáng. Đại loại thế! - Cậu bạn nhún vai - Thật sự tớ chỉ đọc được mấy thứ buồn cười đó trong quyển tạp chí ngớ ngẩn của bà chị tớ. Phụ nữ là trùm rắc rối, hả?

- Vớ vẩn!

- Cậu bị điên mất rồi! - Cậu bạn bực dọc.

Cốc trà lạnh bất động trong tay Huy. Nếu các bạn cùng lớp nhìn mình như một sinh vật kỳ dị, thì đó cũng chẳng phải là vấn đề của mình, anh tự nhủ. Những viên đá tan ra. Hơi lạnh tan dần trong hơi nóng ngày hè. Nhưng tay anh vẫn tê điếng. Sự thật luôn đơn giản hơn mọi tưởng tượng, và ập đến vào lúc không ngờ nhất. Quanh anh, mọi thứ bỗng lùi xa. Ánh mặt trời mờ nhạt. Tiếng cười nói, tiếng xe cộ chạy trên đường như bị bào mỏng. Một thế giới trống trải và lạnh lẽo. Chưa bao giờ anh thấy mình lạc lõng với chung quanh đến vậy. Nhưng một tiếng nói khác hét lên trong anh, nói rằng anh cũng chẳng cần vừa khít với cái thế giới hỗn loạn đó. Bất giác, anh đứng lên, bước xuyên qua những người bạn đang ngồi ken dày trên vỉa hè. Anh bước thẳng xuống lòng đường. Ngay lúc ấy, vang lên một tiếng thảng kết ghê xiết cào nghiến mặt đường nhựa. Ngã tư cách đây vài mươi mét, phía dưới bánh sau xe buýt vẫn tỏa ra làn khói xanh xám. Trên chiếc xe tay ga lướt nhanh vượt đèn đỏ, chàng trai chở một cô gái vừa suýt bị xe buýt nghiền nát vẫn vui vẻ cười đùa, chẳng hề biết đến cái chết mới cận kề. Một lần nữa, trong một khoảng thời gian rất ngắn, anh lại rơi vào cảm giác choáng váng. Nguy hiểm luôn ở quanh đây. Nhưng, chỉ khi nó đã xảy ra, người ta mới nghĩ về nó một cách nghiêm túc. 5 giây nhắm mắt, đầu óc Huy tỉnh táo trở lại. Anh trở vào trường, lấy xe, phóng thẳng qua trường đại học của Quỳnh.

"Anh đang đùa đấy phải không?" - Cô ta ngờ vực khi trả lời điện thoại. Huy cho biết anh không có ý định đùa bỡn vào lúc này. Cô ta nên ra trước cổng trường, vì anh đang chờ. Đúng hai phút sau, Quỳnh hiện ra. Cô ta đã cắt tóc, cũng mặc quần jeans bạc màu và áo pull giống như anh. Nếu không

nhờ đôi kính Marc lớn cài trên tóc, có lẽ anh đã bỏ qua vì nhầm lẫn cô ta với một chú nhóc mảnh khảnh. Bước thẳng về phía anh, Quỳnh gõ nhẹ tay lên đồng hồ hiển thị trên màn hình mobile:

- Tôi đang nghe giảng toán cao cấp. Chỉ có ba phút dành cho anh!

-Tôi muốn biết, trước tôi, ai là người yêu của Minh. Đừng trả lời bạn không biết gì hết, tôi không chấp nhận câu nói ấy đâu.

- Anh tìm được gì trong cuốn sổ màu xanh rồi sao?

- Không, bạn trả lời thẳng câu hỏi của tôi đi, trước khi ba phút trôi qua.

- Thôi được, chị ấy từng có mối quan hệ với một trong các cậu bạn học cùng lớp. Trên mức bình thường một chút. Nhưng có lẽ không phải là tình yêu. Gần giống bạn bè. Chỉ có điều, chị họ tôi vốn không có nhu cầu kết bạn...

- Tôi có biết mặt cậu ấy không? Trong chuyến xe lên nhà Minh hôm đó, cậu ấy có đi cùng không?

- Phát ngồi ngay sau ghế tài xế. Cậu ấy không nói gì hết vì trùm áo ngủ suốt. Đó là lý do hôm ấy tôi cũng ngủ.

- Bạn có quen hoặc từng trò chuyện với Phát không?

Quỳnh im lặng, hơi nhú mào. Chừng như cô ta vấp phải một viên sỏi khó chịu với câu hỏi thẳng thừng này. Hơi hất cằm, cô ta nói khẽ:

- Anh hỏi câu khác thì hơn!

- Thôi được, hôm đó, hai người có nói gì không? Bạn còn nhớ cậu ấy nói gì chứ, một câu vu vơ nào đó?

- Không. Cậu ấy im lìm, thậm chí lảng tránh không nhìn tôi chứ đừng nói là bước đến bắt chuyện.

- Từng có gì xảy ra trước đó giữa hai người? - Trực giác mách bảo Huy có bất thường ở đây.

- Tôi và cậu ấy từng thử hẹn hò. Hai lần. Nhưng không hợp! - Quỳnh nói nhanh, đôi mắt lơ đãng dõ vào một điểm nào đó phía trên vai anh.

- Minh biết việc ấy chứ? Có phản ứng gì không?

- Biết. Chị ấy không nói gì và chị ấy không có thói quen bày tỏ xúc cảm. Sau đó, họ vẫn duy trì mối quan hệ thêm một thời gian. Phát xem tôi như chưa từng hiện diện - Quỳnh đưa màn hình điện thoại trước mặt anh - Ba phút đã hết!

Không chào tạm biệt, Quỳnh quay lưng đi thẳng vào trong trường. Huy đứng im. Mặt trời phản chiếu trong gương chiếu hậu xe máy, hắt vào mắt anh chói chang. Chiếc áo pull trắng và mái tóc hung nâu của cô ta gần như tan biến trong nắng. Huy chợt nhớ đến trò ảo thuật. Những chồng xu rỗng ruột. Một kiểu đánh lừa thị giác. Chỉ có sự so sánh và quan sát tinh tế để nhận ra vài điều tưởng chừng bất biến. Huy vùng chạy theo cô ta, gọi to:

- Quỳnh! Có phải vì việc này, bạn không bao giờ ưa thích Minh?

Cô gái có bộ dạng của cậu nhóc mảnh khảnh ngoảnh lại, nhìn thẳng vào mắt Huy. Nhưng cô ta không nói gì thêm, lặng lẽ bước đi tiếp cho đến khi khuất hẳn ở một lối rẽ. Có vệt nước trong đôi mắt rộng và nhạt màu đỏ, Huy ngỡ vực. Rồi anh gạt qua ngay phỏng đoán. Chỉ là do mình bị loá nắng mà thôi.

Buổi tối, ý định xử lý ánh sáng các căn phòng nhìn ra biển của bungalow trong bài thi học kỳ bị xếp qua một bên. Huy lại lấy ra quyển sổ da cừu xanh, chậm rãi đọc lần nữa, xem lại từng trang, cố gắng tìm ra một chi tiết

gợi mở. Nhưng đầu óc anh như đông đặc. Huy nằm dài trên sàn, dang tay, nhìn lên trần, bóc tách dần các ý nghĩ.

Đừng vội xem tôi là kẻ tình nghi duy nhất! Cần phải hiểu câu nói của Quỳnh hôm diễn trò ảo thuật như thế nào đây? Phải chăng, qua câu nói ấy, cô ta gián tiếp thừa nhận mình cũng nhúng tay vào cái chết của chị họ, với một trợ giúp từ kẻ khác?

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Đột Nhập

Quán cà phê đông khách thường. Những chiếc bàn kê sát nhau. Gần như không còn chỗ trống. Các vị khách im lìm đối diện màn hình laptop trước mặt. Bầu không khí và những con người bị cô đặc, biến thành những vật thể bất động, chìm dần vào lòng chất lỏng thông tin đang theo các dải sáng luminous chảy tràn ra từ các màn hình. Nhân viên phục vụ đứng cạnh Huy, xoay nhẹ quyển thực đơn trên tay, kiên nhẫn chờ vị khách mới tới chỗ chọn chỗ trong cái quán cà phê wifi vào giờ cao điểm. Mất mười giây để quen mắt với thứ ánh sáng pha trộn, Huy xác định được chính xác vị trí của người cần tìm. Dù trước khi đến đây, đã tự nhủ cần hết sức bình tĩnh để làm chủ tình thế, Huy vẫn run nhẹ. Anh áp lòng bàn tay vào túi quần sau, hít một hơi dài. Phát đang ngồi ngay cạnh bức tường kính, chếch phía bên trái, một mình. Cũng như mọi người, anh ta dán mắt vào màn hình chiếc Apple Macbook Air mỏng dính màu xám bạc. Nhưng, rõ ràng tâm trí của anh ta đang trôi dạt ở một nơi khác, không hề chìm đắm vào dòng chảy thông tin. Cốc nước trước mặt anh ta vẫn còn nguyên. Một sự chờ đợi căng thẳng toả ra từ dáng ngồi ấy, không thể nhầm lẫn.

Cử động rất nhẹ, gần như vô tình của những ngón tay cho biết Phát đã nhận ra người gọi điện thoại hẹn gặp đang tiến tới. Nhưng, anh ta vẫn làm cử chỉ giật mình khi Huy đứng trước mặt. Cho đến khi người phục vụ tìm được một khoảng hẹp để kéo chiếc ghế đối diện, Huy chậm rãi quan sát người đang ngồi. Luồng sáng từ bức tường kính khiến một nửa gương mặt thanh tú của anh ta hiện ra hết sức rõ nét. Gò má xương xương bên dưới lớp da mỏng hơi xanh xao. Đôi mắt sâu biến thành hõm tối vì hàng lông mày rậm. Chóp mũi nhọn và nhỏ biểu hiện một nội tâm nhạy cảm, nhưng không phải không biết thể hiện thái độ tàn nhẫn. Tuy nhiên, nửa gương mặt bên

kia lại chìm trong khoảng tối. Và biểu hiện nào khác nữa trong khoảng tối đó thì người ta không thể đọc được. Mũi kim ký ức bỗng nhói lên, nhắc Huy trên gương mặt này đôi nét quen thuộc. Anh đã từng gặp chúng, đã nhìn kỹ chúng. Thậm chí chúng đã từng gợn lên trong anh một cảm giác không mấy dễ chịu. Nhưng, thời khắc này đây, anh không thể nhớ đúng bối cảnh cuộc gặp. Gương mặt anh đang nhìn thấy chỉ là hình ảnh sao chép của bức chân dung nào đó, trên một phong nền đã bị xoá nhoà...

Phát hơi hắt căm, ra hiệu anh đừng đứng ngây ra như vậy. Huy vẫn nhìn anh ta không rời. Thật khó đồng nhất hình ảnh anh bạn ủ dột cuồn mình trong chiếc áo khoác nhàu nhĩ, ngủ suốt, không nói một lời nào trong chuyến xe lên cao nguyên hôm chia tay Minh lần chót với hình ảnh chàng trai trẻ ăn mặc sang trọng hơi nghiêng đầu nở nụ cười bất động giờ đây chỉ là một. Khốn kiếp thật, cái gã bảnh bao này và Minh từng có quan hệ gần gũi! Và khốn kiếp hơn nữa, như một anh chàng si ngốc, mình chẳng hay biết gì. Gạt qua nỗi ác cảm, Huy vẫn phải thừa nhận đây là mẫu người rất được các cô gái ưa chuộng. Bàn tay thanh nhã với những ngón tay sạch bóng duỗi nhẹ trên bàn phím đen sẫm phẳng lì của chiếc Macbook Air. Gu thẩm mỹ tinh tế hiện ra ở kiểu tóc ngắn xoắn mềm rũ trước trán, với từng sợi tóc ngỡ như rối tinh nhưng thật ra đang nằm rất đúng chỗ. Màu áo xám khói hài hoà một cách hữu ý với vỏ máy laptop ánh bạc. Nếu không kể ánh mắt đôi khi bồn chồn thoáng qua, thì đây chính là một người biết rõ giá trị bản thân, nắm vững ưu thế đang sở hữu, và luôn kiểm soát được ấn tượng gây ra trong đầu kẻ khác. Chắc chắn, chỉ cần so với một sinh viên quèn vừa đi học vừa đi làm một phờ như mình, anh ta thích hợp với Minh hơn hẳn. Huy tự nhủ, không phải không có chút chua chát.

Đêm qua, Huy gọi cho Phát lúc gần mười hai giờ đêm. Anh ta nhắc máy ngay sau hồi chuông đầu tiên, giọng nói bình thản chỉ có ở những người quá quen với những cú gọi khẩn cấp. Khi biết đầu dây bên kia là ai, anh ta cũng không để lộ máy may ngạc nhiên hay xúc động. Hệt như cô em họ của Minh, anh ta chỉ từ chối thẳng thừng: "Tôi không có gì để nói cả. Mọi

chuyện, đã xong rồi!". Không phản ứng gay gắt, Huy chỉ cho biết anh lấy số điện thoại từ Quỳnh, Phát chùng giọng ngay tức khắc: "Sáng mai, lúc mười giờ ba mươi, ở cà phê Lee. Tôi có thể trao đổi với anh một tiếng!". "Được, tôi sẽ có mặt đúng lúc!". Sau khi tắt máy, Huy lại nằm im trên lan can hẹp, khoanh tay dưới gáy, nhìn lên nền trời với những đám mây trôi dạt. Anh đã nghĩ sẵn hàng loạt câu hỏi, suy tính tất cả những phương án có thể xảy ra cho cuộc đối thoại ngày mai. Chỉ có điều, anh không thể ngờ, Phát đã tự trang bị một vẻ ngoài hoàn hảo. Ở một lễ nào đó, sự giàu có và sang trọng về hình thức cũng là một kiểu thành trì, ngăn cản khá hiệu quả ý định tấn công của kẻ khác.

Huy gọi một ly cà phê đá, thật ít đường. Nhân viên phục vụ biến đi như một vệt gió. Phát hăng giọng, toan nói một câu gì đấy nhưng lại nín thinh. Sự căng thẳng giữa hai người biết rõ mục đích của nhau, nhưng chưa tìm ra cách khởi đầu câu chuyện cốt yếu. Huy hướng thẳng vào đáy mắt người đối diện, ánh nhìn xuyên thấu. Chịu đựng không quá một phút, Phát ngoảnh đi, trả đũa bằng cách đặt cái nhìn vào điểm vô định phía sau vai Huy. Đột nhiên, trong anh bùng lên cơn tức giận nóng rẫy. Kéo dài những trò phô trương để làm gì? Vô nghĩa làm sao khi Minh mất rồi, vẫn có những kẻ nhờn nhờ ngay sát bên cạnh cái chết, trưng ra thái độ thản nhiên. Rõ ràng những người như Phát hay Quỳnh đang nắm giữ đôi điều bí mật. Rõ ràng, họ có thể làm một điều gì đấy, để người ta không nghĩ về cái chết của Minh như một nhầm lẫn vô nghĩa. Thế mà tất cả bọn họ đều diễn vai như chưa từng có gì ghê gớm xảy ra. Và, hơn cả thái độ lảng tránh sự thật, họ còn xem cái chết của Minh như một chốt khoá, cài chặt lại quãng thời gian không muốn nhắc đến nữa.

Tốt nhất là trao đổi thẳng thắn mục đích của cuộc gặp. Không việc gì miễn cưỡng nhận lấy một vai trong vở diễn xã giao ngớ ngẩn. Đúng khi Phát chồm mở lời để phá vỡ sự im lặng, Huy lên tiếng ngay, bằng một câu hỏi cụ thể và trực tiếp:

- Tôi rất muốn biết vì sao anh hoàn toàn không nói gì sau cái chết của Minh?

- Anh muốn tôi phải nói gì? - Phát cau mày, không phải không giật mình. Hình như anh ta chờ đợi kiểu câu hỏi khác.

- Về cảm xúc của anh chẳng hạn. Hoặc chia sẻ đôi chút ký ức tốt đẹp về Minh mà anh lưu giữ. Rõ ràng trong số bạn bè ở lớp đại học, không phải ai cũng thân thiết với cô ấy như anh. Phải vậy chứ?

- Ký ức tốt đẹp? - Phát thốt lên. Ngón tay run nhẹ của anh ta vô tình chạm phải một nút nào đó trên bàn phím laptop. Trong tích tắc, toàn bộ gương mặt bị chiếu sáng bởi màn hình cực nét được hỗ trợ bằng đèn hình LED, phơi bày nỗi sợ hãi khôn tả - Anh vừa tưởng tượng ra cụm từ đó, huh? Hay cô Quỳnh ranh mãnh kia lại bịa tạc câu chuyện ngu xuẩn nào đó, làm cho anh tin là có thật?

- Không phải anh và Minh từng hẹn hò cùng nhau. Và có một thời điểm, Quỳnh xen vào? - Cảm giác tự tin trong Huy vơi bớt. Anh thoáng lo ngại Quỳnh đưa anh vào bẫy của những thông tin không chính xác.

- Những điều anh vừa nói không sai! - Phát hơi đảo mắt, phân vân đôi chút, rồi thừa nhận chóng vánh - Nhưng có thể anh không biết, Minh là một cô gái độc lập. Rất kín đáo. Và gì nữa, biết không? Phía sau vẻ dịu dàng, cô ấy thực ra vô cùng tàn nhẫn.

- Tàn nhẫn? - Anh đờ đẫn cả người.

- Anh rất yêu cô ấy, đúng không? Và cô ấy cũng tỏ ra quyến luyến anh? Cả hai mới chỉ bắt đầu, phải không? Có khác gì tôi ngày ấy đâu nào! - Đột nhiên, Phát mỉm cười. làn da xanh xao dính sát vào các khớp xương nhô lên còn các khối cơ lại hõm xuống. Nụ cười kỳ dị không đúng lúc khiến khuôn mặt anh ta trở nên méo mó và cũng đau đớn ghê rợn. Anh ta nói tiếp, gần như thì thầm - Chính vì bản chất tàn nhẫn, cô ấy vừa đáng sợ, vừa hấp

dẫn không thể cưỡng chống. Tin tôi đi, không chỉ mình tôi hay anh bị sa lầy vào thứ cảm xúc tưởng là tình yêu với Minh đâu. Còn người khác nữa...

- Tôi nghĩ anh không chính xác lắm khi nói Minh tàn nhẫn. Minh chưa bao giờ làm hại ai cả. Có chăng, chỉ là gây tổn hại cho chính cô ấy!

Trong đôi mắt trừng trừng nhìn anh của Phát, lóe lên tia giận dữ. Nhưng tia lửa đó tắt ngay. Tựa như đóng sập cánh cửa ngay trước mũi kẻ tò mò xuẩn ngốc, anh ta quyết định không hé lộ thêm, chỉ đưa ra một số lời giải thích có lẽ không mấy quan trọng:

- Minh có lối suy nghĩ dị biệt. Rất khó nắm bắt cô ấy muốn gì, cần gì. Chúng tôi đã có trận cãi nhau rất kinh khủng, và tạm chia tay trong khoảng thời gian ngắn.

- Trong bao lâu?

- Hai tuần.

- Đó là thời gian anh chuyển hướng sang Quỳnh?

- Đúng vậy! - Phát gật đầu, thừa nhận nhanh chóng. bằng một động tác căng thẳng, anh ta nhào người về phía trước, tóm lấy cốc nước toát mồ hôi đang trượt trên mặt bàn kính, uống cạn - Nhưng, sự thật là giữa tôi và Quỳnh không có gì tiến triển. Hẳn cô ấy có nói với anh?

Huy gật đầu. Qua giọng Phát khi nhắc đến Quỳnh, anh hiểu, ấn tượng về cô gái này với anh ta không mấy giá trị. Ở một khía cạnh nào đó, Quỳnh cũng chỉ là vật thay thế trong một thời điểm, không hơn.

- Cho tôi hỏi điều này, khá tế nhị!

- Anh cứ hỏi, thoải mái - Phát lại phô ra nụ cười của chiếc đầu lâu hoàn hảo - Với một người đã chết, đâu cần phải tế nhị. Với một người như tôi,

lại càng không.

- Giữa anh với Minh có mối liên hệ ràng buộc nào không, ngoài chuyện tình cảm. Chẳng hạn như tiền bạc, những món đồ đắt giá. Theo tôi biết, các cô gái khá quan trọng mấy điều ấy... - Huy cân nhắc, nhậm rãi nhấn từng từ. Khi đặt câu hỏi này, không hiểu sao, hình ảnh quyển sổ da cừu xanh được làm bằng tay với số lượng giới hạn cứ hiện ra trước mắt anh, hết như được đúc nổi trên vông mạc.

- Không! - Phát lắc đầu, ngoảnh ra sau tìm nhân viên phục vụ yêu cầu tính tiền. Rồi anh ta quay lại, nói nhanh - Minh không thuộc hạng người dùng tiền của kẻ khác. Cô ấy thậm chí còn nhiều tiền hơn cả tôi hay anh. Tôi nói Minh tàn nhẫn, chính là vì cô ấy có đủ điều kiện để tránh được những điều khiến người ta trở nên yếu hèn!

Huy đứng trên vỉa hè trước quán cà phê. Mặt trời buổi trưa chiếu thẳng vào gáy anh, nóng bức. Đột nhiên, anh những muốn nén sạch những thứ vụn vặt trong tay mình. Thẻ xe. Chìa khoá. Cảm giác cuồng loạn vô hình tứa ra cả trong lớp da lòng bàn tay. Ghen tuông? Giận dữ? Buồn bã và thương tổn? Không, tất cả những thứ đó không giống với cảm xúc trong anh lúc này. Chỉ là nỗi tuyệt vọng. Như một thằng bé mới lớn ngốc nghếch, anh đã thầm mong những điều Quỳnh nói về mối quan hệ giữa Minh và Phát chỉ là sự bịa đặt. Nhưng rõ ràng, mọi việc còn xa hơn cả anh hình dung. Chẳng còn gì để trông chờ. Thật khốn kiếp khi chẳng biết nên tin vào ai nữa. Anh chỉ thèm khát hét lên, càng to càng tốt, đẩy bật ra khỏi hai cánh phổi những quả độc uất hận gây tắc nghẹn. Nhưng rồi anh chỉ đứng yên, nhìn theo chiếc taxi vàng đã đưa Phát đi mất hút.

Không, Phát chỉ là một người biết chuyện. Anh ta không thể làm gì, dù gián tiếp, gây ra cái chết của Minh. Phía dưới vỏ bọc đẹp đẽ và sang trọng, anh ta là một gã yếu đuối, hành động quờ quạng và khá dễ tổn thương. Khi anh ta nói về Quỳnh như một người không mấy liên quan, thì rõ ràng, cô ấy không ở ngoài cuộc. Huy xoa nhẹ lên mí mắt khô rát.

Người giữ xe quán cà phê dựng xe máy trước mặt Huy: "Anh đi hướng nào?". Anh thoáng giật mình. Mình sẽ phải đi theo hướng nào? Bất chợt, anh nghĩ đến căn nhà lớn nơi Minh thuê trọ. Anh cần đến đây, một lần nữa, đột nhập không gian riêng của Quỳnh.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Chìa Khóa

Chốt cổng ngoài thuộc loại bật lò xo, thiết kế đặc trưng của nhãn hiệu Hoesch. Một bàn tay lạ không thể nào khiến thanh cài ngang nhúc nhích, chắc chắn là vậy. Tuy nhiên, với một người say mê các chi tiết nội thất hiện đại như Huy, chỉ bằng ngón tay trở bấm đúng chỗ, với lực ấn vừa đủ, chốt khóa bật lên nhẹ nhàng. Anh đẩy cổng, bước vào khoảng sân vườn trải sỏi.

Những viên sỏi lạo xạo dưới đế mềm của đôi sneakers. Không sai lầm chút nào khi mình gửi xe máy ở bưu điện trên ngã tư và đi bộ đến đây, Huy tự nhủ. Theo thói quen mỗi khi căng thẳng, anh lại thọc cả hai bàn tay vào túi sau của quần Jeans. Vẫn còn kịp nếu bỏ qua ý định đột nhập. Rõ ràng, khi hành động như thế này, mình đang thực hiện một hành vi phạm luật. Nếu bị ai đó bắt gặp, mình không thể tìm được biện minh khả dĩ nào... Thế nhưng, chân Huy vẫn bước tiếp. Hơn ai hết, anh hiểu, những bí mật chỉ có thể khám phá trong hai trường hợp. Hoặc tình cờ may mắn. Hoặc bởi sự liều lĩnh chủ động. Anh tin vào cách thứ hai nhiều hơn.

Tịnh không một ngọn gió. Ngoài âm thanh rầm rĩ của vài chiếc xe đôi khi vụt qua, đoạn phố hoàn toàn yên tĩnh. Bên trong khoảng sân vườn, không khí thình lạng đến mức có thể nghe thấy tiếng cái bóng dưới chân Huy lướt phớt qua những vuông cỏ, sượt vào bậc tam cấp rồi trườn lên, cọ nhẹ vào cánh cửa kính. Anh ghé mắt thử nhìn xuyên qua lớp kính dày. Những tấm rèm buông kín. Tay nắm cũng cứng chặt. Cửa khóa. Chắc chắn bên trong không có người. Phía bên trái cánh cửa, những cụm hoa cẩm tú cầu xanh dương nở rộ, vươn lên từ các chậu đất nung. Hai tuần trước, khi đến đây gặp Quỳnh và xem cô ta diễn trò ảo thuật, những cụm hoa này đã hiện diện chưa? Anh tự hỏi, rùng mình.

Dưới nắng trưa chói chang, bóng các cụm hoa đổ chéo, đột nhiên giống hệt những thân hình bị đạn xuyên trúng, đổ vật xuống, giờ đây nằm bất động. Huy đứng im, đăm đăm nhìn bóng của những bông hoa. Chúng ta sẽ hẹn nhau bên khung cửa ngôi nhà cũ. Dưới bóng dàn hoa June. Và em sẽ kể với anh bí mật của tuổi ấu thơ. Về con ác là không kịp bay đi trú đông, chết cóng dưới tuyết. Về chiếc chìa khóa em đặt dưới chậu hoa thứ ba, khi em chạy chơi trong đêm, trốn khỏi nhà... Theo một cách không sao hiểu nổi, đoạn thơ tiếng Pháp từng học ở lớp cuối sơ cấp đột nhiên thì thào trong tai Huy. Hôm dịch bài thơ ấy, Minh ngồi cạnh bên anh, nghiêng đầu xem chung bản photo thầy phát sẵn. Anh đọc lướt qua, chỉ chú tâm nhìn các từ mới cần tra từ điển, không mấy ấn tượng với âm điệu hay hình tượng. Thế nhưng Minh lại lặng đi. Anh nhớ như in khoảnh khắc ấy, ánh mắt cô lướt từ những dòng chữ đen in nghiêng trên mặt giấy, hướng lên khoảng trống trước mặt, rồi dừng lại ở một điểm xa xăm vô định. Đôi môi cô mấp máy theo từng âm tiết du dương, bàn tay nắm chặt để lộ các khớp ngón trắng bệch. Đó là lần hiếm hoi duy nhất, Minh để lộ cho anh thấy trạng thái xúc động sâu xa, nhưng cô cũng không đưa ra bất kỳ giải thích nào. Thời điểm ấy, anh chỉ nghĩ về sự nhạy cảm đặc biệt cũng như khả năng cảm thụ tinh tế nơi cô, hoàn toàn bỏ qua tầng nghĩa sâu xa có thể ẩn giấu bên trong đoạn thơ hình như được viết cho những đứa trẻ mới lớn. Thế mà giờ đây, chúng hiện ra, dưới một lớp ý nghĩa mới, giống như một sự mách bảo. Anh run nhẹ. Từng từ, từng đoạn và từng hình ảnh đều giống như một sự ám chỉ. Thực ra Minh đã trốn đi đâu? Vì sao những người thân sống quanh cô đều chẳng biết gì hết, hoặc tỏ ra chẳng biết gì hết? Và trong bóng đêm mà cô ấy lẫn vào, có còn ai nữa? Những câu hỏi lại cồn lên trong Huy, nóng bức. Anh nhắm đếm những chậu đất nung kê sát tường. Năm chậu. Dù đếm từ bên phải qua hay bên trái lại, vị trí số ba cũng nằm chính giữa. Anh nhắc nhẹ chậu hoa. Đúng như chỉ dẫn của câu thơ, chiếc chìa khoá bằng thép hơi loé sáng khi ánh mặt trời chiếu vào. Huy tra nó vào lỗ khoá, xoay nhẹ. Vang lên tiếng tách nhỏ. Khung kính bật mở. Như có một lực hút vô hình, cánh cửa tự động đẩy vào bên trong, êm thấm, không một tiếng động.

Huy ngoái nhìn ra cổng một lần nữa. Im lìm. Không một bóng người đi qua, dù chỉ tình cờ. Anh lách nhanh vào. Dù đang thời khắc chói chang nhất trong ngày, những tấm vải rèm ngăn sáng và ngăn nhiệt buông xuống từ các khung cửa vẫn nhấn chìm không gian nội thất của phòng khách trong bóng tối tách biệt. Nhắm nghiền mắt rồi mở ra ngay, nhãn cầu tức khắc thích nghi với tình trạng thiếu sáng. Chậm rãi định hướng, tránh không va đập vào những cạnh bàn hay mấy lưng ghế nổi lên lơ mờ, Huy tiến về phía bàn vi tính của Quỳnh. Tay anh chạm vào lớp vải trơn lạnh. Anh vén tấm vải rèm lên một góc, cài vào phía sau CPU.

Ánh sáng tràn vào phòng. Phía dưới bàn là một hộc lớn, với ba ngăn kéo. Trí nhớ anh hoạt động tích cực. Hôm nọ đây, cuốn anh vào trò ảo thuật, Quỳnh đã mở ra ngăn kéo cuối cùng, rồi đóng sập lại. Điều đó có nghĩa những thứ ưa thích của cô ta được cất ở ngăn này. Và cô ta không thích ai nhìn thấy chúng. Huy mở ngăn kéo đó ra. Anh hăng tay vì bên trong trống rỗng. Trong khoảng thời gian vừa rồi, Quỳnh đã dọn dẹp ngăn kéo. Hoặc có một sự tráo đổi nào đấy. Cố gắng bình tĩnh. Huy mở tiếp ngăn kéo thứ hai. Những hộp nhựa đựng CD Rom và một số đĩa phim DVD còn để nguyên trong bao giấy bóng. Trong số này, không có phim The Dark Knight. Ngăn kéo trên cùng khóa chặt. Huy rút hai ngăn kéo phía dưới ra hẳn, luồn tay vào, nâng nhẹ ngăn kéo bị khóa. Tức khắc móc ngàm bị lỏng, bong ra. Anh nhắc hẳn toàn bộ ngăn kéo nặng trĩu, đặt lên bàn.

Dưới ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, từng món đồ vật hiện rõ: Hai chiếc ống đựng những đồng xu ảo thuật. Vẫn rất nhiều đĩa, tên các chương trình được ghi bằng bút dạ xanh sẫm. Dưới đáy ngăn kéo, những quyển giáo trình được xếp thứ tự theo năm, vô cùng ngăn nắp. Thậm chí quá ngăn nắp với một người có vẻ ngoài bất cần như chủ nhân của chúng. Huy chợt hiểu, anh đã duy trì một ấn tượng về Quỳnh rất sai lầm. Bám theo các biểu hiện hời hợt bề ngoài, bị chi phối bởi nét cá tính cô ta cố tình bộc lộ, anh đã bỏ quên mất hai điểm cốt lõi xác định con người thật của cô ta: ngành học chuyên môn và cách sống. Thật sự, Quỳnh không phải mẫu người dễ rồi

loạn hay mất phương hướng. Cô ta là dân học lập trình. Nếu anh không làm, ngành học này thường ưu tiên dành cho phái nam, đề cao lý trí. Một cô gái yếu bóng vía sống dựa vào cảm xúc đơn thuần sẽ không bao giờ ở lại một mình trong ngôi nhà bình tĩnh như thế, sau cái chết bất thường của chị họ. Chưa kể, cô ta là nhân vật duy nhất được Minh vẽ trong quyển sổ bìa xanh. Kiểm lại cái cách Quỳnh khơi gợi trong anh sự tò mò, buộc anh lần theo các manh mối ngỡ như tình cờ hé lộ, là đủ hiểu đầu óc cô ta tinh ranh và sáng suốt đến đâu...

Huy thở nhè nhẹ. Giờ đây, anh phải đặt Quỳnh vào vị trí tình nghi hàng đầu. Tuy nhiên, tất cả vẫn chỉ là phán đoán thuần túy dựa vào linh cảm. Không có bằng chứng cụ thể và xác thực. Anh cầm lên xem kỹ từng chiếc đĩa, mấy cây bút bi và đôi kính trắng bị vỡ một bên mắt. Ngay trong các món đồ chơi hay đồ dùng học tập này, cũng không có dấu vết nào rõ ràng. Với đôi chút thất vọng, Huy xếp chúng gọn lại, trả về đúng vị trí ban đầu. Khi làm nhanh, một trong hai cái ống đựng những đồng xu ảo thuật đồ nghề, lăn tròn ngay trong vùng sáng chiếu vào từ cửa sổ. Anh đứng khựng, nín thở. Cái nhìn của anh di chuyển chậm rãi giữa hai cái ống. Những đồng xu đã biến mất đi đâu? Anh chộp lấy cái ống đang lăn, nhìn kỹ. Bên trong lòng ống tối om, có một vật thể hình chữ nhật thon dài mắc kẹt. Anh lập lại động tác đập mạnh lên mặt bàn, gõ từ trên xuống, dứt khoát, theo đúng cái cách Quỳnh đã từng thực hiện khi biểu diễn trò ảo thuật trước mặt anh. Hệt như chiếc lá khô cứng long ra khỏi quả cây, một cái mặt dây chuyền màu xám bạc rơi xuống mặt gỗ. Tiếng động nhẹ, nhưng trên lớp nền yên tĩnh tuyệt đối, nó giống hệt một tiếng súng lạnh.

Huy nhìn nó chăm chăm. Anh đã từng nhìn cái mặt dây chuyền này, không rời mắt, khi nó nằm trên ngực áo Minh. Một kiểu trang sức thiết kế hiện đại, chất liệu hợp kim đắt giá, nhưng không phô trương. Những đường nét hình học tối giản, đề cao vẻ đẹp của khối tuy nhiên vẫn đáp ứng trọn vẹn yêu cầu của một món đồ trang sức, tinh tế và cuốn hút mắt nhìn. Hồi ấy, trong đầu anh thoáng qua ý nghĩ ngông cuồng, là giá như có thể đặt tay

lên khoảng cổ thanh mảnh của Minh, chạm vào mặt dây chuyền, đề nghị cô ấy kể cho mình nghe về nguồn gốc của nó. Nhưng thời điểm đó, sự thân thiết giữa họ chưa đủ để anh có thể chạm tới những chi tiết quá riêng tư. Rồi anh cũng không hề nhớ khi mặt dây này không hiện diện trên cổ Minh nữa...

Nhặt lên mặt dây chuyền, Huy xem xét nó kỹ hơn. Ngay chính giữa khối chữ nhật, có một đường cắt rất mảnh, nhỏ hơn sợi tóc, mắt thường không thể nhận ra. Anh xoay nhẹ phần trên và phần dưới mặt dây chuyền, theo hai hướng. Đột nhiên, hai nửa rời khỏi nhau, hết sức dễ dàng. Huy bàng hoàng. Thực ra, đây là một chiếc USB.

Chiếc USB của Minh. Vật thể lưu giữ thông tin người đã chết từng luôn mang theo bên mình. Tại sao Quỳnh lại lưu giữ nó? Cô ta giữ nó từ khi nào? Tại sao cô ta nguyện trang cho nó kỷ lưỡng đến vậy? Tim Huy đập mạnh trong lồng ngực. Anh hiểu, không cần lục kiếm thêm gì nữa. Thứ quan trọng nhất, anh đã tìm được. Một cách chóng vánh, có phần vội vàng, anh đặt lại các ngăn kéo vào hộc bàn. Cái ngăn kéo trên cùng bị bung khóa, không cách nào đẩy khít như cũ. Không sao, khi về nhà, có lẽ Quỳnh chỉ nghĩ là cô ta sơ suất chút đỉnh. Anh tự an ủi. Cuối cùng thì mọi thứ cũng đầu vào đó. Huy phủi tay, nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại. Gần mười hai giờ trưa. Anh phải rời khỏi đây ngay. Nếu giờ giấc của tuyến xe buýt không có gì trục trặc, theo tính toán của anh, chỉ hơn tám phút nữa, Quỳnh sẽ từ trường đại học về nhà. Đột nhiên, vang lên tiếng lạch xạch sát trên đầu Huy. Máu dưới da anh đông lại. Nhưng chỉ là tiếng chim hót, thong thả từng nhịp, thả xuống từ chiếc đồng hồ hình tổ chim trang trí trên tường. Anh kéo lại tấm rèm cửa sổ. Bóng tối tức khắc tràn kín căn phòng. Tiếng chim im bật dù chưa hót đủ mười hai tiếng cú cu. Loại đồng hồ hoạt động theo cảm ứng ánh sáng, dành cho bọn trẻ con thì thích hợp hơn, Huy cười một mình.

Anh tiến về phía cửa kính, vén nhẹ rèm quan sát bên ngoài. Nếu không có bóng người nào đi ngang cổng, anh sẽ lách ra thật nhanh. Còn lại năm phút. Đủ biến mất không để Quỳnh phát hiện. Thành linh, từ góc nào đó trong căn phòng tối, vang lên tiếng chuông điện thoại. Chắc chắn không phải Quỳnh. Mình sẽ nghe, hỏi là ai, rồi trả lời nhảm máy. Huy nghĩ, với sự liều lĩnh tràn đầy. Anh tiến về phía đóm đỏ đang loé sáng trên cái kệ góc. Khi anh chưa kịp nói a lô, đầu dây bên kia đã lên tiếng, chậm rãi và bình thản: "Sao, cậu đã tìm được thứ cần tìm chưa?". Nỗi sửng sốt và hoảng sợ đến mức anh đập mạnh máy. Khi anh chạy khỏi căn phòng, ra đến cửa kính, điện thoại lại vang lên. Từng hồi chuông hối thúc. Lạnh lẽo. Rồi cũng đột nhiên như thế, nó im bật. Anh không để ý gì đến cuộc gọi lỡ ấy nữa. Chỉ có ý nghĩ duy nhất là có ai đó biết anh ở đây. Vì thế, phải thoát ra khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt.

Vài thông tin bám lại trong đầu Huy về cú điện thoại ngắn ngủi: Giọng đàn ông. Nhưng không phải là Phát hay người bạn học nào cùng lớp của Minh. Chắc chắn.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Bị Tấn Công

Màn hình điện thoại sáng lên trong căn phòng tối rồi tắt lịm. Tín hiệu một tin nhắn vừa đến. Mặt đồng hồ dạ quang chỉ ba giờ sáng. Huy ngời hấn dậy. Lưng, vai và một bên cánh tay đau ê ẩm. Anh mở to mắt. Gần một phút, anh mới nhận ra nơi anh hiện diện vẫn là căn hộ quen thuộc. Cánh rừng. Các hõm đất nông sâu nối tiếp. Những cụm hoa cẩm tú cầu dại nở phồng lên, bao phủ bởi làn hơi nước mờ đục xanh lơ. Vô số thân cây dày ken, cao vút. Những dải không khí thẳng đứng bỗng rung nhẹ. Tiếng hót mỏng và xa xăm của một con chim nào đó lóe lên trên nền yên tĩnh tuyệt đối. Âm thanh cú cu bay đến, gần và rõ dần, đến mức ngỡ như nó đang chấp chới vỗ cánh sau gáy anh, khoảng cách rất ngắn. Huy ngoảnh lại. Đột ngột, một vệt tối kéo ập xuống, phủ kín đầu và mặt anh. Bầy chim đen kịt, điên loạn nháy nhót. Những tiếng kêu rời rạc du dương giờ đây đan bện vào nhau, tạo thành một hợp âm vánh óc, xua đuổi kẻ lạ đột nhập vào khu rừng tối tăm. Anh đưa hai cánh tay lên che mặt, vùng chạy. Không kịp nữa. Hàng trăm móng vuốt sắc bén đã ủa đến, bám chặt lưng, vai và cánh tay anh. Một mô đất khiến Huy hụt chân, ngã khuỵu, mặt úp sấp. Mùi đất ải mục xộc thẳng hốc mũi. Những hạt đất khô mịn bám vào niêm mạc, lan dần xuống khí quản rồi xuống phổi. Cảm giác ngạt thở không thể cưỡng chống. Những cái mỏ nhọn hoắt vẫn không ngừng ria vào từng vuông khoảng da để trần. Từ các vết rách đau đớn, có lẽ máu đang ứa ra, thấm ướt khắp thân thể anh rồi bốc hơi từng giọt, từng giọt cho đến khi toàn bộ con người anh chỉ còn là các khoang xộp rỗng...

Chính khoảnh khắc đó, tin nhắn điện thoại đến, lôi Huy tỉnh thức. Nhưng, anh chưa hoàn toàn bước hẳn ra ngoài cánh rừng của cơn ác mộng. Lưng ướt đẫm, thấm ra cả lớp áo thun mỏng. Không phải máu. Chỉ là mồ

hôi đầm đìa. Đầu anh như lệch hẳn sang bên khi gắng kiểm lại nguyên do vì sao mình không ở trong giường mà nằm trên sàn gạch cứng lạnh, giữa những chân bàn ghế khu vực bếp. Từng mẫu trí nhớ tê dại trôi ngược về, bắt đầu ráp nối vào nhau.

Hôm qua là một ngày mệt nhọc. Và kinh hoàng. Hết như tất cả căng thẳng và sợ hãi của hơn hai mươi một năm qua dồn hết vào một ngày, đổ ụp xuống.

Sau khi bước ra khỏi căn nhà trọ của Minh và Quỳnh, không bị ai bắt gặp cũng như không vấp phải trở ngại nào, Huy lấy xe lao về căn hộ của anh. Chiếc USB có hình dáng mặt dây chuyền nằm sâu trong túi áo. Thảng hoặc, vừa điều khiển xe máy, anh vừa đưa tay sờ vào cái USB để yên tâm nó vẫn ở nguyên đấy. Có một lúc, hết như anh bỗng chạm vào Minh, chạm vào bàn tay cô ấy đang tìm cách lấy lại món đồ dùng thân thuộc. Nhưng, cái ảo giác buồn bã và mê hoặc ấy mau chóng tan biến khi anh nhớ đến cú điện thoại của ai đó gọi, khi anh còn đứng trong căn phòng đột nhập.

Nắng chói chang. Nhiệt độ có lẽ chạm mức 40 độ Celsius. Không gian nung trắng dưới sức nóng khủng khiếp. Các vật thể hiện diện trong không gian ấy đều méo mó, những đường viền khối run nhòe, rơi vào tình trạng mất sạch sắc độ, từng mảng màu đen và trắng còn sót lại cũng đang chảy ra, lan nhòe vào nhau. Con đường mới mở trong khu đô thị mới giờ này vắng lặng. Nếu không kể vài chiếc xe hơi ngược chiều đôi khi lao vụt qua, trên đường chỉ có mình anh. Đi qua siêu thị nhỏ, gần ngã rẽ cuối cùng về nhà, Huy bỗng cảm giác có đôi mắt nào đó bám theo. Anh nhìn qua kính chiếu hậu bên trái. Trong tầm phản chiếu, chẳng có chiếc xe nào hết. Anh vẫn giữ nguyên tốc độ. Nắng nóng không chỉ làm kiệt sức mà còn gây ra những ảo giác. Hoặc mình đang biến thành một kẻ yếu bóng vía. Huy tự nhủ. Tới ngã tư, anh đánh một vòng cung lớn trước khi rẽ phải, xoay hẳn người nhìn bao quát phía sau.

Không ai cả.

Đúng khoảnh khắc thở phào nhẹ nhõm đó, lòng tay anh hụt hẫng, trống rỗng. Tiếng va chạm không lớn, nhưng khô và sắc. Chiếc xe máy 125cc cũ kỹ và thân thể anh tách rời khỏi nhau. Cảm giác lơ lửng trong không trung, ngăn ngui, trước khi đập mạnh xuống mặt đường nóng bỏng. Tiếng lắc rắc nứt vỡ của vỏ ngoài mũ bảo hiểm xuyên qua ống tay Huy, rõ mồn một. Anh nằm im, không nhúc nhích. Ở tầm nhìn bị kéo thấp xuống mặt đường, anh hé mắt nhìn kẻ đã đâm sầm vào mình.

Một người đàn ông cười trên chiếc mô tô thể thao của Nhật. Người đó gạt chống xe, bước xuống.

Cũng khá tử tế khi kẻ này đã không phóng đi luôn như những kẻ gây tai nạn vô trách nhiệm, anh nghĩ loáng thoáng. Đôi giày tiến đến gần anh kích thước khá to, cho biết người đi nó có vóc dáng cao lớn.

Hình như cổ và vai anh có trục trặc nào đó. Dù đau đớn, Huy gắng nhìn lên gương mặt người này. Không thể. Chiếc mũ bảo hiểm với thiết kế dành cho các tay đua, phần kính chống gió nâu đen phía trước, che kín toàn bộ khuôn đầu đặt trên đôi vai rộng. Còn cách anh hơn một bước chân, con người cao lớn đó bỗng dừng lại. Họ sẽ giúp mình ngồi dậy. Có lẽ sẽ là một cuộc tranh cãi giành phần đúng sai. Nhưng mình không bị bỏ mặc một mình dưới nắng... Các ý nghĩ tiếp tục lướt qua đầu Huy. Ánh sáng phản chiếu từ các hạt thủy tinh li ti lẫn trong lớp nhựa trải đường hắt lên. Anh nhắm nghiền đôi mắt đau buốt. Người đi mô-tô đã tới sát bên anh. Sự tiếp xúc giữa bàn tay đeo găng với cánh tay trầy xước, bị bẻ ngoặt lên trong tư thế kỳ quặc. Im lìm. Không một thăm dò hay hỏi han. Đột ngột, Huy thấy mình bị lật ngửa lên.

"Làm ơn đỡ tôi ngồi dậy!" - Anh mấp máy môi. Cái bóng cao lớn đổ xuống, trùm kín nửa trên người Huy. Bàn tay đeo găng da mềm màu đen lướt nhanh hai bên túi quần, trườn lên bụng anh, bò nhanh về phía túi áo. Trong tích tắc, Huy hiểu ngay cái gì là thứ mà kẻ này đang kiếm tìm. Nhanh hơn mọi suy tính, anh chộp bàn tay đang đặt lên ngực, bẻ mạnh.

Một cú dấm, từ bàn tay đeo găng bên kia nhắm thẳng khoảng giữa hai mắt anh, giáng xuống. Huy nghiêng đầu, tránh. Thật may mắn là cổ anh vẫn có thể hoạt động theo điều khiển của phản ứng tự vệ, dù đau không thể tin nổi. Bóng đen cúi thấp hơn, gần anh hơn. Nếu không chống cự, mình sẽ bị đánh chết, và bị cướp mất chiếc USB của Minh. Tiếng nói hét lên trong đầu anh. Khi cả hai bàn tay to lớn đen ngòm vòng quanh cổ Huy, anh co chân, tổng mạnh vào đầu gối đối thủ. Hấn loạn choạng, buông lỏng tay. Anh túm lại một bàn tay đeo găng, giữ chặt. Từ phía xa, hơn 50 mét, mấy chiếc xe máy đang lao tới. Âm thanh truyền trên mặt đường rầm rì. Có lẽ những người trên đường đã phát hiện ra cuộc va chạm gây tai nạn. Thói tò mò sẽ lôi cuốn họ đến đây. Người điều khiển mô tô thể thao cũng hiểu ngay tình huống sắp xảy ra. Từ vị trí kẻ tấn công, hắn chuyển thành kẻ vội vã đào tẩu ra khỏi hiện trường. Nhóm hắn dậy, hắn vùng mạnh cánh tay. Kiệt sức, anh không thể làm gì nhiều hơn thế nữa nên đành buông lỏng các khớp ngón. Người đội mũ bảo hiểm chạy ngược về chiếc mô tô, nhảy lên xe, nổ máy, lao vút đi. Huy khó nhọc đưa tay chạm vào túi áo. Chiếc USB vẫn còn nguyên.

Những người phóng xe máy dừng lại giúp đỡ anh là nhóm mấy công nhân trong khu chế xuất. Họ đỡ người bị đụng xe ngồi dậy, dìu đi thử, và kéo chiếc xe máy cháy xăng vào lề đường. Khi đã an tâm là Huy chỉ bị trật khớp bả vai và trầy xước đôi chút ở lưng và cánh tay, họ mới đi tiếp. Khi anh lí nhí cảm ơn, họ cười phá lên, giọng Nam Trung Bộ hồn hậu: "Ồn nghĩa gì hả? Không chết là may rồi!". Anh cũng bật cười với tình huống trớ trêu của mình. Thật lạ lùng. Người anh nghĩ sẽ cứu giúp lại chính là kẻ muốn hại anh. Còn những người anh chẳng hy vọng gì thì lại sẵn lòng giúp đỡ, chẳng cần bất kỳ đền đáp nào. Chiếc xe máy vẫn chạy ổn. Về đến chung cư, Huy nhìn quanh một lần nữa. Không ai bám theo. Anh rẽ vào cầu thang bộ. Các vết thương lúc này không quá đau. Anh mở khoá cửa. Nghe ngóng. Mọi thứ vẫn như khi anh rời đi. Anh khoá cửa, chặn một chiếc ghế kim loại. Nếu ai đó đẩy vào, tiếng động sẽ vang lên ngay. Tắm, lau rửa vết xước và ăn trưa qua quýt, anh ngồi ngay vào máy tính.

Chiếc USB có 17 folder. 16 trong số đó chứa văn bản tài liệu. Tâm trạng hồi hộp và run rẩy như hồi có được quyển sổ da cừu xanh không còn nữa. Chỉ có nỗi căng thẳng và trạng thái sẵn sàng đương đầu, dù thông tin tìm thấy có tồi tệ mức nào. Huy lần lượt mở từng folder. Tài liệu các môn học của Minh. Một số giáo trình thanh khảo bằng tiếng Anh. Tập kịch nguyên gốc của Shakespeare được load xuống từ trang web của một trường đại học Mỹ, xếp theo alphabet. Huy rê chuột, lướt qua nhanh. Không có gì đáng ngờ trong những thứ này. Hay nói đúng hơn, anh không tìm thấy mối liên hệ nào giữa chúng với những sự kiện mà anh nắm vững. Ở folder gần cuối, cả một sưu tập gần 50 bài viết trên các báo mạng hoặc các diễn đàn nghệ thuật được copy lại. Phần lớn là những bài review điện ảnh và âm nhạc. Huy chuyển các file trong folder này sang kiểu trình bày thumbnails, bắt đầu đọc chậm lại, tìm kỹ từng tên. Linh cảm của anh không sai. Gần cuối trang, có một file mang tên The Joker.

Với những ai xem phim The Dark Knight chỉ vì muốn chứng kiến những hình ảnh cuối cùng của diễn viên bạc mệnh Heath Ledger, họ nhận được nhiều hơn thế. Không lộ mặt thật trong suốt bộ phim, The Joker khiến người ta rùng mình mỗi khi hắn chuẩn bị ra tay. Từ kiểu liếm lưỡi kỳ dị hay điệu cười nổi gai ốc, chiếc miệng máu đỏ ngoạc đến tận mang tai đều toát lên vẻ nguy hiểm tàn ác. Hắn không biết đau, bởi hắn từng trải qua những nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời. Hắn cũng không biết tha thứ và mũi lòng trước bất cứ điều gì. Đặc biệt, hắn hành động mà không biết đến nguyên tác. Hắn làm bất cứ điều gì mình muốn, dù là điên rồ nhất...

Đoạn viết trên trong bài báo được Minh highlight bằng màu vàng nhạt. Nó nổi bật lên, in hằn vào mắt Huy. Anh đọc lại thêm một lần nữa, ngờ ngờ hiểu. Không đơn thuần cô ấy bị ám ảnh bởi The Joker. Từng ở cạnh Minh, còn có một kẻ nào đó mà cô ấy xem như The Joker thật sự. Huy tựa hần lưng vào ghế, phân tích. Nếu đoạn viết trên là một ám chỉ, thì The Joker là ai, trong số những mối liên hệ của Minh? Người ấy có che giấu danh tính

hay bộ mặt thật không? Và câu hỏi cuối, khiến Huy rùng mình: Liệu đó có phải là người đã tìm cách trốn thoát khỏi tay anh chiếc USB?

Suốt buổi chiều, anh đã ngồi im trước máy tính, đọc và đọc. Các vết thương tích bấy giờ mới thấm đau. Nhưng anh vẫn ngồi lì, mồm nồm các mắc xích rời rạc. Chẳng có gì khả quan lắm. Nhưng anh tin chắc, mình đang lần đúng hướng. Kẻ dính líu đến vụ này cũng đã đánh hơi được việc anh làm. Hẳn biết anh khá rõ. Còn với anh, hẳn vẫn là một kẻ vô danh tính. Nguy hiểm chính ở chỗ này. Anh nghĩ mình là người đi săn. Nhưng thực chất, anh lại đang ở vị trí một con mồi.

Khoảng bảy giờ tối, anh ăn một tô mì gói, uống hai viên giảm đau, chuẩn bị ngồi vào máy tiếp tục tìm kiếm các thông tin trong USB. Chung cư đột ngột mất điện. Màn hình tắt phụt. Nếu lúc khác, anh đã ra khỏi nhà, đi loanh quanh tụ tập bạn bè đâu đó. Nhưng các vết đau lúc này khiến anh chỉ muốn được ở yên. Chờ rất lâu, điện vẫn chưa có lại. Anh buồn ngủ. Tác động của thuốc khiến đầu óc anh mụ mị. Nỗi sợ một kẻ nào đó luồn vào nhà trong đêm hiện ra. Anh kiểm tra lại chốt cửa. Thay vì vào giường, anh ngã lưng trên mặt sàn bếp, gần ô cửa sổ có gió mát dịu. Theo giấc ngủ kéo đến dễ dàng, có cả cơn ác mộng.

... Huy với cánh tay không đau nhặt chiếc di động. Ai đã gửi tin nhắn đánh thức, lôi anh ra khỏi giấc mơ ám ảnh? Trong inbox, tên Quỳnh hiện ra. Tin nhắn ngắn gọn: Tôi có thể đến và ngủ lại nhà anh?

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Ôm

Huy ngồi yên, dựa lưng vào bức tường bên dưới cửa sổ. Bên ngoài, khu vực phòng học, đốm sáng xanh chớp tắt, như một vệt lân tinh lưỡng lự trong bóng tối. Anh chờ đần nhìn nó, mất hơn mười giây mới hiểu ra đó chỉ là đốm sáng trên nút khởi động máy tính.

Hôm qua, trước khi ngủ, anh đã tắt hết các ngọn đèn. Nhưng lại quên công tắc điện nối vào máy tính. Thằng hoặc, một luồng sáng từ đèn pha xe tải chiếu lên tận tấm kính cửa sổ, hắt phản quang vào trần nhà. Chiếc xe vút qua rồi, vệt sáng ấy vẫn bám lại, trong tích tắc bị chém vỡ bởi cánh quạt trần quay thốc điên cuồng. Từng vụn sáng lả tả rơi trong lơ lửng không khí rồi mất hút.

Huy ngồi im, mắt mở căng. Tựa như một ám chỉ, những vệt sáng vô định kia chính là anh, hay bao nhiêu con người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào cảnh huống không sao lường trước, nguy hiểm và bất trắc. Nỗi bất an, với anh, giờ đây không còn là một thứ cảm giác. Nó đã ập đến, rất thật. Và nó vẫn đang vây bủa cho dù muốn hay không, đến một lúc nào đấy, anh vẫn phải hiểu ra, bên dưới bề mặt vui tươi vô tư lự, cuộc sống này là một cánh rừng khắc nghiệt, nơi người ta phải học cách biến hình, lao vào những cuộc chạy đua không ngừng nghỉ. Không hẳn để kiếm tiền hay giành phần thắng. Mà đôi khi mục đích đơn giản hơn nhiều, giữ lấy sự an toàn cho chính mình. Có thể nhắm mắt, lướt qua các chi tiết tối tăm, duy trì sự thoải mái cân bằng. Nhưng nếu thế, nguy cơ thời gian sống của anh tan biến vô nghĩa sẽ rất thật. Ngay cả cái chết của Minh, ở góc độ nào đó, cũng là một điểm biến. Nó đã phá vỡ con người mơ mộng nơi anh. Lôi anh ra khỏi thói quen suy nghĩ và chuỗi xúc cảm hời hợt. Anh từng yêu cô ấy, nhưng chẳng hiểu gì về cô ấy. Anh vẫn tin mình có sức mạnh, nhưng sự thật anh lại bị kẻ

lạ tấn công quá dễ dàng. Tuy vậy, phía sau tất cả những khám phá buồn rầu ấy, trong anh vẫn là ý nghĩ sáng rõ: Anh sẽ đi tiếp. Sẽ dẫn mình vào cuộc phiêu lưu chiến đấu với kẻ giấu mặt, cho đến khi lần ra manh mối cuối cùng. Vì Minh, nhưng cũng là vì anh. Không thể dừng lại. Đơn giản như con thuyền, một khi đã xuống nước, nhất thiết phải ra khơi.

Xem như việc đương đầu với những khó khăn sắp tới đã được quyết định. Thế nhưng một điểm nào đó trong Huy đột nhiên nứt vỡ. Anh gục trán xuống đầu gối. Khoảng lưng ướt lạnh, không phải vì quạt thốc, mà do mồ hôi ướt đẫm. Đầu anh nặng trĩu. Từng vệt nước ứa ra, nóng, cứ trào xuống một cách khốn kiếp từ khoé mắt, không sao ngăn lại được. Tuổi trẻ của anh. Những niềm hi vọng xanh tươi và những cơn thất vọng tối ám. Bao điều đã đến. Bao điều đã mất đi, không thể tìm thấy lại trong đời. Khi khóc, anh biết mình yếu đuối. Nhưng còn hơn cứ ngồi chờ đợi, để mặc cho từng mấu trong con người mình cạn kiệt, lụi tàn dần.

Màn hình điện thoại lại sáng lên. Một tin nhắn mới.

Vẫn là Quỳnh.

Chậm rãi, Huy đọc nó. Nhìn kỹ tên người gửi một lần nữa. Tất cả đều có thực. Thực như cảm giác đau nhức ê ẩm hiện diện khắp cơ thể anh. Không phải tàn tích của cơn ác mộng. Cô ta có ý gì mà lại đưa ra lời đề nghị kỳ quặc vào đúng lúc này? Trò đùa quái quỷ hay một cái bẫy tàn nhẫn? Cô ta đã phát hiện phòng khách bị đột nhập, bày chuyện gặp anh để lấy lại chiếc USB? Những câu hỏi khó chịu nhưng khiến đầu óc Huy dần thoát ra khỏi trạng thái bông xộp trì trệ. Trong quyết định nhanh hơn cả ý nghĩ, anh bấm nút gọi lại cho Quỳnh. Vẳng đến tai Huy tiếng nhạc chuông điện thoại. Mỏng manh. Bài Dignity hồ như vẳng đến từ thế giới khác. Anh định thần. Không, giai điệu Dignity ấy không vẳng ra từ trong điện thoại. Nó đang lườn vào từ một kẽ hở nào đó, lơ lửng tựa làn sương mù lan toả trong bóng tối. Nó phát ra từ đâu đây rất gần, nhưng anh không thể chỉ ra vị trí xác thực. Huy buông mobi xuống, căng tai lắng nghe. Cái nhìn của anh di

chuyển chậm rãi. Không bật đèn, vẫn áp chiếc điện thoại bên tai, anh từng bước xuyên qua hành lang hẹp, hướng về phía cửa ra vào căn hộ. Đầu dây bên kia không nhắc máy. Đoạn cuối bài nhạc ngắn nhỏ dần, tắt hẳn.

Vấp phải chiếc ghế kim loại hồi đêm qua kéo ra chặn cửa, suýt nữa Huy bổ nhào theo khi nó ngã kèn. Tiếng va đập loảng xoảng vang rõ mồn một, phá vỡ bề mặt phẳng mịn của đêm tĩnh mịch. Nhưng nhờ thế, chúng cũng khiến không khí trở lại giống với cuộc sống thực, và vì thế, mọi sự đều có thể chấp nhận. Ngay cả trường hợp ngoài kia lại có tai hoạ rình rập. Huy thở chậm, ghé mắt qua mắt thần, nhìn chăm chăm, như một thợ săn rình mồi. Hành lang xanh mờ không bóng người. Cầu thang bộ vắng lặng. "Có lẽ cú va đập khốn khổ ở đầu làm mình bị ảo thanh!" - Huy lẩm bẩm một mình. Để chắc chắn không ai bên ngoài, anh mở hé cửa, nhìn sang lối rẽ vào mấy căn hộ cùng tầng. Đúng lúc ấy, cánh cửa bỗng đẩy mạnh vào trong, xô về phía anh. Một người đang ngồi tựa lưng dưới chân cửa gỗ. Ngoảnh đầu lại, cô ta ngược nhìn lên, giọng khản đặc: "Cuối cùng thì anh cũng mở cửa!". Chẳng còn cách gì hơn, Huy lánh sang bên, mở cửa rộng, cho Quỳnh lão đảo bước vào.

Cô ta lẩn ngay vào làn không khí xanh xám của căn hộ nhỏ. Cài xong chốt cửa, Huy nhìn quanh, không biết cô ta biến đâu mà nhanh vậy. Anh chợt nhận ra có thể cứu chữa tình trạng bất định hướng bằng cách đơn giản, bật đèn. Ánh sáng trắng tức khắc đẩy lùi bóng tối. Chưa thâm nhập vào không gian sống của riêng anh, Quỳnh mới chỉ dừng ở khu vực cánh cửa. Không có tiếng động. vì cô ta đã nghỉ chân trên chiếc ghế kim loại, cũng là bài tập thiết kế của anh hồi năm nhất. Thật kỳ quặc, dưới ánh neon lạnh, hình người bất động hài hòa một cách không thể tin nổi với món vật dụng thể nghiệm. Hết như khi vẽ và thực hiện chiếc ghế đó, anh đã chờ đợi trong một đêm không ngờ trước, phần còn lại của nó sẽ tự tìm đến, nối ráp vào nó, hoàn thiện tác phẩm. Đường nét tối giản. Các hình khối nén chặt, chiếm lĩnh không gian rất ít. Sắc trắng gần như suốt của đôi cánh tay ăn nhập với ánh sắc lạnh của những chân ghế hợp kim. Một ảo giác hoàn hảo

về sự mảnh khảnh, ngõ như dễ bị phá vỡ nhưng lại hết sức bền vững. Và trên tất cả, là gương mặt đang hướng về anh, đôi mắt nâu sẫm trùng trùng mở to, lục soát và thách thức. Nhưng chỉ cần đi chếch góc nhỏ, khuôn mặt ấy đã biến hình. Cái mũi hếch. Gò má với các đốm tàn nhang nhợt nhạt. Đôi môi khô nẻ. Tất cả những chi tiết ấy đã biến cô thành một đứa trẻ thơ, tràn đầy nỗi sợ hãi và chỉ còn duy nhất mong muốn được che chở.

Huy mở tủ lạnh, lấy chai nước lọc. Nếu một mình, anh uống thẳng từ chai. Nhưng giờ đây, anh cần tìm cái cốc. Mắt anh dừng lại ở hai chiếc cốc gốm. Khớp tay anh cứng lại, chờ đợi trong vài giây. Anh đã mua đôi cốc có quai ấy ở siêu thị góc phố. Để trang hoàng bàn tiệc. Để hy vọng đón Minh đến trong lần hẹn đầu tiên, nấu một bữa tối giản dị nóng sốt chỉ hai người ăn cùng nhau. Được ngồi cạnh nhau, uống cùng nhau chai nước trái cây thơm ngọt. Rồi tất cả kế hoạch bé mọn ấy vỡ vụn. Những kí ức về nó bị chôn vùi bên dưới các sự kiện nối tiếp. Và rồi cũng đột ngột như thế, nó quay lại, trong một hình thù khác... Huy lắc đầu, xua đi các ý nghĩ tồi tệ. Anh mang đến cho Quỳnh cốc nước. Cô uống cạn ngay.

- Em khát ghê lắm! - Cô ta bỗng đổi cách xưng hô - Cho em ở lại đây, được không?

- Sao Quỳnh biết nhà tôi vậy? - Anh hỏi thẳng vào điều cần biết.

- Minh có cho em biết địa chỉ, một ngày trước khi chị ấy chết.

- Có việc gì mà đến đây trong lúc đêm hôm?

- Em không thể ở lại trong ngôi nhà kia một mình nữa. Em nghĩ tốt nhất là ở bên một ai đó... - Quỳnh bỏ lửng. Môi cô ta run nhẹ, rồi nói tiếp - Em ngồi đây từ chín giờ tối hôm qua. Em gọi cửa. Nhưng anh không mở. Dù em biết anh ở trong nhà.

- Em đang đói, đúng không? - Huy cũng thay đổi cách xưng hô.

- Vâng!

Huy lấy hết thực phẩm trữ trong tủ lạnh, xếp lên bàn. Nếu nấu cơm thì phải chờ khá lâu. Vẫn còn một ít mì spaghetti lần trước còn sót lại. Những quả cà chua vẫn tươi. Cánh cửa tủ còn mấy quả trứng và ít rau xanh. Anh luộc mì, xào chung với trứng trong chảo dầu nóng. Rồi anh khui tiếp chai ketchup và tương ớt đỏ. Những thao tác tuần tự, hoàn toàn vô nghĩa, giờ đây bỗng trở nên dễ chịu đặc biệt. Anh trút chỗ mì xào xong vào hai chiếc chén sứ trắng muốt, đặt lên mặt bàn lấm lem mực in. Nhưng khi cầm chiếc thìa mới tinh khắc nhánh hoa dành dành phía chuôi cầm, một lần nữa, tim anh như thắt lại.

Họ ngồi trên bàn, ăn chậm rãi. Anh mở chai nước trái cây còn nguyên, rót ra hai chiếc cốc gốm. Quỳnh uống từng ngụm to. Gò má cô ta ửng lên, đôi mắt long lanh. Trông cô ta gần như xinh đẹp. Quấn những sợi mì dài quanh đôi đũa và chiếc thìa nhỏ, Quỳnh ăn ngon lành. Nhưng khi thoát ra khỏi cơn đói, cô ta lại bắt đầu quan sát, dừng mắt khá lâu ở các vết bầm tím trên mặt và cánh tay Huy.

- Khi Minh cho em biết địa chỉ nơi anh ở, cô ấy nói gì? - Anh nối lại câu chuyện dang dở.

Nhìn anh qua đường viền trên miệng cốc. Quỳnh nói chậm rãi:

- Chị ấy bảo, nếu gặp chuyện gì, thì hãy đến tìm anh. Duy nhất anh là người có thể tin cậy.

- Sao lại thế? - Anh lặng đi vài giây, và sực hiểu - Vậy là vừa có chuyện gì với em, đúng không?

Cô ta gật nhẹ.

- Chuyện gì? Ai gây ra? - Huy hỏi dồn.

Quỳnh ngồi im lặng, buông chiếc thìa nhỏ. Nhưng vẫn tiếp tục uống. Rồi cô ta loạng choạng đứng dậy, vào phòng tắm và mở vòi nước. Huy đến đứng bên cửa sổ. Trời sắp sáng. Phía chân trời, quầng sáng đỏ thẫm đang ửng dần, khiến các mái nhà phía trước nổi lên thành từng khối đen rời rạc. Những chiếc xe tải như bầy thú lừng lững từ ngoại ô đang chạy vào thành phố, nối tiếp. Một cơn mưa mỏng, bay lất phất. Huy xoa tay lên đôi mắt khô rát, hoàn toàn tỉnh táo. Quỳnh đang ở đây, rất gần. Chốc nữa thôi, anh sẽ buộc cô ta phải nói, tất cả, sự thật. Cô ta cần phải chấm dứt màn kịch đang diễn, vứt bỏ cái vai nạn nhân tồi tệ, để nói về chiếc USB mà cô ta giấu trong món đồ chơi ảo thuật. Từ đây, anh sẽ buộc cô ta thừa nhận những gì đã gây ra cho Minh. Với một kẻ hoảng loạn mất khả năng kháng cự như Quỳnh lúc này, thực hiện những việc đó dễ hơn nhiều...

Sự tiếp xúc đột ngột hiện ra từ sau lưng. Cảm giác ấm áp rõ dần. Cánh tay vòng về phía trước, ôm quanh vai Huy. Hơi thở mỏng phảng phất trên gáy. Vẫn tự nhiên và nhẹ nhàng như thế, Quỳnh gác hẳn đầu lên vai anh, cùng nhìn ra màn mưa đang vây bủa những chiếc xe như bầy thú chạy thong thả trên những con đường thành phố.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Cuộc Gọi Ẩn Danh

Anh vẫn đứng bên cửa sổ, không một cử động nhỏ, bàng hoàng với sự tiếp xúc không ngờ.

Hàng chục phác thảo từng vẽ ra về Quỳnh. Hàng chục phán đoán tâm lý mong tìm ra một nét khả dĩ nhất. Trong mỗi liên kết đầy nghi hoặc của cô ta với người đã mất. Trong sự lảng tránh và im lặng khó hiểu cô ta bày tỏ suốt thời gian vừa qua. Trong cả cái cách cô ta tìm đến, xuất hiện đột ngột giữa đêm khuya khoắt. Hết thảy. Ngoại trừ tình thế đang diễn ra, với chính anh, lúc này đây. Một cảm giác đối diện với điều không được báo trước và chưa từng biết. Đáng ngờ vực. Gây sợ hãi. Nhưng không phải không mê hoặc. Gạt qua một bên với vô số ý nghĩ xáo trộn, anh thử liều lĩnh tháo bỏ rào chắn. Không ngoảnh nhìn các sự kiện cũ. Không đưa ra phỏng đoán hay phân tích. Tạm dừng móc nối thành chuỗi mắc xích tình tiết đã thu lượm. Chỉ đối diện duy nhất cảm giác đang diễn ra, thuần chất. Trong tích tắc rất nhỏ, một phần trăm của giây, hồ như Quỳnh đọc được suy nghĩ đang diễn ra trong đầu anh. Vẫn đứng im như thế, nhưng làn da cô ta chạm vào anh gần hơn và thật chặt hơn. Hơi thở ấm áp hơn. Tất cả những gì đang diễn ra trong khoảnh khắc này đây anh có thể gọi tên là gì? Phải chăng, nó giống như một đợt gió lùa về từ biển, ẩn náu trong mùi muối là hương vị của các sinh vật lạ, thoát tiên gây khó chịu. Nhưng, một cách chậm rãi và nhẫn nại, nó thổi mờ đi nỗi ngờ vực che chắn, thói quen cô độc giấu kín bên trong, và cả thái độ lạnh lùng tích tụ. Một cách tiếp xúc đơn giản, một sự gắn kết bình thường, nhưng lại không thể tin nổi, giữa những sinh vật tách biệt. Dù họ biết tên nhau, không ngừng dò tìm về nhau, mà chẳng ai thấu rõ bên trong người kia thật nghĩ về điều gì. Thế rồi các lớp thành trì ấy

bỗng dưng khuyu xuống, khoảng cách thoáng chốc thu hẹp. Tất cả chỉ bằng cuộc đối thoại câm lặng, mà cô ta là người khởi đầu.

Cơn mưa ngoài kia nặng hạt dần.

Khuôn đầu tựa lên vai Huy trĩu nặng. Vai và gáy anh vẫn rất đau. Hơi thở sau gáy chuyển thành nóng rực. Anh xoay người, thoát ra khỏi vòng ôm của Quỳnh. Cô ta hơi chới với, rồi đứng im, nhìn anh trừng trừng bằng đôi mắt sẫm lại.

Đến giờ thì anh nhận ra cô ta đang sốt, thật sự, không phải bày trò.

Ngay cả dáng vẻ hoảng loạn của một kẻ chạy trốn cùng cái cách bấu víu vào kẻ khác nơi cô ta cũng là biểu hiện của một người ốm, không thể nhầm lẫn.

Anh đưa bàn tay không đau về gương mặt người đối diện. Ngỡ anh giáng xuống cái tát, cô ta nghiêng đầu tránh, loạng choạng làm đổ vật chiếc ghế phía sau. Tiếng va đập loảng xoảng xoá đi sự im lặng khó chịu. Huy giữ cô ta lại, đặt tay lên vầng trán ửng đỏ. Thân nhiệt quá cao, ló lẽ xấp xỉ 39 độ.

- Đừng có nghĩ anh sẽ đánh em! - Huy cau mày.

- Vâng! - Cô ta chưa hết run bần.

- Ốm lâu chưa?

- Từ trưa hôm qua. Làm xong bài thi, em đón xe buýt về ngay. Đến nhà thì anh đã rời đi. Em đã nằm im trong phòng, rất mệt và đói. Nhưng em không sao cử động tay chân. Em không dám uống thuốc. Cũng không dám ngủ. Em nghĩ nếu chớp mắt, sẽ không bao giờ trở dậy được nữa. Khoảng hơn tám giờ, cửa quậ được chút ít, em nghĩ tốt nhất là gọi một chiếc taxi chạy sang đây, gặp anh, xin được giúp đỡ....

Đang nói, Quỳnh khựng lại. Cô ta nhận ra đã buột miệng một điều lẽ ra không nên đả động. Huy nhìn người trước mặt đăm đăm. Cô ta không dám uống thuốc do ám ảnh cái chết của Minh, anh hiểu được. Cô ta không ngủ vì linh cảm mỗi nguy hiểm nào đó lảng vảng, anh hiểu được. Nhưng, bằng cách nào cô ta biết anh đột nhập?

- Em biết anh lên vào nhà? - Huy hỏi thẳng - Ai nói với em điều đó?

- Một cú điện thoại, lúc em chờ xe buýt, nói rằng anh có chìa khóa vào cửa và đang ở trong nhà em. Số người gọi đến không hiển thị. Anonymous call, anh biết đấy. Cuộc gọi ẩn danh.

- Giọng đàn ông? - Huy vẫn hỏi, dù biết rõ câu trả lời.

- Vâng! Em không biết người đó. Chưa từng nghe - Nói nhanh hơn mức cần thiết, giọng cô ta bỗng khản hẳn - Nhưng, có thật là anh đã đến, đúng không?

- Em không ngạc nhiên hay tức giận vì anh đột nhập? - Huy thấy rõ điểm bất thường.

- Em nghĩ anh có chìa khóa. Có thể trước kia Minh đưa cho anh! - Biểu hiện của Quỳnh gần giống như một cái nhún vai - Lúc trên xe buýt, em chỉ nghĩ thật tốt nếu về nhà gặp anh.

- Ngoài việc báo cho em biết có anh đến, người gọi ẩn danh còn nói gì khác? - Không bị sao lãng khỏi chi tiết máu chốt, bàn tay Huy nắm cổ tay cô ta siết chặt.

- Không có gì cả. Người đó cắt máy ngay! - Nụ cười yếu mệt thoáng qua gương mặt gầy nhỏ. Quỳnh bỗng thở khò khè, đưa ra đề nghị - Anh cho em nằm một chút, được không. Em mệt ghê lắm. Khi tỉnh dậy, em sẽ trả lời hết, những gì anh cần biết...

Trong khi anh thu xếp cái giường bề bộn, lấy tạm một chỗ nằm, Quỳnh ngồi trên chiếc ghế kim loại. Hai cánh tay buông thõng. Có một lúc, tình cờ ngoảnh lại, anh ngỡ đáy mắt cô ta vừa ánh lên một tia sáng tinh quái, rất nhanh, rồi biến mất. Nhưng chỉ là ảo giác. Anh ra đầu giường đã dọn xong. Cô ta lão đảo bước vào. Vừa chạm xuống mặt nệm, cô ta bỗng bật dậy, như thể bị điện giật. Anh vừa kịp quay mặt đi, cô ta đã tháo dây thắt lưng, kéo chiếc quần Jeans bạc xuống đầu gối, hất mạnh từng bên chân. Vẫn không đoái hoài đến anh, cô ta tiếp tục cởi tuột chiếc áo pull dài tay qua đầu, cứ chỉ dứt khoát như lột da một con cá biển. Các động tác liên tục, gãy gọn, chỉ có trong cơn mê sáng. Rồi cũng nhanh chóng như vậy, cô ta luồn người vào bên dưới lớp chăn ấm, úp mặt xuống gối, nhắm mắt ngủ thiếp ngay.

Huy đun một ấm nước nóng trên bếp, trả về đúng chỗ những đồ vật lộn xộn, lau sạch sàn nhà. Hết thấy những việc vụn vặt đó chỉ tốn chưa đầy ba mươi phút. Cũng không đủ để lấn át cảm giác kỳ dị đang mọc lên như một đám nấm diệu ngọt, hoang dã. Anh không sao xua đuổi ý nghĩ rất gần thôi, ngay trong căn hộ của anh, ngay trên chiếc giường của anh, có một cô gái đang ngủ. Và cô ta gần như chẳng mặc gì. Đôi vai trắng xanh với các khớp xương gầy mảnh. Khuôn ngực nhìn nghiêng nhỏ nhắn, thanh tú. Đường lượn mơ hồ từ eo lưng xuống đôi chân gầy gò như một chú bé trai, nhưng cũng thật mềm mại. Các hình ảnh vông mạc ghi nhận chớp thoáng, giờ đây hiển hiện, sống động lạ lùng... Lường lự, Huy đẩy nhẹ cánh cửa gỗ, bước hẳn vào. Quỳnh đã ngủ say. Cô ta nằm sấp, đầu nghiêng về phía anh, cánh mũi phập phồng. Có vài vệt xám mờ phớt trên gò má và dưới cằm. Bóng đổ của hàng mi mỏng và đôi môi hơi bĩu ra. Dưới ánh sáng hồ phách của ngọn đèn ngủ, các đường nét dịu xuống, gần như xinh đẹp. Huy thử chạm lên khớp xương nhỏ trên bờ vai trơn mịn.

Một tiếng rên khẽ, đau đớn. Anh đứng bật dậy. Cô gái say ngủ chỉ cựa khẽ. Nhưng, chiếc chăn ca-rô đã tuột xuống. Anh im sững, cúi nhìn gần hơn. Không phải bóng đổ do hiệu ứng ánh sáng. Các vết bầm tím trên

khoảng lưng gầy guộc là có thật. Cô ta hoảng loạn do bị đánh. Không phải cảm sốt, như đã nói với anh.

Anh nhìn trừng trừng các vết bầm hồi lâu, rồi kéo chiếc chăn, đắp lại cho Quỳnh. Chẳng khó khăn gì, anh hiểu ngay, người gây ra những vết bầm đó cũng chính là kẻ đã gây ra vụ tông xe, tìm cách cướp lại chiếc USB trên đường. Nhặt mấy thứ quần áo của cô ta vương vãi trên sàn, anh vắt gọn lên thành giường. Lần này, hẳn cô ta đã nhanh hơn người chị họ xấu số, bỏ chạy kịp trước khi tai ương giáng xuống. Hoặc, có thể kẻ gây hại không ngờ cô ta tìm tới chỗ ẩn náu này. Huy tắt đèn. Trước khi ra khỏi phòng, Huy ngoảnh lại lần nữa, chợt thấy dễ chịu đôi chút khi dưới tấm chăn, thân thể cô gái vẫn phập phồng theo hơi thở nhẹ.

Mưa càng lúc càng lớn. Giữa những ý nghĩ rối loạn, Huy chợt nhớ, đây là cơn mưa đầu tiên trong năm, bắt đầu mùa hè. Và chỉ còn một tuần nữa, sẽ đến sinh nhật. Mình sắp hai mươi hai tuổi - Anh lẩm bẩm một mình. Thế mà anh nghĩ mình già hơn thế rất nhiều. Những sự kiện dồn nén khiến ý niệm thời gian bị kéo giãn. Những rẽ ngoặt không thể định trước. Những điều lướt qua quá nhanh, người ta phải vội vã sống tiếp. Chẳng còn đâu thời gian để suy nghĩ về ý nghĩa bên dưới của từng sự kiện.... Tựa trán vào tấm kính cửa sổ, như một con cá. Huy nhìn xuyên qua thành bể.

Gần năm giờ. Bầu trời đột nhiên như rách toạc. Từng cột nước thẳng, dày đặc hoặc thưa thớt, phân bố không theo trình tự nào giữa khoảng không gian sâu thẳm. Tựa một đám cháy kỳ quặc và dai dẳng, quầng sáng phía chân trời dù bị bao phủ bởi làn nước mờ mịn vẫn không tắt lịm. Nó chỉ thu hẹp lại, đỏ sẫm, hắt ngược lên không gian vài vệt da cam nhợt nhạt. Trong cuộc giằng co kiên trì, vầng mặt trời bị vây bủa biến cơn mưa về sáng thành một thứ nước quá đậm, sặc đặc và tuôn chảy không ngừng. Gió thổi mạnh, hắt từng nắm mưa vào cửa sổ đóng kín. Những hạt nước căng mọng thoát đầu bắn lẻ tẻ vào mặt kính cửa sổ như những viên đạn chì, rồi sau đó dày đặc lên, không thể phân biệt từng tiếng gõ rì rào nữa. Những hạt nước vô

số bám chặt vào kính như một bầy côn trùng chen chúc. Rồi chúng vỡ bực ra, biến thành dòng chất lỏng loang loáng. Cảnh vật bên ngoài nhòe mờ. Ô kính biến thành tấm gương tráng thủy méo mó, phản chiếu không gian bên trong căn hộ nhỏ. Bức tường rỗng. Cửa phòng ngủ khép chặt. Bữa ăn trên bàn chưa dọn. Những vệt ketchup đỏ thắm nổi rõ trong lòng bát trắng sứ. Gương mặt bất động của anh... Các hình ảnh rời rạc ấy xếp cạnh nhau, tạo nên một thứ bề mặt nhẵn lạnh, đe dọa, nhưng cũng thật vô cảm. Tất cả các sự sợ hãi, cay đắng, phẫn uất lẫn nỗi giận dữ lâu nay trong Huy dịu xuống. Chỉ còn lại nỗi buồn và cảm giác thất lạc sâu xa.

Tiếng hú vang làm Huy giật bản. Nước trong ấm đã sôi. Anh tắt bếp, dọn bàn ăn, rửa sạch cốc chén. Tìm mấy viên thuốc giảm đau, anh uống thêm cho đủ liều, rồi vào phòng tắm. Khi anh bước ra ngoài thì cơn mưa đã tạnh. Trời sáng hửng. Hoàn toàn tỉnh táo và nhẹ nhõm, anh ngồi vào bàn học, khởi động lại máy tính.

Trong USB, còn một folder chưa mở. Folder ảnh. 30 bức, được chụp cùng dịp, ở một resort biển. Huy chậm rãi mở từng tấm. Tất cả đều là hình chụp Minh, một mình. Tự nhủ sẽ bình thản, tim anh vẫn đập nhanh hơn một nhịp khi gương mặt Minh hiện lên, thân thuộc. Dù trong bộ bikini hay khoác trên vai mảnh khăn tắm, dù nằm trên ghế dài phơi nắng cạnh hồ bơi hay ngồi bên quầy bar giữa bãi cát, với ly cocktail trong tay, cô ấy luôn nhìn thẳng vào ống kính. Không có nụ cười nào. Đôi mắt như muốn nói một điều gì đó. Hoặc như đang thách thức một ai đó. Dưới mắt nhìn của người làm đồ họa, anh nhận ra tất cả đều là ảnh gốc, chưa qua xử lí. Ngày tháng ở màn hình cho biết cuộc đi nghỉ tại một nơi sang trọng này cách đây đã gần năm tháng. Ngoài ra, không có thông tin nào khác trên những bức ảnh. Người cầm máy chụp những bức ảnh này là ai?

Huy ngồi im, lướt qua các bức ảnh để ở chế độ icon. Chợt, anh nhận ra thứ tự của chúng không liên nhau. Có những tấm hình đã bị xóa. Bộ ảnh này lẽ ra nhiều hơn. Rõ ràng, Minh đã xóa các bức ảnh cô chụp một người nào

đó. Người đã đi cùng đến resort này, chụp ảnh cho cô và cũng là người cô không muốn ai biết mặt. Anh phóng to bức ảnh chụp cạnh hồ bơi lên tỉ lệ 200%. Trên mặt nệm bên cạnh chiếc ghế Minh nằm phơi nắng, cái laptop đang mở. Một chiếc Apple Macbook Air mỏng dính màu xám bạc, giống hệt chiếc laptop Phát đã sử dụng khi hẹn gặp anh ở quán cà phê hôm trước.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Phóng To Dấu Vết

Anh xem lại 30 bức ảnh trong folder. Lần lượt. Đôi mắt Minh chăm chăm nhìn anh - hay đúng hơn, nhìn người cầm camera - giờ đây tạo nên cảm giác ám ảnh kỳ dị. Sự bình thản đến lạnh lùng lộ ra nơi đôi mắt ấy. Huy đọc thấy, chỉ có được giữa những người đã chia sẻ thân thể, sự gần gũi và cả những bí mật hết sức sâu kín.

Cách đây năm tháng, cô ấy đi nghỉ cùng Phát. Đó cũng là thời điểm anh tin rằng mình đã vượt qua nỗi nhút nhát ban đầu, mạnh dạn bắt chuyện nhiều hơn, tạo bước tiến đáng kể trong mối quan hệ với cô ấy.

Cách đây năm tháng, anh đang trong trạng thái lơ lửng của một người đứng trước ngưỡng cửa tình yêu. Hồi hộp, dễ tổn thương, đầy âu lo. Nhưng trên tất cả, vẫn là hy vọng mỗi khi nhìn thấy cô gái mình yêu mến. Nhưng, thời điểm đó, thuần túy cảm xúc và thiếu vắng trải nghiệm, làm sao một chàng trai trẻ như anh đọc được sự thật bên dưới vẻ xa cách và khiêm cung, cô ấy đã thuộc về kẻ khác. Như tất cả những đôi yêu nhau trên thế giới này, Minh và người đàn ông của cô ấy đã chụp ảnh cho nhau và có thể còn chụp những bức hình chung. Vì một lí do nào đó, Minh đã xóa bỏ những tấm ảnh có sự hiện diện của người đi cùng...

Dù tự nhủ đã xóa sạch các hồi ức tốt đẹp, đã trả lại đúng tên cảm xúc từng có với cô ấy - không phải tình yêu, chỉ là cơn mê đắm thoáng qua, nhưng phán đoán sự thật phía sau bộ ảnh vẫn khiến cơ ngực Huy thắt đau.

Anh phóng to bức ảnh Minh nằm trên ghế phơi nắng, một chân hơi co lên. Cơ thể mảnh mai đẹp đẽ như chỉ có thể sinh ra từ đám bọt biển. Khác với cô em họ còm nhom như một đứa trẻ chưa hoàn toàn trưởng thành, cơ

thể thanh tú của Minh lại khá đầy đặn khi mặc bikini. Dưới tác động của ánh mặt trời hắt lên từ mặt nước hồ xanh thẳm, làn da sáng bóng như phủ ánh xà cừ. Dáng nằm không thật tự nhiên nhưng vẫn toát lên vẻ mềm mại. Sự gợi cảm kín đáo thân thuộc. Đột nhiên, cô ấy như sống lại. Không còn khoảng cách giữa cái chết và sự sống. Anh đưa bàn tay, nín thở chạm vào eo lưng cong nhẹ. Một vết tối mờ - vết bóng đổ của ai đó trên ngực và vai Minh khiến anh rụt tay lại. Bóng của người cầm máy ảnh, Huy sực hiểu. Mất vài giây bình tĩnh trở lại, anh mở tiếp tấm ảnh có số thứ tự kế tiếp. Cô ấy nằm sấp, khuôn mặt xinh đẹp gần như bị che khuất bởi đôi kính lớn nhìn khá quen. Huy sực nhớ, lần đầu tiên gặp anh ở quán cà phê, rồi lần anh đến tìm ở trường đại học, Quỳnh đều mang chính chiếc kính Marc Jacob này. Cô ta sử dụng đồ của người đã chết, không chút áy náy! Anh thoáng rùng mình. Trong tấm hình trước mặt, cái bóng đổ xuống thân thể Minh đã biến mất. Đơn giản vì người chụp ảnh chuyển sang đứng ở góc thuận, không chắn luồng sáng. Tuy vậy, trên khoảng lưng Minh, vẫn có vài vết xám nhỏ, khác lạ. Không phải bóng đổ. Cũng không phải cô quá gầy mà xương sườn nhô lên tạo các hõm tối. Hai vết in hằn trên làn da cô ấy, rõ ràng. Căng mắt nhìn kỹ, anh vẫn không thể đoán ra đó là gì. Bấm tổ hợp phím phóng bức ảnh lên tỷ lệ 300%, hình ảnh nhòe đi, biến thành các hình vuông chõng chéo. Độ phân giải của một bức ảnh 10x15 không cho phép mở ở kích cỡ quá lớn. Nhưng, với kỹ năng đồ họa, anh mau chóng chuyển sang chương trình photoshop kiểm soát chất lượng ảnh. Khoảng lưng trần của Minh giờ đây choán kín màn hình. Huy chờ đợi. Không nghi ngờ gì nữa, các dải xám nhỏ chéch xéo nằm ở khoảng giữa xương sống và cơ liên sườn, nổi bật trên khoảng da gần như trong suốt chính là hai vết tụ máu bầm tím.

Huy ngồi im. Hai cánh tay tuột khỏi bàn phím, buông xuôi. Trong một cử động đột ngột, anh đứng hẳn dậy, đẩy mạnh chiếc ghế ra sau, bước thẳng về phía phòng ngủ. Cánh cửa khép hờ đẩy ra không một tiếng động. Trong giường, Quỳnh ngủ say. Vẫn nằm sấp. Gương mặt xoay về một bên. Lưỡng lự một lúc, rồi anh cũng đưa tay lật nhẹ tấm chăn ca rô ban nãy anh đã kéo lên đắp cho Quỳnh. Dưới ánh sáng lờ mờ của bình minh đang thắm

qua cửa kính ướt mưa, các vết bầm trên lưng cô gái ngủ hiện ra, rất giống vết bầm của người trong ảnh chụp năm tháng trước. Cũng chếch xéo ở nửa lưng bên phải. Chỉ có điều chúng sẫm màu hơn, vì mới hơn. Những dấu vết được gây ra bởi cùng một thứ vũ khí, từ cùng một người. Huy lẩm bầm một mình. Hình ảnh trước mắt xoáy vào đầu anh như chép vào ổ đĩa ghi. Anh mở điện thoại trong túi, chuyển qua chế độ chụp ảnh, chụp vài kiểu. Tiếng lách tách nổi rõ mồn một trong căn phòng tĩnh lặng. Dường như hơi lạnh thấm vào khoảng da để trần khiến người đang ngủ trôi dần lên từ đáy sâu của giấc mơ. Những ngón tay cô ta bất giác co quắp trên mặt gối, như đang cào cào hoặc bầu vú vào một vật thể trôi dạt vô hình. Anh lưu nhanh các tấm ảnh trong điện thoại vào một file, kéo chặn đắp lại cho cô gái.

"Kẻ đánh Minh và gây thương tích cho Quỳnh cũng là kẻ đã làm cho mình ngã xe hôm trước. Đúng logic các sự kiện đã diễn ra, sẽ là như thế. Chỉ cần vài bước nhỏ nữa thôi, mình sẽ lộ diện thủ phạm. Chỉ cần mình tỉnh táo!" - Anh lẩm bầm một mình khi ngồi lại trước máy. Ánh sáng chói gắt hắt ra từ màn hình tinh thể lỏng khiến nhãn cầu như muốn vỡ tung. Trong một động tác vô thức, anh đưa tay xoa nhẹ lên mí mắt khô rát.

Khoảng cách hẹp giữa máy in và CPU hiện ra đốm trắng nhỏ. Huy lách tay vào kéo nhẹ, lấy ra mảnh giấy in mắc kẹt ở đó từ bao giờ. Một góc phác thảo trong những bản vẽ anh đã thực hiện cho ngôi biệt thự trắng của nữ ca sỹ. Cách đây một tháng, Huy nhớ như in, sau khi kẹp các bản phác thảo vào kẹp nhựa hồ sơ chuyển cho trưởng nhóm thiết kế, anh mới phát hiện ra một góc bản vẽ biến mất. Sơ suất nhỏ có thể sửa chữa ngay tức khắc bằng cách in lại trên máy tại văn phòng, không có gì âm ỉ, nhưng lại khiến anh vô cùng tức giận. Máy móc bị điên vì nhiễm virus. Hoặc mình tự làm thất lạc vào lúc lơ đãng. Hoặc, phải chăng, một ai đấy đã lấy trộm nó. Rất nhiều phỏng đoán anh tự đưa ra. Rốt cuộc, mảnh giấy chỉ rơi vào góc khuất. Sự thật muộn mẫn tìm thấy quá đơn giản, nhưng lại khó ngờ nhất.

Thôi lớp bụi mờ phủ trên mặt giấy không có hình in, Huy vuốt phẳng, đặt nó lên mặt bàn. Với tay lấy cây bút chì 5B đầu mềm, anh liệt kê từng chi tiết thu nhặt được sau cái chết của Minh. Quyển sổ da cừu xanh Quỳnh trao cho anh một cách tự nguyện. Những ghi chép trong quyển sổ của Minh về cách thức tiếp cận với anh. Một số biểu hiện từ Quỳnh cho thấy cô ta là kẻ tình nghi số một. Nhưng cô ta gián tiếp phủ nhận phỏng đoán ấy bằng cách gợi ý cho anh một đầu mối khác. Phát giận dữ khi nghe nhắc đến Minh. Anh ta cũng từng có mối liên hệ gần gũi với Quỳnh. Chiếc USB bị giấu kín trong hộc kéo. Cuộc gọi từ giọng nói xa lạ. Một kẻ giấu mặt tìm cách cướp lại chiếc USB ấy từ tay anh... Các tình tiết rời rạc và ngẫu nhiên. Nhưng đến lúc này đây, hệ thống khuôn mẫu của chúng ta đã nổi lên dần. Rõ ràng, có thể xếp tuần tự từng mảnh ghép theo mốc thời gian. Vấn đề là anh không thể khâu móc chúng vào nhau thành chuỗi mắc xích liên lạc. Còn thiếu một tình tiết kết dính nào đó.

Dưới chân tờ giấy, Huy viết ra mấy cái tên bằng chữ in. Minh. Phát. Lương lự vài phút, anh viết thêm Quỳnh. Hai mũi tên từ Minh nối với hai cái tên còn lại.

Gõ nhẹ đầu bút chì lên từng chữ cái, anh suy nghĩ căng thẳng. Chừng như có sự nhầm lẫn khi viết tên Quỳnh vào đây. Với những vết tụ máu bầm tím trên lưng, cô ta giống nạn nhân hơn. Anh có thể ngờ vực đủ thứ, nhưng chắc chắn một điều, cô ta không phải là kẻ điều khiển mô-tô gây ra tai nạn cho anh. Nhưng, gạch tên Quỳnh ra khỏi chuỗi liên kết, có nên không? Vài trải nghiệm cay đắng trong thời gian qua đủ cho anh thấy, đừng vội tin bất cứ điều gì, ngay cả khi nó đã tỏ ra cho anh thấy nó phơi bày gan ruột. Bóc vỏ một sự vật hay sự việc đôi khi giống như bóc một củ hành. Hết lớp này, lại hiện ra lớp khác. Người ta chảy nước mắt khi lần theo các lớp vỏ mỗi lúc một nhỏ dần, mà lắm khi, vẫn không sao được cốt lõi cần phải tìm ra. Dù tự nhủ sẽ sáng suốt phán đoán, rồi cuộc hình ảnh tấm lưng đau đớn của Quỳnh không phải không khiến anh xáo trộn.

Một cô gái yếu ớt và dễ bị tấn công, liệu có thể lập mưu tàn nhẫn với chị họ của mình hay không? Anh cần tin vào khả năng lương thiện của cô ta hay ngã theo các giả thuyết lạnh lẽo? Các câu hỏi rồi ren làm đầu anh nhức buốt.

Để thoát ra khỏi chúng, anh chuyển hướng. Đầu bút chì gạch đậm phía dưới tên Phát. Thực ra, đây mới là mối nghi ngờ số một. Vấn đề Huy cần làm sáng tỏ, giờ đây, là lý do để một người trẻ có điều kiện sống hoàn hảo như Phát phải nhúng tay vào chuỗi rắc rối nguy hiểm này. Những gì Phát đã gây ra, nếu thật là vậy, chẳng ghê gớm mấy nếu so sánh với các bộ phim thriller đầy rẫy trên truyền hình. Nhưng, ngoài cuộc sống thật, chỉ cần liều lĩnh thực hiện một trong số các hành động ấy thôi, người ta phải có động lực rất mạnh nào đó, ẩn giấu bên trong. Huy vẽ hai ô vuông, viền quanh hai cái tên của hai người từng là người yêu của nhau. Tư duy hình ảnh của anh hoạt động với cường độ cao nhất. Hai cái ô đồng dạng, cùng kích cỡ. Giống như hoàn cảnh sống của Minh và Phát rất tương đồng. Lý do thật sự khiến họ không yêu nhau nữa là gì? Tại sao ngay cả khi chia tay, hai người ấy vẫn muốn tẩy xóa nhau?

Viên tẩy màu hồng nhạt đầu kia bút chì gôm nhẹ một cạnh vuông phía trên tên Minh. Giống như một cái túi để mở. Huy khựng lại. Ý nghĩ bay vút qua đầu anh như một tia chớp. Ngay cả từ cái nhìn đầu tiên, anh đã hoàn toàn nhầm lẫn khi định dạng Minh. Ngay cả khi cô ấy đã chết, anh vẫn tiếp tục phạm hết sai lầm này sang sai lầm khác, chỉ vì không biết rõ Minh là ai. Giờ đây, đã đến lúc, anh phải tháo dỡ thế giới bao quanh cô ấy một lần nữa. Quỳnh sẽ giúp anh làm việc này. Cô ta đã hứa trước khi chìm vào giấc ngủ nhọc mệt. Huy khựng lại. Ngoài mục đích lẫn trốn kẻ tấn công nguy hiểm, nói ra một bí mật quan trọng nào đó cũng là điều xui khiến cô ta chạy đến đây tìm anh, kiên nhẫn ngồi chờ trong suốt đêm qua.

Hơn bảy giờ sáng, một cuộc điện thoại gọi Huy từ văn phòng công ty. Trưởng nhóm thiết kế hỏi anh có thể đến ngôi biệt thự đang hoàn thiện của

nữ ca sỹ, xem lại các tỷ lệ các tủ kệ trang trí phòng khách theo yêu cầu gã trợ lý, trước khi chuyển số đo cho xưởng gia công hay không. Dù cánh tay và bả vai vẫn còn ê ẩm đau, anh đồng ý nhanh chóng. Sau khi thay bộ quần áo dễ coi hơn, anh ghé mắt nhìn qua phòng ngủ. Quỳnh đã trở người nằm nghiêng, vẫn ngủ say. Một đốm nắng từ cửa sổ đập ngay trên chóp mũi cô ta, khiến gương mặt nhuốm vẻ thơ đại kỳ dị. Anh trở ra khu vực bếp, tìm gói mì ăn liền và một cái tô, để cạnh nhau trên bàn. Nếu thức dậy đói, cô ta sẽ tự biết phải làm gì.

Huy ra ngoài hành lang, bấm ổ khóa, từ bên ngoài. Quỳnh sẽ không thể bỏ đi. Cô ta phải ở lại, nói cho anh biết sự thật. Chung cư này tuy không cao cấp, nhưng khá an ninh. Rất khó cho kẻ nào đột nhập mà không bị phát hiện.

Ở tầng hầm gửi xe, khi đội mũ bảo hiểm, anh nhìn quanh một lần nữa. Không ai cả. Nếu mình dành quá nhiều thời gian để lo âu và không hành động, thì vấn đề duy nhất là nỗi sợ ấy sẽ trở thành sự thật, Huy tự nhủ. Việc di chuyển trên cầu thang bộ khiến đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Giao Điểm

Phần nội thất ngôi biệt thự trắng đang trong giai đoạn hoàn thiện. Một nhóm thợ đang lắp đặt trang thiết bị điện. Hai chùm đèn pha lê hồng được dỡ khỏi thùng. Những chuỗi hạt thủy tinh khua vào nhau lạnh tanh. Âm thanh rầm rì của máy khoan đôi khi ngưng bật, nhường chỗ cho tiếng quai búa thông thả và mấy câu chửi thề vui nhộn của tay thợ trẻ nào đó. Gần hơn, bên khu vực bếp, tiếng máy đánh bóng mặt sàn rít lên từng chập, xoáy vào tai. Từ các hành lang rộng thênh thang phía tầng trên, thoảng khi phả xuống mùi thơm nôn nao của gạch nung, gỗ sấy, đá cẩm thạch trắng và những chất kết dính xa lạ. Một không gian sống sắp thành hình. Như một con vật to lớn, nó sẽ có sinh khí của sự hoạt động. Nó sẽ chất chứa những niềm vui. Sự sinh sôi và chia sẻ. Cả những bí mật sẽ tìm thấy chỗ của chúng trong các góc ngách không ngờ tới... Hết thấy những gì người ta mong muốn và hy vọng khi tạo dựng một nơi chốn riêng biệt đều hứa hẹn sẽ có từ đây. Nhưng, phòng khách rộng nơi Huy đứng lúc này, không khí lại khô và rỗng khác thường. Những hạt bụi trắng vô số bay lơ lửng trong không gian. Các ô cửa kính trong suốt lấp loáng phản chiếu mặt trời mùa hè. Mảng tường trước mặt anh đã được trát phẳng mịn, chờ đợi phủ lên lớp giấy lụa gai đặc biệt Huy vừa tranh thủ mang từ văn phòng tới. Một cuộn giấy khổ 95 cm, in các đóa hoa tường vi xanh lơ nhập khẩu từ Hà Lan. Chỗ này, theo đúng bản vẽ thiết kế, sẽ kê chiếc bàn chân quỳ bằng gỗ sồi sơn trắng, với các họa tiết trang trí được vẽ tay, cùng những đóa tường vi xanh lơ. Tốn nhiều thời gian lùng sục và vận chuyển, Huy mới tìm ra chiếc bàn đúng như yêu cầu, từ một nhà cung cấp vật dụng decor cao cấp bên Singapore. Trước kia, hẳn anh đã bực dọc tìm cách nhạo báng sâu cay ý muốn cầu kỳ phơi bày gu thẩm mỹ tồi tàn của thân chủ. Nhưng giờ đây,

anh hiểu, tốt nhất là thờ ơ. Một thái độ thỏa hiệp bình thản. Không ai có thể chống cự mãi với thói ngạo mạn và sự mê muội đầy rẫy.

Với chiếc thước cuộn, Huy lấy lại số đo hai tủ kệ. Anh cần điều chỉnh bản vẽ cho chúng cao thêm vài phân, cân đối với khung cửa sổ được mở rộng hơn so với ban đầu. Chăm chú với các thông số chi tiết, anh không nhận ra chủ nhân ngôi biệt thự bước vào phòng khách từ bao giờ. Cô ta đứng im, tựa lưng vào bức tường trắng, lặng lẽ quan sát anh làm việc. Khi anh giật mình ngoảnh lại, nụ cười tức khắc rộng mở trên khuôn miệng đầy đặn tô son đỏ, thậm chí quá đỏ trên khuôn mặt thanh tú của nữ ca sỹ sớm nổi tiếng. Giọng nói trầm mượt được rèn luyện kỹ vang lên, như thể cô ta đang đứng trước máy ghi âm trong phòng thu, chứ không phải với một người làm thuê xa lạ:

- Tôi không nghĩ người thiết kế chính cho ngôi nhà này lại trẻ đến thế!

- Tôi cũng không nghĩ người sở hữu ngôi biệt thự lớn này lại trẻ như cô!

- Huy nhún vai, buông ngón tay khỏi dây thước để nó tự động cuộn vào.

Nữ ca sỹ nghiêng đầu, mỉm cười, ánh mắt sắc lạnh lướt trên bộ trang phục giản dị của anh như một máy quét, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Nếu là trước kia, thời gian mới vào công ty, hẳn anh đã ân hận vì khoác lớp vỏ xuề xòa đến gặp khách hàng. Nhưng với tâm trạng của anh lúc này đây, điều ấy chẳng gọi nên nổi chút khó chịu nào nữa. Thậm chí, anh còn thấy khoan khoái với sự nghèo nàn của mình. Từ tay anh, chứ không ai khác, ngôi nhà này sẽ khoác lên lớp vỏ phù hoa hoàn hảo, khiến tất cả những ai đặt chân vào đây đều phải trầm trồ khát thèm. Không chút nao núng, Huy nhìn thẳng, đáp trả tia mắt soi mói của người đối diện. Chịu đựng chừng nửa phút, cô ta lảng đi. Vẫn dựa vào tường, cánh tay cô chống lên hông, hai bàn tay giấu kín trong túi quần của bộ trang phục kiểu swimsuit lạ mắt, vải bông trắng với những vòng tròn đen đan xen. Tích tắc rất nhanh, Huy chợt nhận ra cô ta rất đẹp. Hoàn toàn không giống hình ảnh trên các bìa tạp chí hay những tấm pa-nô khổng lồ. Có lẽ nhờ hiệu ứng ánh sáng. Chẳng rõ vô

tình hay cố ý, cô ta đứng lọt ngay trong khoảng nắng sáng chiếu chệch vào từ ô cửa kính cửa sổ. Một bên vai, cánh tay và nửa khuôn mặt cô ta gần như tan lẫn vào sắc trắng mảng tường. Nửa còn lại bỗng dịu xuống. Trong tích tắc, vẻ sắc sảo và soi mói của một người thường xuyên phải đương đầu với thế giới này biến đi. Trong căn phòng rộng lớn trống trải, chỉ còn lại cô gái hai mươi tuổi, sười ấm trong nắng hè chói chang, lơ đãng theo đuổi ý nghĩ mơ hồ nào đó. Chợt, cũng nhanh chóng như khi ngoảnh đi, nữ ca sỹ lại nhìn xoáy vào mắt Huy:

- Anh đang học đại học?

Huy gật. Các thân chủ đến với công ty thiết kế không quan tâm anh là ai. Họ chỉ chú tâm vào bản vẽ, kiểm tra những món đồ đẹp đẽ mà họ phải nhận được một khi đã chấp nhận chi tiền. Thế thôi, không hơn. Tuy nhiên, bằng một trực giác khôn ngoan, anh vẫn hiểu, khi thừa nhận còn là sinh viên, đồng nghĩa với việc anh phải chấp nhận nhiều đối xử bất lợi.

- Tôi ước được như anh! - Nữ ca sỹ bỗng nói, bằng giọng thật, phảng phất nét nào đó rất quen thuộc nhưng anh không thể gọi tên - Đi học. Bạn bè. Tự do. Không cần nghĩ gì quá nhiều...

- Tôi không ước trở thành người như cô. Ý tôi nói là một người làm nghề biểu diễn! - Huy bật cười. Sự thành thật cất lên thành lời đã phá vỡ bầu không khí căng thẳng bủa vây họ - Nhưng, nếu sống ngôi nhà lớn như thế này, tôi sẽ không từ chối.

- Ai cũng sẽ nói vậy. Vì khi nói, mọi thứ đều rất dễ dàng! - Nữ ca sỹ rút tay ra khỏi túi quần ngăn, bước đến bên cuộn giấy bồi tường, mở ra một đoạn để xem - Nhưng nghĩ về điều ấy, thì thật kinh khủng!

- Sao vậy? - Huy ngơ ngác trước ngẫm ý lẫn khuất. Dù họ cùng tuổi, nhưng về trải nghiệm sống, rõ ràng, anh chẳng là gì so với cô ca sỹ kỳ quặc này.

- Không sao cả! - Vuốt tay lên lớp vải gai, cô ta chuyển hướng câu chuyện - Anh chọn giấy đúng ý tôi đấy. Tôi thích lắm. Chúng giống hệt các cụm hoa bò trên cổng nhà, hồi tôi còn là con bé tỉnh lẻ. Thành phố này quá nóng, không thể nào trồng loại hoa ấy. Nhưng anh thấy không, cuối cùng tôi vẫn được nhìn thấy nó mỗi ngày.

Huy im lặng. Có lẽ anh hơi vội bực dọc sở thích mẫu hoa trang trí của chủ nhân. Bí mật nhỏ vớ vẩn, nhưng vẫn gợi lên chút thương cảm. Và anh im lặng, vì lúc này anh đã nhận ra, âm sắc giọng nói thật của nữ ca sỹ rất giống Minh. Họ cùng sinh ra và lớn lên ở thành phố cao nguyên. Huy nhớ đoạn thơ như một chỉ dẫn Minh gửi lại anh, về khung cửa với giàn hoa june của tuổi thơ đã mất. Và giờ đây, cô ca sỹ này cũng nói về giàn hoa ngày bé dại không sao tìm lại được. Luôn là thế. Những trùng hợp tình cờ gợi lên nỗi ghê sợ và cảm giác hoang mang không thể kiểm soát.

- Căn phòng này đóng kín nên hơi ngột, phải không? - Nữ ca sỹ nhận ra sự biến đổi trên gương mặt Huy - Đi theo tôi! Tôi muốn cho anh xem bí mật nhỏ.

Một phòng thu riêng do cô ta tự bài trí, Huy phỏng đoán. Họ đi xuyên qua khoảng cỏ xanh mượt có hồ bơi, những bụi hoa mới trồng để đến căn nhà gạch cũ nát, chưa đầy hai chục mét vuông, chừng như sắp bị nuốt gọn bởi đám lá giàn hoa giấy dày rậm. Nữ ca sỹ vào trước, mở ô thông gió, cất tiếng gọi: "Vào đi!". Bên trong hơi tối, ấm thấp, nhưng không vắng hơi người. Chẳng có vẻ gì là phòng thu hay kho chứa đồ cũ. Không gian nhỏ có đủ đồ vật dành cho người sống một mình. Chỉ có điều, cái quạt nhựa, chiếc giường đơn và cả cái đèn ngủ đều cũ mèm, sứt sẹo. Tấm chăn đắp được xếp gọn ghẽ, loại chăn của người nghèo, làm từ những mảnh vải nối nhiều màu. Duy nhất quyển tạp chí thời trang số mới nhất, với nữ ca sỹ trên bìa, đang được đọc dở dang là lạc lõng khỏi toàn bộ khung cảnh. Huy nhìn quanh, rồi đưa mắt nhìn cô ca sỹ danh tiếng. Giờ phút này đây, vẻ rực rỡ của cô ta biến mất. Cả cái tinh thần bất chấp và thách thức vốn gây nên cảm giác e dè

về một nguồn gốc đáng hồ nghi cũng không còn. Cô gái trẻ ngồi co một chân trên giường, hoàn toàn thả lỏng, hòa hợp tuyệt đối với bầu không khí và những món đồ đạc vây quanh. Huy chợt hiểu, đây mới chính là con người thật của cô ta, bối cảnh sống trước kia của cô ta. Hết thảy những thứ này không còn ai biết tới hoặc nhớ đến. Nhưng cô ta thì vẫn gắn chặt với nó, như một con cáo dù có ở đâu thì vẫn kéo lê theo chiếc đuôi xù của nó, không thể tách lìa. Đọc được ý nghĩ trong đầu Huy, cô gái trẻ lên tiếng:

- Ngay cả khi ngôi biệt thự hoàn tất, tôi vẫn sẽ ở đây!

Bằng một động tác nóng nảy, cô ca sỹ lùa tay vào mái tóc hung đỏ đang xõa tung trên vai, cào mạnh, làm cho nó rối bù. Và cô ta cười phá lên:

- Ngoài kia sẽ là chỗ tôi cất quần áo đi diễn. Treo tranh ảnh, quà tặng. Những thứ người khác thích nghĩ hoặc ghen tức khi nghĩ về tôi đều phải có đầy đủ. Vì thế, anh hãy trang trí cho đẹp vào! Càng đẹp, càng tốn kém, càng gây tức giận càng tốt. Nhưng lúc một mình, tôi chỉ muốn rúc vào nơi đây mà thôi. Chỗ này làm tôi thấy yên ổn. Nó giống hệt ngôi nhà của tôi ngày xưa.

- Tôi hiểu! Cuộc sống trưng bày và cuộc sống riêng. Với cô là hai thứ khác biệt, không dính líu - Huy bỗng thấy dễ chịu. Cuối cùng, anh đã hiểu con người ẩn kín của cô ca sỹ. Và sự thật, dù khó ngờ đến mấy, anh vẫn có thể chấp nhận hoàn toàn.

- Anh thích ngôi biệt thự của tôi không? - Ca sỹ nhìn Huy chăm chú.

- Với tuổi cô, đi hát, làm việc cật lực để có một bất động sản lớn thế này, quả không tồi! - Huy thành thật.

- Sao? Người quản lý của tôi không nói với anh tôi không phải là chủ biệt thự này sao? Tôi chỉ được phép sống ở đây thôi. Còn chủ nhân thật sự, là người thỉnh thoảng đến đây sống cùng tôi. Ông ấy già rồi, chẳng có gì vui cả. Nhưng ông ấy giàu sụ và chịu chi tiền. Anh có hiểu rằng, tôi đi hát

điên cuồng thì cũng chẳng thể mua được mảnh đất và ngôi nhà tuyệt đẹp không?

- Nhưng cô đâu có thích nó, cũng đâu muốn ở đây!

- Vấn đề không phải là tôi thích. Mà xung quanh thích. Vậy nên, tôi sẽ làm theo! Anh biết không, trước kia, lúc mới vào thành phố, tôi nghèo lắm. Đói kinh khủng. Tôi mơ ước đủ thứ. Nhưng khi có rồi, thì vẫn cảm ghét mọi thứ. Không ai hiểu đâu. Ai cũng nghĩ là tôi rất vui!

Im lặng một lúc, cô ta đề nghị, như biết trước sẽ không phải nhận câu từ chối:

- Này, anh có thích đóng cửa lại, bước đến đây nằm cùng tôi không? Anh biết rồi đấy, tôi đâu phải là kẻ say mê tiền bạc của cải. Tôi chỉ muốn được ấm áp và an toàn. Một chút thôi cũng được...

Vẫn đứng im giữa nhà, Huy nhìn cô ta đăm đăm. Trong cái tư thế nửa nằm nửa ngồi kỳ dị trên chiếc giường hẹp, ngỡ như không phải cô ca sỹ, mà lờ mờ hiện lên khuôn đầu, bờ vai, cánh tay Minh. Và cả đôi mắt u ám lạnh lẽo. Những cô gái hoàn toàn không biết nhau. Người đang ngồi đây. Người đã mất. Nhưng, họ lại gặp nhau ở một giao điểm. Huy rùng mình, nói nhanh: "Tôi phải về!".

Lên xe, Huy tăng ga, càng lúc càng nhanh. Anh đã có câu hỏi cốt lõi đặt ra cho Quỳnh.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Trò Chơi Bạo Lực

Như hàng trăm lần, người bảo vệ kiêm giữ xe tầng hầm khu nhà chung cư chỉ gạt nhẹ khi Huy phóng lướt qua, thả xe bon xuống con dốc thoải thoải. Cuối cùng thì cũng đã về tới nhà. Vẫn vội vã, anh gạt chống xe máy, tháo nhanh mũ bảo hiểm, rảo bước về ngã rẽ dẫn đến cầu thang. Nhưng, trong tích tắc, anh khựng lại. Từ một góc nào đó ngay ở tầng hầm này, văng đến tiếng động cơ rầm rì. Không thể nhầm lẫn. Động cơ của chiếc mô-tô Nhật. Hơi thở khoan thai lạnh lùng của một con thú kim loại. Âm thanh rõ dần. Huy xoay một vòng thật nhanh, lục tìm cuống quít các góc nhưng không thể xác định chiếc xe ẩn nấp nơi đâu bởi dãy cột liên tiếp chắn ngang tầm mắt. Đột ngột, tiếng động cơ rú lên. Từ sau cây cột trụ lớn cách chỗ anh đứng chưa đầy mười mét, mũi chiếc mô-tô hiện ra. Nó lồng lên, tức khắc lao tới.

Phản xạ thính nhạy đặc biệt một lần nữa hữu ích. Huy nhảy bật ra sau, ép lưng vào cột bê-tông. Các đầu ngón chạm vào cái cổ lạnh toát của bình cứu hỏa. Anh túm lấy nó, rất chặt. Chiếc mô-tô thể thao lao về phía anh tựa xé gió. Không kịp chớp mắt, Huy vung mạnh cánh tay. Chiếc bình sắt đỏ rục bay lơ lửng, ngang tầm bánh trước chiếc mô-tô. Nhanh không kém, người điều khiển xe đội mũ bảo hiểm trùm kín hiệu ngay nguy hiểm bất ngờ. Hẳn đánh tay lái, tránh kịp, trước khi cái bình nặng trĩu bắn xuống, đập vào bánh xe đang guồng xoáy. Ra đến chân dốc, hẳn ta dừng hẳn lại, ngoảnh đầu nhìn con mồi bị hụt của mình. Người bảo vệ nghe tiếng động cơ ồn ã từ trên chốt gác, hấp tấp cầm máy bộ đàm chạy xuống dốc. Chiếc mô-tô bị tăng ga đột ngột, lao vọt, đồng thời rẽ ngoặt lên. Người bảo vệ khiếp hoảng nhảy lùi về sau, tránh đường cho con thú điên. Tiếng xe rốc lên, biến thành một chuỗi thanh âm trầm đục mỗi lúc một xa dần.

Làn khói xe dày đặc mất một lúc mới tán đi. Người bảo vệ chưa hết bàng hoàng bởi kẻ đột nhập kỳ dị. Anh ta loạng choạng đi xuống chỗ Huy, giọng lạc hẳn đi:

- Chuyện gì vừa xảy ra dưới đây vậy?

- Tôi không biết. Tôi vừa mới về, anh thấy đấy! - Huy đáp nhanh, lảng tránh. Máu dưới da anh như đông lại khi nghĩ gã đi mô-tô đã mò lên căn hộ. Và Quỳnh vẫn ở trong đó, không cách tẩu thoát. Những vết tụ máu trên lưng cô gái lại hiện ra, như khắc lên vông mạc anh bằng dao nhọn.

- Cái người chạy mô-tô đó lạ quá! - Anh bảo vệ bình tĩnh trở lại, bắt đầu phàn nàn - Ông ta còn chưa trả lại tôi thẻ xe.

- Ông ta tới đây tìm ai, anh biết không? - Huy hỏi, nhưng hướng đến điều khác.

- Ông ta đâu có nói. Và ông ta cũng chưa đi lên trên mà. Chẳng hiểu có chuyện gì mà vừa chạy đến, ông ấy đã vội bỏ đi!

Quỳnh vẫn an toàn. Mục tiêu của gã chạy mô-tô đến đây vẫn là anh. Hộc tốc và quyết liệt như thế, có thể bởi hẳn nghĩ anh đã khám phá bí mật nguy hiểm trong chiếc USB bị cất giấu... Huy thở ra nhè nhẹ. Người bảo vệ chung cư chăm chú quan sát gương mặt anh, chột nghi hoặc:

- Này, có thật là cậu không quen biết ông ta chứ?

Huy lắc nhẹ. Vệt chớp loé vụt qua đầu anh. Người bảo vệ gọi gã điều khiển mô-tô là gì nhỉ? Ông ta. Bằng giọng bình thản nhất, anh hỏi:

- Anh có nhìn thấy mặt ông ta, phải không?

- Có. Nhưng không hoàn toàn. Ông ta kéo lên lớp mũ kính chắn trên mũ bảo hiểm, khi tôi gắn thẻ xe. Tôi chưa từng gặp người đó bao giờ. Chắc

chấn, ông ta là người lạ ở chung cư này.

- Khoảng bao nhiêu tuổi?

- Tôi không rõ. Bốn mươi. Ba mươi. Cũng có thể năm mươi... Khó xác định quá. Cậu biết đấy, chỉ có giới trẻ mới mê tốc độ! - Gương mặt người bảo vệ thoáng bối rối. Chợt, anh ta quả quyết - Nhưng không thể nào dưới ba mươi. Ông ta có đôi mắt của người đã sống nhiều rồi.

Người bảo vệ trở về chốt gác. Huy quay đi. Nhưng chân anh không sao bước tiếp. Lối lên cầu thang khu chung cư không một bóng người. Ánh sáng từ ô thông gió chiếu xiên xuống mấy chiếc xe thừa thớt, đổ bóng mờ mờ. Gió cũng lùa vào tầng hầm để xe theo này, tạo thành một vệt âm thanh mờ đục, thoáng dịu. Huy nhìn quanh không gian quen thuộc, giật mình. Trong một khoảnh khắc, tầng hầm đột nhiên trở nên lạ lẫm. Các bức tường và những cây cối lùi xa, nhòe mờ, mất hẳn. Nếu không khí dừng phảng phất mùi khói, hơi xăng và những đám bụi khô sạm lớn vờn, hẳn anh nghĩ mình đang đứng giữa hoang mạc, nơi những thành viên cuối cùng của đoàn lữ hành bị cơn bão cát nung khô chút sức lực cuối cùng, chôn vùi dần dưới làn cát mịn vô tận. Gắng phát ra một âm thanh bất kỳ hòng phá vỡ sự yên ắng vây bủa, nhưng Huy nhận ra anh không thể. Và thật sự cũng không cần thiết. Trên hoang mạc rộng lớn ấy, chỉ còn anh một mình, với mấy chiếc xe vô tri vô giác bị bỏ lại. Đột nhiên, lúc này đây, anh mới bị xâm chiếm bởi cảm giác sợ hãi kinh khủng. Nỗi sợ không đến từ nguy cơ bị tấn công vừa xảy ra. Một nỗi sợ khác, không thể cắt nghĩa. Nhưng nó có thật. Như một hạt cây nảy ra chiếc là mầm đen thẫm hoang dại, từ trong sâu thẳm anh, nó lớn vụt lên từng giây từng phút, túa ra những nhánh lá đen thẫm, dày ken, khiến anh không thể cử động. Anh đứng im trong tư thế bàng hoàng ấy cho đến khi trong túi áo, điện thoại của anh rung nhẹ. Quỳnh gọi. Anh nhìn chăm chú màn hình lóe sáng.

Tại sao gã chạy mô-tô đến đây vào lúc anh vắng mặt?

Tại sao hẳn ta bỏ đi ngay khi phát hiện anh đã quay về?

Có lẽ việc tấn công anh ban này không nằm trong kế hoạch. Hẳn đến đây, vì muốn gặp Quỳnh. Phương án này đúng hơn. Có thể cô ta đã nói dối. Cô ta biết kẻ tấn công mình là ai. Và, rất có thể, cô ta đã liên lạc với hẳn.

Chậm rãi đặt từng bước trên những bậc thang dẫn lên căn hộ, anh có cảm giác đang quay trở vào bên cơn ác mộng. Năm cầu thang nối tiếp, nhưng hết như chúng kéo dài bất tận. Các tầng nhà yên tĩnh. Những căn hộ dọc theo từng dãy hành lang hút sâu. Những bí mật bị đóng kín của riêng từng người.

Quỳnh đang ở trên đây. Anh không một mình. Một người khác đi đứng, nói cười, đau đớn, mưu mẹo và đầy che đậy. Một sinh thể sống động. Dù cô ta là ai đi nữa, thì anh sẽ không phải đơn độc trong vài giờ tới. Ít nhất, sự thật ấy cũng thấm đầy sức mạnh an ủi với anh trong thời khắc ngọt ngào này.

Bức tường căn hộ tầng trên cùng rung lên bần bật. Không gian bên trong căng cứng tiếng nhạc. Đĩa Alice in chain đang được mở hết cỡ trên mấy chiếc loa vi tính, như một làn nước đặc sánh trào ra từ khe hở bên dưới cánh cửa. May mắn là những người ở tầng dưới đều đã đi làm. Ổ khoá nguyên vẹn không có dấu hiệu suy xuyên. Anh vặn nhẹ chìa khóa, bước vào.

Căn hộ tràn đầy ánh sáng. Màn hình máy tính sáng rực. Trong phòng tắm, nước đang chảy tràn trong những cái chậu nhựa. Căn hộ tầng trên cùng hút đầy gió mạnh. Tấm khăn trải ở góc bàn học bay phấp phật như một cánh chim sắp sửa bay thốc lên, lao ra ngoài khoảng trời chói chang. Cửa sổ phòng bếp mở tung. Tấm rèm nhỏ ngăn sáng biến mất. Phòng ngủ trống rỗng. Chăn đệm được xếp gọn, vuông vức. Lối ra ban công hẹp thường ngày vẫn đóng kín giờ đây cũng rộng mở, đón khí trời và ánh sáng

mùa hè. Không thấy bóng dáng Quỳnh đâu cả. Ý nghĩ cô ta đào thoát bằng lối mạo hiểm khiến phổi Huy đông cứng. Anh lao thẳng ra ban công.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh khựng lại. Không hề hay biết anh đã về, cô gái mảnh khảnh đang gắng sức quàng lên sợi dây phơi tấm rèm vải mới giặt. Đôi chân trần rướn lên hết sức, như trong một bài tập ballet mệt nhọc. Một đợt gió tinh quái thổi đến. Tấm vải phồng lên, giật tung ra khỏi dây phơi khiến cô gái luống cuống xoay trở. Anh thoáng nghĩ mảnh vải rèm sẽ cuốn cô ta lơ lửng trôi ra ngoài ban công. Bằng tất cả sức lực và sự khéo léo khó tin, cô ta đập mạnh cho khối vải xẹp xuống. Rồi cũng ổn. Nhưng các giọt nước từ tấm vải đã kịp chảy dọc, tạo thành vệt ướt trên cánh tay chiếc sơ-mi cũ của anh mà chẳng biết bằng cách nào, cô ta tìm thấy, đang mặc trên người như mặc một chiếc váy dài quen thuộc nhất đời. Ánh nắng xuyên qua lưng áo lưng thùng, để lộ trong khoảnh khắc tấm lưng mảnh khảnh, đường eo lượn gầy guộc nổi xuống khớp xương hông nhô ra kỳ dị, nhưng hòa hợp tuyệt đối với hình ảnh một con chim biển mắc bẫy mà cô ta vô tình tạo nên lúc này... Huy bước đến, giúp cô gái kẹp chắc tấm rèm cửa trên dây phơi. Quỳnh giật mình, biểu hiện trên gương mặt cô gần giống một nụ cười. "Em hết sốt rồi. Tốt nhất là làm một việc gì đó, trong khi chờ anh về!". Huy ra hiệu cho cô bước vào nhà.

Vặn nhỏ tiếng nhạc trên máy tính, anh nhận ra chiếc USB đã được Quỳnh cắm vào máy. Nó đang mở ở file chứa hình.

Cô ngồi im, một khuỷu tay chống lên bàn, đôi mắt rộng hờ hững. Rào cản vô hình quen thuộc lại dựng lên. Nhưng, lúc này đây, không có gì có thể ngăn anh chạm vào bí mật. Nhìn thẳng, anh buộc cô ta phải đáp trả ánh mắt anh:

- Em và chị họ không xa lạ với những việc nặng nhọc, đúng vậy không?
- Anh thoáng khó chịu khi nhận ra âm sắc giọng nói chính mình rất gay gắt.

- Minh và em khốn khó hơn hình ảnh tụi em tạo ra. Sự thật là thế, nếu anh cần biết sự thật quan trọng nhất! - Quỳnh đáp ngay, như thể cô ta biết trước câu hỏi này.

- Nhưng cuộc sống của cô ấy và em đâu có nghèo túng - Đột nhiên Huy vô cùng bối rối. Anh đã nghĩ, nhưng không sẵn sàng chấp nhận sự thật - Anh đã lên nhà Minh. Anh cũng nói chuyện với Phát nữa. Cậu ấy từng nói rằng Minh không để gì để cho tiền bạc chi phối, bởi điều kiện sống của cô ấy không thiếu thốn...

- Trước khi không thiếu thốn, thì từng rất thiếu thốn!

- Nhà Minh không có vẻ gì nghèo khổ. Nếu không nói ngược lại!

- Nếu anh thích tin vào lớp vỏ bề ngoài, thứ mà người ta tạo ra chẳng mấy khó khăn, thì sẽ là như vậy!

- Sao nữa?

- Chẳng sao cả. Bằng trí thông minh, bằng sự gắng sức, người ta sẽ vượt qua những hoàn cảnh khó chịu!

- Em đang kể một câu chuyện cổ tích, phải không?

- Chẳng phải bất kỳ vụ lừa đảo hay tội ác nào cũng bắt đầu bằng một chuyện cổ tích đấy sao? - Quỳnh nói bình thản, mỉm cười. Một nụ cười dễ dàng đổ sụp xuống.

- Tiếp đi!

- Em biết chừng đó thôi. Nói đúng hơn, em chỉ có thể đoán ra điều ấy. Minh không hé môi về điều gì cả. Chị ấy học hơn em một năm. Khi em xuống thành phố học đại học, Minh bảo em đến sống chung trong ngôi nhà rộng. Với chị ấy, mọi thứ đều đương nhiên. Và em chỉ việc chấp nhận. Biết

nói thế nào nhỉ, chị ấy không thật sự cần vật chất đâu. Nhưng chị ấy dùng nó như một lá chắn che đậy điều gì đó. Em không hiểu và cũng không tìm hiểu. Không nên biết bí mật của người khác khi bản thân mình chẳng có gì phải phàn nàn.

Huy im lặng. Phán đoán về Minh khi quan sát nơi ẩn náu của nữ ca sỹ đã không sai. Anh hỏi tiếp:

- Minh có những mối quan hệ đặc biệt với ai, em biết chứ?

- Chẳng ai cả, ngoài Phát.

- Nhưng Phát cho biết Minh không nhận lấy bất kỳ một thứ gì từ cậu ấy. Thậm chí, về sâu xa, cậu ấy còn sợ Minh hơn là yêu thương cô ấy!

- Anh đừng phân tích nữa - Quỳnh nói nhanh - Em không biết gì đâu!

Do hiệu ứng luồng sáng từ phía sau, gương mặt cô ta lại chìm vào trạng thái mơ hồ và bất định. Anh nhìn chăm chăm khoảng không sau lưng cô. Căng thẳng tột độ.

- Ai tấn công em thời gian gần đây? - Huy tung ra câu hỏi bất thần.

- Không có chuyện đó!

- Tại sao phải chối? - Anh cau mày, mở điện thoại và đưa cho Quỳnh xem bức ảnh anh chụp lưng cô ta bằng điện thoại.

- Anh nhìn em khi em ngủ?

- Chỉ nhìn thôi! - Đột nhiên anh bị đẩy vào tình thế bối rối - Không có gì khác.

- Anh chú ý đến em, phải không? - Quỳnh chăm chú.

- Đừng lạc đề nữa. Nói rõ xem, ai đã làm lưng em bầm tím?

Cô ta lắc đầu, buông ra từng từ rõ ràng đã được tính trước, thật dễ dàng:

- Em không thấy mặt người ấy. Em bị đánh đột ngột. Không chỉ lưng đau. Cả đầu nữa. Em ngã sấp, bất tỉnh. Khi mở mắt được, em chạy thẳng đến đây, tìm anh.

- Em có biết Minh cũng từng bị tấn công?

Đôi mắt rộng của Quỳnh gần như chuyển sang màu xám tro. Môi cô ta cũng tái nhợt. Sự giằng co ghê gớm hiện ra trong khoảnh khắc. Giữa bí mật đã cam kết giữ kín với sự thật cần bày tỏ. Giữa sự thận trọng khôn ngoan với khát khao thách đố mạo hiểm. Và sâu thẳm bên dưới tất cả những điều ấy, là tia sáng của sự đau đớn kinh hoàng. Nhìn thẳng vào mắt Huy, cô ta thầm thì:

- Chị ấy bị đánh, thường xuyên.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Bấy

Huy ngồi im. Bầu không khí trong suốt biến thành làn nước cứng. Anh cảm thấy rõ nó đang dâng lên nhanh, rất nhanh, vây bủa anh. Khớp gối anh, khuỷu tay anh chờ đợi. Áp suất của làn nước ép chặt lồng ngực, khiến chút không khí đọng lại trong hai cánh phổi trở nên khô khốc, đau rát. Ngay cả khi cơn choáng váng trôi qua, hơi thở vẫn không sao trở lại bình thường. Gương mặt Quỳnh. Đôi mắt to lên kỳ dị của cô ta. Đôi môi nhợt nhạt đang mấp máy một điều gì đấy. Cả luồng sáng chói chang phía sau lưng cô ta nữa. Tất cả đều trở nên không thể nào chịu nổi. Mỗi khi anh tin phác thảo về Minh đang trở nên sáng rõ chi tiết, thì lại có một bóng đen khác đổ xuống, xóa nhòa hết thảy các đường nét. Và giờ đây, phủ lên tất cả những điều ấy, duy nhất trong anh một cảm giác đau đớn xuyên thấu. Hệt như những sợ hãi kinh hoàng và đau đớn về thể chất của Minh không tan biến đi theo cái chết của cô mà vẫn còn lờn vờn đâu đó, đột ngột thấm vào anh, với tất cả sức mạnh ghê khiếp mà nó cất giữ. Anh từng phạm hết lầm tưởng này đến lầm tưởng khác về con người bí mật ấy, nhiều đến mức có thể hình dung về cô trong đủ mọi mẫu hình. Trừ mẫu hình đơn giản nhất, gần với cái chết của cô nhất: một nạn nhân.

Quỳnh đã rời khỏi vùng sáng trước mặt Huy. Vào phòng ngủ của anh, thoáng chốc cô ta trở ra ngay, trên người mặc lại bộ trang phục như khi đến đây. Từ chỗ ngồi của mình, anh có thể nhìn thấy cô ta bước không tiếng động vào phòng tắm, đứng trước tấm kính nhỏ. Trái với phỏng đoán của anh, cô ta không chải lại đám tóc rối tinh, cũng không đắp nước lên khuôn mặt căng thẳng. Chống tay lên bồn rửa mặt, Quỳnh đang nhìn chính mình trong gương, chăm chú như quan sát một kẻ xa lạ. Bất giác, cô ta đưa tay lên, chạm nhẹ vào hình ảnh phản chiếu, rồi rụt phắt lại. Huy rùng mình.

Trong cái hành động thoáng qua ấy, đột nhiên anh vỡ ra, thấu rõ tình thế của chính mình. Những kẻ lạc lõng và ngây thơ. Những con người như anh, như cái người soi gương kia, như Minh nữa, phải chăng đã luôn trông đợi những điều tốt lành nhất sẽ đến trong cuộc đời này. Chỉ mới đây thôi, họ luôn tin chắc mình tràn đầy sức mạnh và hành động đúng đắn. Họ tự vạch ra và mong được tuân theo lịch trình đã định. Họ nhìn thấy đích đến sáng rõ phía tương lai. Nhưng, vào giây phút không hề ngờ trước, một điều gì đó hiện lên trên đường. Nó phô ra sức mạnh đơn giản trong một diện mạo dễ chịu. Họ nghĩ nó không đáng giá nên chấp nhận nó, chọn nó làm người đồng hành. Nhưng rồi chính nó đã cuốn họ đi, điều khiển họ bằng thứ quyền lực lớn lên âm thầm, lái họ sang lối ngoặt khác hẳn. Phải gọi tên nó là gì nhỉ? Sự thỏa hiệp? Thói quen lảng tránh đối diện với những phiền toái để được an toàn? Thái độ từ chối sẻ chia? Tình trạng xơ cứng xúc cảm? Cảm thức về những người khác, ngoài bản thân, đã bị trơ lì? Tất cả những hạt mầm đó chậm rãi nảy mầm, vươn lên như đám cây dại vô hình, biến thành một lớp hàng rào dày đặc che chắn, khiến họ tin rằng mình luôn yên ổn và cân bằng. Để rồi vào một khoảnh khắc đột ngột, như lúc này đây, họ mới nhận ra không chỉ đánh mất mọi kết nối với chung quanh, họ còn trở nên xa lạ, với chính mình... Huy nghĩ, thấm thía sự trả giá. Với Minh là cuộc sống đã mất. Với anh hay Quỳnh, là cảm giác thất lạc sâu xa. Anh vẫn không rời mắt khỏi người soi gương. Các hình ảnh hơi chao đảo, mờ nhòe, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được. Như một vật thể tách biệt, cánh tay Quỳnh sau khi rời khỏi tấm kính cứ lơ lửng trong không trung hồi lâu, cho đến khi cô ta thoát khỏi trạng thái không trọng lượng, lao đảo bước ra ngoài.

Mình cần phải đứng dậy, hoặc ngăn cô ta lại, hoặc mở cửa cho cô ta và nói một điều gì đấy trước khi cô ta đi hẳn... Các ý nghĩ sáng rõ lướt qua đầu Huy. Nhưng anh không sao nhúc nhích. Thêm vài giây nữa, anh mới hiểu thật ra mình đang khóc. Những vệt nước ràn rụa bám khắp mặt anh tựa lớp mạng nhện vô hình. Thật tội tệ và lỗ bịch khi phơi bày sự mềm yếu vào lúc này. Nhưng, một thứ gì đấy trong anh đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Không thể làm gì khác, anh chỉ còn cách ngồi yên, mặc cho cảm giác đau đớn, kiệt sức và nổi cô độc tột cùng điều khiển.

Ra gần đến cửa, Quỳnh bỗng quay lại. Rất nhanh, cô rót đầy một cốc nước, đứng trước mặt anh: "Uống đi!". Huy uống từ từ, cho đến hạt nước cuối cùng. Xuyên qua đáy cốc, xuyên qua chiếc kính viễn vọng tình cờ, anh chợt nhìn thấy Quỳnh trong một diện mạo khác. Cũng như anh lúc này đây, vẻ thách thức và bất cần rơi xuống, để lộ con người thật, lạ lẫm, run rẩy, lạc lõng, quá dễ bị tổn thương. Không nhận ra đang lặp lại chính hành động của cô gái khi đứng trước gương, bất giác anh đưa cánh tay về phía trước, chạm nhẹ vào gương mặt Quỳnh.

Mạch máu dưới làn da thái dương cô ta đang đập mạnh, như nhịp tim của một con chim sẻ. Khóe miệng ánh lên lớp lông tơ mờ nhạt co giật nhẹ. Đôi mắt rộng và nhạt màu sẫm lại, chiếu thẳng vào mắt anh. Bàn tay Huy lướt xuống, qua khoảng cổ gầy guộc, xuống cánh tay còm nhom, rồi vòng nhẹ ra sau lưng Quỳnh. Anh kéo cô lại, gần sát vào anh: "Đừng có bỏ đi! Đừng bỏ mặc tôi!". Bàn tay lưỡng lự đặt trên vai Huy chợt ôm ghì quanh anh, thật chặt. Úp mặt vào khoảng ngực mảnh khảnh của cô, anh khóc, trút ra tất cả những nỗi khổ sở và khiếp hãi, chẳng buồn che giấu. Vẫn ôm anh, một tay lùa trong đám tóc lòa xòa, một tay cô vỗ nhẹ lên lưng Huy, đều đặn, như người mẹ dỗ đứa con hoảng loạn thức khóc trong mơ. Cử chỉ lạ lùng khiến anh lặng đi, bàng hoàng. Những khối cơ căng thẳng chưa hết đau nhức trong anh dịu xuống. Cảm giác phần uất tăm tối không thể chịu nổi đọng cứng dưới lớp vỏ não cũng mềm ra, hòa tan vào dòng chất lỏng ấm nóng không ngừng chuyển động trong những mạch máu li ti, chuyển hóa thành một thứ cảm xúc hoàn toàn khác, rất giống với nỗi khao khát, và cả niềm say mê chưa từng gọi tên.

Mặt trời sáng rực bên ngoài ô cửa. Tấm vải rèm trên dây phơi chốc chốc lại phồng lên như một con chim sắp sửa vỗ cánh bay đi. Họ nằm im bên nhau. Huy thở nhẹ nhẹ. Quỳnh gối đầu lên cánh tay anh, ngủ thiếp. hàng mi

nâu nhạt rử bóng lên gò má lấm tẩm tàn nhang. Khuôn ngực mềm mại chưa hoàn toàn phát triển. Vết xanh mờ trên khớp xương vai nhô lên tội nghiệp. Dáng nằm yên ả, tin cậy. Những mạch máu phập phồng dưới làn da khô ấm đang chạm vào nhau, của anh và cô ấy. Hơn tất cả mọi suy nghĩ hay ngôn từ, sự tiếp xúc đơn đơn thuần lại giấu một sức mạnh, một niềm an ủi kỳ dị. Trạng thái đờ đẫn và trống rỗng rời khỏi anh. Hơi xoay người, Huy vòng tay ôm lưng Quỳnh. Những sợi tóc ngắn trên đỉnh đầu cô chạm vào chóp mũi anh, phảng phất mùi cỏ chanh. Ngón tay anh vuốt dọc theo các đốt sống còm nhom, xoa lên vết bầm tụ máu. Lần đầu tiên... Thấu hiểu và bình yên... Cái thời khắc lạ lùng đang nằm trong tay anh, gần gũi mà vẫn thật hư ảo... Không thể tin được...

Điện thoại vang lên đầu đó, kéo Huy ra khỏi trạng thái mơ hồ. Anh nhẹ nhàng rút cánh tay gối dưới đầu Quỳnh. Đôi mắt đang nhắm đột ngột mở to. Cô ta nói khẽ, hoàn toàn tỉnh táo:

- Đừng nghe!

- Sao? - Anh khựng lại.

- Đừng có trả lời! - Âm sắc giọng Quỳnh phảng phất một điều gì đó pha trộn giữa đe dọa và van xin.

Nhưng anh đã với tay nhặt điện thoại. Cuộc gọi ẩn danh. Dù những ngón tay run lên, Huy vẫn kịp bấm nút nghe trước khi hồi chuông cuối cùng lịm tắt. "Chào, nhận ra tôi chứ?". Đúng như phán đoán, giọng nói và cách phát âm chậm rãi từng từ không lẫn đi đâu được của người đàn ông đã gọi vào số máy bàn ở nhà Minh, cái hôm anh đột nhập lòng tìm chiếc USB. Năm chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay lạnh toát, anh ngạc nhiên với giọng nói bình thản của chính mình:

- Ông cần gì?

- Cậu nghĩ sao nếu tôi đề nghị một cuộc thương lượng. Tôi tin cậu là người biết cân nhắc.

- Ông muốn tôi đưa chiếc USB? Đổi lại, ông đưa cho tôi thứ tôi cần? - Hơn bao giờ hết, Huy hiểu, khi xuyên thẳng vào ý định của kẻ đối thoại, anh có thể giành quyền chủ động.

- Cậu cứ nói thứ cậu thật sự muốn. Tất cả. Ngoại trừ những câu hỏi liên quan đến cá nhân tôi hay mục đích của cuộc trao đổi này! - Đầu dây bên kia nói trợn tru, không chút lưỡng lự. Rõ ràng, ông ta chuẩn bị rất kỹ cho lời đề nghị.

- Ông nghĩ tôi là người kiểu nào? - Huy căng óc tìm một câu hỏi khả dĩ, hòng kéo dài thời gian.

- Với một người khôn ngoan, dính líu vào những sự việc không liên quan làm gì? Nếu từ bỏ những rắc rối cậu đang phải đương đầu dạo gần đây để thành thoi, đồng thời có được một món hời, tại sao không nghĩ kỹ về nó?

- Tôi sẽ nghĩ về nó, với điều kiện ông trả lời tôi vài câu hỏi!

- Okay!

- Chúng ta sẽ gặp nhau?

- Không. Chỉ cần gửi dữ liệu trong chiếc USB đó cho tôi tới một địa chỉ email.

- Nếu tôi sao chép tất cả dữ liệu trong chiếc USB ông cần, hoặc xóa đi những thông tin tôi muốn đọc chiếm, thì nó còn giá trị gì nữa mà ông phải mất công trao đổi.

- Nếu chấp nhận thương lượng, cậu sẽ không làm vậy. Tôi biết. Ngoài ra, không nhất thiết một mình tôi nắm thông tin cất giấu. Tôi chỉ muốn biết

thông tin ấy là gì. Vậy thôi! - Đầu máy bên kia thở nhẹ. Hồ như kẻ ẩn danh đang mỉm cười khó nhọc - Tạm dừng đi. Tôi không nói nữa. Cậu cứ suy nghĩ về điều kiện đặt ra cho tôi. Tôi sẽ gọi lại, tối nay.

Chiếc điện thoại lạnh lẽo trong tay Huy. Anh đặt nó lên mặt bàn. Những ngón tay không run nữa. Lòng bàn tay khô và lạnh. Anh nhận ra đầu óc mình rất tỉnh táo. Sự sắc lạnh bình tĩnh không ngờ. Cuối cùng, kẻ giấu mặt đã trực tiếp liên hệ. Hẳn biết rõ hẳn muốn gì và anh muốn gì, nên cho đến lúc này, hẳn vẫn là người điều khiển, chỉ cung cấp thông tin theo đúng cách hẳn muốn. Vấn đề là hẳn không thể trì hoãn được nữa. Rõ ràng hẳn đâu có muốn để lộ hành tung. Nhưng, một đe dọa nào đó đã thúc bách hẳn phải mạo hiểm nối liên lạc. Vấn đề bây giờ là anh không được phép vuột mất mỗi dây hết sức quan trọng này. Bằng sự thương lượng và ra điều kiện, anh có thể khai thác thêm một số thông tin cần thiết. "Mình sẽ giăng bẫy!" - Huy ngả người ra sau. Chợt, anh chợt giật mình - "Nếu tất cả những việc này là một cái bẫy giương lên, đón con mồi là chính mình thì sao?".

Đứng phía sau lưng từ bao giờ, Quỳnh vòng tay ôm, gác cằm lên vai anh. Hơi thở cô ta vang bên tai anh rất rõ:

- Hẳn ta phải không?
- Sao em biết hẳn sẽ gọi đến?
- Vì hẳn biết anh tìm ra bí mật nguy hiểm.
- Anh chưa tìm ra.
- Nhưng, nếu em tìm ra thì sao?
- Nó là gì? - Cuống họng anh khô lại.

Như một con thú mềm mại, cô ta xoay người, đứng trước mặt Huy:

- Tại sao chúng ta không bỏ qua nó, và chỉ quantâm đến vụ thương lượng với người giấu mặt? Một món hời, cho anh. Cho chúng ta.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Blog

Huy nhìn cô gái trước mặt, không rời mắt, giống như cách người ta ngắm nhìn một tạo vật đẹp đẽ nhưng hoàn toàn bất ổn.

Trong những lời Quỳnh vừa thốt ra, có gì đó thật ghê rợn. Mất một lúc, anh mới hiểu đó là điều gì.

Sự bất nhẫn và vô cảm luôn đi cùng thói háms lợi. Ngay trong những lựa chọn ngỡ như là đương nhiên, chẳng có gì phải băn khoăn cân nhắc thiệt hơn, rốt cuộc người ta vẫn nghiêng về phía cái gọi là thực tế. Tiền bạc. Các món hời. Sự dối chác khôn ngoan. Những ý niệm được xem là đương nhiên, lẫn khuất khắp nơi. Thế nhưng khi nó đột ngột hiện ra trong một bối cảnh cụ thể, chớp lấy anh khi anh không hề lường trước, nó đã đẩy anh rơi thẳng vào trạng thái bàng hoàng. Rõ ràng, kẻ giấu mặt hiểu rất rõ con mồi của mình sẽ ứng xử ra sao trước cái bẫy hãn giăng lên. Hãn sợ hãi bí mật rò rỉ, chắc chắn. Nhưng rõ ràng, hãn cũng khoái trá quan sát những con mồi của mình vùng vẫy với bản thân nó, trước miếng mồi quá khó từ chối. Minh đã mắc kẹt trong chiếc bẫy tương tự. Hãn cô cũng vùng vẫy tìm cách thoát thân, nhưng không thể, nên rốt cuộc đã phải tìm đến giải pháp tằm tối. Duy nhất Quỳnh hiểu rõ điều này. Nhưng cô ta câm lặng. Và giờ đây, sẽ là anh?

Không có gì tuân theo dự định. Trong cuộc dốc sức rượt đuổi kẻ giấu mặt, ngỡ như đã chạm tay vào sự thật, rốt cuộc vẫn có một điều gì khác tìm cách kéo bật anh chệch khỏi đường đua. Ngay cả khi anh tỉnh trí, thì lòng tham, sự khát thèm tiền bạc của người ở bên cạnh vẫn tác động đến anh, theo một cách không thể tin nổi.

Cảm giác ngạc nhiên, giận dữ hay ghê sợ đã cạn kiệt. Tất cả các sự việc mấy hôm nay đẩy anh vào tình trạng quá tải. Hệt như bên trong anh, một thế giới bị bóc vỏ từ từ, để lộ dần các vết nứt rạn sâu sắc, chuẩn bị cho một tiến trình sụp đổ mà dù nỗ lực đến đâu, anh cũng không thể chống cự. Cảm giác duy nhất sót lại lúc này đây là nỗi buồn thấm thía. Mất một hồi lâu, Huy mới cất nên lời.

- Ý em muốn chúng ta sẽ từ bỏ bí mật giữa chừng, thương lượng với người giấu mặt, để kiểm soát một món tiền nào đó, đúng không?

- Em chỉ muốn anh nghĩ kỹ. Tại sao không nhân cơ hội này, thay đổi hoàn toàn cuộc sống của mình lâu nay? Hơn một lần, chắc chắn anh cũng mơ về khoản tiền lớn, cho một dự định lớn.

- Dự định gì? - Anh lạnh lùng.

- Du học. Mua căn hộ, chấm dứt tình trạng ở nhà thuê. Hoặc đơn giản hơn, một chuyến du lịch hay một vật dụng đắt giá.

- Em quá hiểu anh đã khó khăn thế nào để đeo bám vụ này. Tại sao bỏ cuộc, khi đích đến gần kề? - Huy nhìn xoáy gương mặt bình thản của cô gái mới chỉ hơn một tiếng trước thôi, anh đã tin rằng mình gắn kết với cô ấy trong một mối dây bền chắc. Đến mức gần như anh đã nghĩ tên gọi của nó là tình yêu.

- Nếu đích đến quá nguy hiểm? - Quỳnh nghiêng đầu, giọng khô lạnh - Tại sao ta phải theo đuổi những thứ ta biết chắc chẳng mang lại điều gì, ngoài những đe dọa rình rập? Anh có sợ hãi không?

- Em muốn bỏ cuộc, để trở lại cuộc sống bình lặng và an toàn như trước kia?

- Không.

Huy giật mình:

- Chẳng phải em đề nghị anh chấp nhận thương lượng?

- Trong thâm tâm, anh không muốn thế? - Mắt cô ta lóe tia ngờ vực sắc lạnh.

- Ừ, anh có nghĩ đến nó! - Anh thừa nhận, với một chút bực dọc - Nhưng anh không bao giờ làm điều tồi tệ đến vậy. Còn em, em cũng không muốn ư?

- Đúng. Em chưa bao giờ muốn thoả hiệp. Vấn đề là em phải đoán chắc anh có chung ý nghĩ với em. Anh cũng phải đi đến cùng một mục đích như em - Trong giọng nói của cô ta, phảng phất đau đớn - Em không muốn bị phản bội giữa chừng. Nhất là trong bối cảnh mọi thứ vô cùng bất ổn.

Những gì anh suy đoán lại ngoặt sang một hướng khác. Quỳnh luôn luôn khác biệt với ấn tượng mà cô ta tạo ra, lẽ nào anh lại quên điều đó. Huy thở nhẹ, không phải không nhẹ nhõm.

- Em từng bị phản bội? - Huy tập trung hơn.

Quỳnh gật nhẹ. Nụ cười chậm rãi lan dần trên gương mặt, như một viên sỏi ném xuống, biến mặt nước bất động thành những quầng sáng tròn trành:

- Anh biết không, em đã rất sợ hãi và uất ức khi thấy chị họ bị bạo hành. Em đã gạn hỏi, thuyết phục. Có một lúc, gần như Minh sắp nói với em tất cả những bí mật giấu kín. Nhưng rồi chị ấy đột nhiên im lặng, để đánh đổi những thứ chị ấy cần. Các món đắt tiền. Những đồ dùng hiếm ai có được. Tiền bạc. Vẻ ngoài tách biệt. Thành trì đảm bảo cho chị ấy an toàn. Giá như Minh can đảm, một lần thôi, vượt ra ngoài cái thành trì đó, chị ấy đã không có kết cục thảm khốc đâu.

- Cô ấy quá tham vọng, phải không? - Huy hỏi thẳng.

Trong cách Quỳnh nhìn anh, ngỡ như cô đang lặn xuống một vực thăm ký ức, rất lâu, rồi chậm rãi trôi lên với tất cả áp lực.

- Minh không phải là người tham lam đâu, tin em đi. Nhưng chị ấy bị cái ký ức gia đình sa sút suốt tuổi thơ ấu bám chặt. Minh luôn dẫn vật và lo sợ với ý nghĩ bị ném trả về chỗ cũ, bị giằng khỏi tay những thứ bé mọn mà chị ấy say mê. Thời chúng em bắt đầu bước vào giai đoạn trưởng thành, thỉnh thoảng, chị họ rơi vào vài cơn trầm cảm. Em có muốn giúp gì cũng vô ích. Chị ấy bảo rằng có thể tự giải quyết. Bằng cách đọc sách. Đọc nhiều kinh khủng. Không như em, đọc và mơ mộng, chị ấy đọc chống cự với bản thân, để bối tìm các bí ẩn lẫn khuất nào đó. Và rồi, nhờ việc đọc, chị ấy phát hiện các ưu thế vượt trội của chính mình. Đọc chung một quyển sách, nếu em nói về chi tiết thích thú nào đó, Minh sẽ khiến em thấy mình ngớ ngẩn ngay khi đưa ra những nhận xét tinh ranh mà chỉ mình chị ấy hiểu tác giả cài đặt bên dưới câu chữ. Em vừa sợ, vừa say mê chị họ. Em lờ mờ hiểu ra, dù gắng gỏi sao chép, em cũng không thể bén gót Minh. Bởi chị ấy nắm rõ những ưu thế của mình. Không cô gái nào sử dụng bản thân giỏi hơn chị ấy. Những người thân trong gia đình đều tin rằng Minh là một cô gái bình thường, không có phẩm chất gì giá trị ngoài gương mặt xinh xẻo. Vì thế, họ luôn nói để cho con gái lớn lên tự nhiên, không ngờ rằng Minh chính là một cái cây hoang dại kỳ lạ nhất mà họ chẳng bao giờ tưởng tượng nổi... Tất cả những việc ấy diễn ra trước mắt em, ngay từ cái hồi em và Minh mới mười ba, mười bốn tuổi. Thật khó tin, phải không? Nhưng sự thật là vậy đấy. Từ ngạc nhiên và ngưỡng mộ, dần dần em cảm thấy sợ sệt khi quan sát chị họ dễ dàng tạo dựng các mối quan hệ. Chị ấy là người lựa chọn. Sẽ gây ấn tượng với ai. Sẽ làm gì để chi phối mọi việc mà người kia vẫn tin rằng họ là người giữ quyền quyết định. Đầu tiên là chàng trai trẻ hiền dịu. Sau đó là một người lớn tuổi hơn, học đại học, hiểu biết và trầm lắng. Rồi một người làm nghề môi giới bảo hiểm tàu biển có tài ăn nói sắc sảo. Với từng người ấy, chị họ cũng biến thành các mẫu người hoàn toàn khác. Khi là cô gái

mạnh mẽ và cá tính. Khi yếu đuối ngây thơ. Khi khác lại là một kẻ mệt mỏi, hồ nghi và thất vọng. Hết thấy những biểu hiện ấy đều ăn khớp, hòa hợp tuyệt vời với dáng vẻ và diện mạo của Minh. Em nhớ có lần, chị ấy nhìn em thật gần, hỏi: "Em nghĩ ta đóng kịch có tài không?". Em không biết nói sao, vì em đã nghĩ, tất cả các biểu hiện kia đều là từng phần trích ra từ con người thật của chị ấy. Nhưng Minh bảo, chẳng có gì là thật cả. Vì hết thấy những điều thành thật đem ra phô bày trong cuộc sống này, đều bị lợi dụng và tiêu diệt không thương tiếc. Vậy đấy. Khi không còn là trẻ con nữa, em đã lớn lên rất nhanh, học rất nhiều bài học đáng giá mà không cần nhọc công nhiều đâu, Huy ạ. Tất cả đều nhờ Minh. Em nhìn thấy những vấp vấp có thể gặp phải trên con đường của chị ấy đi qua. Em quan sát thế giới, nhìn nhận mọi người chung quanh, phán đoán các nguy cơ, tập cách tiếp nhận niềm vui thông qua con mắt chị ấy. Em gắn bó, yêu thương và cũng vô cùng căm ghét Minh, là vì thế.

- Nhưng rồi Minh đã thay đổi?

Chuyển tia mắt lên một điểm vô định nào đó phía sau vai Huy, người kể chuyện gật nhẹ. Hít nhẹ cánh mũi xanh nhợt nhạt, cô ta thì thầm:

- Đấy là năm em học lớp mười một. Hôm ấy trời mưa phùn âm ỉ. Minh đi đâu đó về nhà rất muộn. Hai chị em kéo ra một chiếc thùng gỗ trong nhà kho, cọ sạch. Em đun nước ấm, đổ vào đấy thùng. Chị họ tuột hết quần áo dính đầy bùn đỏ, bước vào cái thùng nóng sực ấy. Khi em hỏi có cần xà phòng gội tóc hay cần em cọ lưng giúp không, Minh bảo em cứ đi. Nhưng em không cứ. Em cứ lảng vảng gần bếp lò, luộc những mẻ đậu trắng để sáng mai người ở hàng rau quả ngoài chợ đến lấy mỗi. Có một lúc, mãi nghĩ vẫn vợ, em không nghe thấy tiếng khoá nước nữa. Ngoảnh lại, em chẳng thấy Minh đâu. Em tưởng chị ấy đã tắm xong. Thật ra, chị ấy ngụp đầu trong nước. Lâu kinh khủng, không thể tin nổi. Khi em hiểu ra, nhào đến, thì chị ấy tự trôi lên, như chẳng có gì xảy ra. Minh xanh tái, nhìn thấy rõ từng mạch máu bên dưới làn da mỏng. Em bỗng hiểu là chị ấy đang

khóc. Chỉ có khóc và đau khổ, chị ấy mới thân nhiên phô bày sự trần truồng trước mặt người khác như thế. Trước đó, chưa bao giờ chị họ khóc cả. Anh đoán được sự vụ ấy ám ảnh em như thế nào rồi đấy...

- Rồi sao nữa?

- Sau lần đó. Minh không trò chuyện, không chia sẻ điều gì với em nữa. Một trong những người quen của gia đình tặng chị ấy chiếc laptop. Có lẽ anh hiểu, trong hoàn cảnh gia đình khó khăn, một cô gái mười tám tuổi bỗng sở hữu một laptop đắt tiền không thể không gây nghi ngại. Nhưng rồi chị ấy đã nói gì đấy, khiến mọi người bị thuyết phục. Trong năm đó, bỗng dưng nhà chị họ bỗng khá giả dần. Ánh hào quang của sự sung túc xưa cũ quay trở lại. Minh quyết định sẽ xuống thành phố thi đại học. Đột nhiên, chị ấy cắt đứt tất cả các mối quan hệ cũ, tập trung cho việc học. Một lần nữa, chị ấy lại chìm vào sách vở. Em rất nhớ một lần, từ trong phòng, chị ấy đọc thành tiếng khe khẽ một đoạn văn, hay một bài thơ thì phải...

- Chúng ta sẽ hẹn nhau bên khung cửa ngôi nhà cũ. Dưới bóng dàn hoa June. Và em sẽ kể với anh bí mật của tuổi ấu thơ. Về con ác là không kịp bay đi trú đông, chết cóng dưới tuyết... - Huy cất tiếng chậm rãi, mắt nhìn người đối diện trừng trừng.

- Anh biết nó sao? - Quỳnh chờ đợi.

- Em kể tiếp đi!

- Đoạn sau thì anh biết rồi đấy. Chị họ đỗ đại học, xuống thành phố, trọ học. Một người nào đó bao bọc, chu cấp. Mọi thứ với Minh đều ổn thỏa. Nhưng, hơn ai hết, em hiểu, sâu thẳm bên trong Minh, một điều gì đó vô cùng miễn cưỡng và dằn vặt. Cách đây khoảng nửa năm, nếu em nhớ không nhầm, chị ấy bỗng nói sẽ thay đổi. Chị ấy bảo đã đến lúc không thể sống như cũ. Chị ấy tìm được một người để yêu, thật sự.

- Ai?

- Anh!

Huy xoa mí mắt bằng lòng bàn tay khô rát. Bây giờ thì Quỳnh không còn có ý định nán lại thêm phút nào nữa. Trước khi quay đi, cô hỏi khẽ:

- Sao không hỏi em Minh sử dụng laptop vào việc gì?

- Em nói đi!

- Viết nhật ký điện tử. Blog.

- Em mở được blog của Minh?

Quỳnh lắc đầu:

- Chị ấy cài đặt nó ở chế độ cá nhân. Không ai khác, ngoài Minh, vào được cái blog ấy.

- Ngay cả em, một người học công nghệ thông tin? - Huy nhúu mày.

- Vấn đề là em không biết nick của chị ấy, nên không thể mò mẫm dò tìm. Nếu anh và em tìm được cái blog, chúng ta sẽ tiến hành thương lượng với kẻ giấu mặt. Với lợi thế nghiêng hẳn về phía chúng ta.

Cánh cửa khép nhẹ sau lưng Quỳnh. Huy ngõimột mình, nhìn thẳng ra khung cửa sổ sáng rực. Một cách bình thản, anh đứng dậy, mở ngăn kéo tủ. Quyển sổ bìa da xanh. Anh biết chính xác, cách vào cái blog bí mật được Minh ghi rõ trong quyển sổ này.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Quan Hệ Nguy Hiểm

Những con số, dấu và chữ cái lẫn lộn vào nhau. Tuy nhiên, ở lần quan sát này, Huy mới thấy, thật ra trên cả trang giấy, tồn tại một quy tắc chung: các dãy chữ số và ký tự có độ dài bằng nhau, được Minh viết ngay hàng thẳng lối bằng nét chữ nghiêm ngặt, đều đặn. Một vài chữ có nét mực đậm hơn bình thường, đôi chút. Chừng như đôi khi có ý nghĩ bất thường lóe sáng, Minh đã đè mạnh tay trong khi viết. Và một điểm đặc biệt nữa, khi nhìn từ phải sang, ở các hàng theo số lẻ từ trên xuống có khoảng 27 ký tự xếp theo trình tự giống hệt nhau.

Những bí mật quan trọng nhất là những bí mật hiện diện ngay trước mắt. Không che đậy. Vấn đề nằm ở chỗ người ta nhìn chúng như một đám hỗn độn. Hoặc một thứ rắc rối mặc nhiên, không thể nên không cần giải thích. Khi người ta tin rằng mọi việc được vận hành ổn thỏa khi việc theo đuổi các manh mối khác vẫn được tiếp tục. Không ai thừa nhận tất cả chỉ là một cách gọi khác của sự lảng tránh. Thế nên, việc của anh giờ đây là sử dụng những dòng chữ này, vào đúng chỗ của nó.

Huy mở máy tính, tựa hần lưng vào ghế, ngồi thừ. Ánh xanh màn hình máy tính đang khởi động hắt xuống, lật phật vì gió quạt, rồi bỗng nằm yên. Đó là trang giấy vẽ Quỳnh. Nhìn từ góc nghiêng này, hình ảnh trên giấy sống động lạ thường. Mái tóc ngắn. Những đốm tàn nhang. Các ngón tay xò rộng trên bàn phím. Cái monitor trước mặt nhân vật trong tranh hình như không ổn lắm về phối cảnh. Minh vẽ nó to hơn tỷ lệ thông thường. Đột nhiên, anh nhào cả thân hình về phía trước. Những đốm đen được vẽ trên mặt màn hình không phải là các nét vạch hay chấm tạo sáng tối. Khi nhìn gần sát, nó rất giống các nét chữ viết sin sít nhau. Huy lập cập mở ngăn

kéo, lấy chiếc kính lúp vẫn dùng để soi chi tiết khi lắp ghép mô hình mặt bằng.

Huy, chỉ có anh mới giúp được em!

Nét chữ mảnh, được viết bằng đầu bút 0.2mm, loại nhỏ nhất trong hộp bút vẽ kỹ thuật. Anh lặng đi. Không có gì là sự tình cờ. Ngay cả trong một hỗn loạn, thì anh cần phải hiểu, mọi thứ sẽ đến lúc xếp vào đúng chỗ của nó, xóa đi những ảo giác sai lạc, hay để hiện ra với đúng thực chất của nó. Minh đã lường trước hết thảy. Cô ấy đã nghĩ đến khoảnh khắc này. Cô ấy đã nghĩ đến anh, chính anh chứ không ai khác, khi vẽ bức tranh và viết dòng chữ bí mật.

Một lời kêu cứu hay một thông điệp bí mật nào khác nữa?

Cảm giác buồn, sợ và cô độc một lần nữa xâm chiếm. Cô ấy đã mất. Khi sự đau đớn không được giúp đỡ đúng lúc, phải chăng mọi thứ sau đó đều trở nên vô nghĩa? Anh đột ngột ngoảnh về phía sau. Ngoài ban-công, tấm rèm vải phơi trên dây vừa bị gió thổi, phồng lên như cánh buồm trắng. Ngỡ như một cái bóng trong suốt vừa lướt trên mặt sàn. Anh im lặng, chờ đợi. Nhưng không ai cả.

Âm thanh lách cách trên bàn phím phá vỡ sự im lìm nặng nề choán đầy căn hộ. Huy vào net. Một cách cẩn trọng, anh bắt đầu gõ từng ký tự một trong dãy chữ đầu tiên của quyển sổ da cừu xanh vào khung địa chỉ. Enter. Máy mới cài lại nên chạy rất nhanh. Ba giây. Không có kết quả nào. Thoáng nhú máy, anh lần xuống dãy ký tự kế tiếp. Kết quả vẫn không có gì khác hơn. Nhưng, với lời gợi ý của Quỳnh, và thêm lời nhắn bí mật gửi lại của Minh, anh tin đây chính là đường link để tiến vào cái blog bí mật. Một cách kiên trì, anh gõ tiếp thêm ba dãy ký tự nữa. Dòng chữ the page cannot be displayed liên tục hiện ra. Mệt và thất vọng, anh đóng các trang đang dò tìm. Để thoát khỏi tâm trạng nặng nề, anh mở một bản vẽ nội thất chưa hoàn chỉnh, tập trung chú ý vào công việc cần hoàn tất.

Bản đồ án nhỏ, không mấy phức tạp nên được giao cho Huy toàn quyền. Căn hộ 72 mét vuông của một người đàn ông độc thân chưa đầy ba mươi tuổi, trở về từ Hà Lan. Anh ta làm việc trong lĩnh vực quảng cáo. Yêu cầu thiết kế đặt ra không phức tạp, thậm chí khá phổ thông ở thời điểm hiện nay: phòng làm việc cũng là thư viện chứa hai ngàn đĩa phim, năm trăm quyển sách và tạp chí. Khu vực tiếp khách đồng thời là nơi trưng bày một số món trong bộ sưu tập nghệ thuật theo phong cách Tây Á. Một số món đồ gia dụng đã có sẵn như sofa, kệ tủ phòng ngủ, vài tranh ảnh treo tường... Huy mở thêm file hình chụp sẵn các món đồ vật. Chúng không có giá trị thẩm mỹ cao nhưng gắn bó với người đàn ông trẻ, từ trước khi anh du học. Việc của Huy lúc này là tạo nên một không gian sang trọng, in dấu ấn kiêu hãnh của chủ nhân, nhưng lại không quá phô trương. Và một đòi hỏi đặc biệt nữa, lần đầu tiên Huy phải đối diện xử lý, là cách bài trí vật dụng trong căn hộ nhất nhất phải thuận tiện cho một người thuận tay trái. "Từ nhỏ, tôi đã chán ngấy khi phải ép mình làm mọi thứ như một người thuận tay phải. Giờ đây, tôi chỉ muốn được thoải mái một chút, ít nhất là trong cái ổ riêng của mình!". Khi đưa ra yêu cầu này, chủ nhân căn hộ mỉm cười, chứng tỏ cho Huy xem khả năng sử dụng tay trái trên cả khéo léo. Anh ta viết lên mảnh giấy A4 tựa đề của một bản nhạc bằng nét chữ in hoàn hảo. Chỉ có điều, ngược với cách thông thường, anh ta viết từ phải sang trái. Một tài vật của hầu hết những người thuận tay trái.

Hình ảnh Minh hiện ra trước mắt Huy, những hôm họ ngồi bên nhau trước giờ học ở lớp tiếng Pháp. Cô nói rất ít, gương mặt hướng chếch qua bên, lơ đãng, hồ như không mấy lắng nghe những lời ấp úng tạo thành câu chuyện hơi lộn xộn của anh. Thế nhưng, vài khoảnh khắc, cô lại nhìn thẳng vào mắt người đối diện, không ngại ngần. Anh bối rối im bật, thì cô bỗng nở nụ cười dịu dàng, thờ nhè nhẹ, bàn tay mân mê mặt sợi dây chuyền - chiếc USB đeo trên cổ. Anh đã bị mê hoặc bởi động tác vô thức ấy. Một đôi lần, anh đã nghĩ sẽ cầm lấy bàn tay Minh. Nhưng ngay khi anh nghĩ, thì cô ấy đã vươn tay cầm lấy cốc nước trước mặt. Luôn là bàn tay trái.

Các mắt xích vụn nối vào nhau, không thể sáng suốt hơn. Huy đã hiểu vì sao phần cuối của những dòng ký tự bí hiểm - nhìn theo cách thông thường của một người thuận tay phải như anh - lại giống nhau. Gốc của những tập tin có chung một địa chỉ trên mạng. Huy với tay lấy lại quyển sổ. Anh gõ lại theo thứ tự từng con chữ, số, các dấu ấy, nhưng theo chiều từ phải sang trái. Có những ký tự quá quen thuộc... T.H.E.J.O.K.E.R... Khi gõ vào đúng, địa chỉ trên blank hiện lên rõ ràng, không thể đơn giản hơn. Những ngón tay run run gõ nốt mấy ký tự cuối cùng. Enter.

Mồ hôi ứa ra trên trán Huy từng giọt to. Những bí mật đã bắt đầu lộ sáng. Hơn ai hết, anh hiểu rõ mình tìm được điều gì. Chắc chắn, mấu chốt nằm ở đây...

Cuối cùng, mình đã thành công. Huy lẩm bẩm một mình. Anh đã tìm được.

Giao diện của blog hiện ra.

Ban đầu là màu xanh nhạt. Rồi chậm chậm hiện lên bức ảnh dàn hoa june được Minh sử dụng làm hình nền. Ở entry đầu tiên, chỉ có đường link dẫn đến trang web có chứa một đoạn phim. Huy bấm vào mũi tên play bên góc trái. Mắt anh nhìn màn hình trắng trắng.

Đầu tiên là chiếc laptop quay cận cảnh. Nó đặt trên cửa sổ. Một khung cửa sổ rộng mở, ở phòng khách ngôi nhà trọ của Minh. Thảm cỏ xanh sẫm lộn ngược. Khi điều chỉnh lại, người cầm camera hướng ống kính ra cánh cổng có vệt nắng đập. Những cụm hoa cẩm tú cầu xanh và tím khi nhìn gần gợi cảm giác hơi ma quái, tựa như có một làn hơi nước bao phủ. Màn hình tối đen. Đột nhiên, đôi mắt Minh, hay chính xác hơn là nửa trên gương mặt cô choán kín màn hình. Đôi mắt ráo hoảnh. Duy nhất một sự tập trung cao độ. Gương mặt Minh. Đôi vai nhô lên sau lớp vải áo ngủ mỏng manh. Phía sau vai cô, hình ảnh lại chao đảo gần xa khi cô di chuyển máy. Tiếng loạt xoạt của những bìa sách cọ vào nhau. Huy chột hiểu, chuỗi hình ảnh anh

vừa thấy nãy giờ là do Minh thử máy. Giờ đây, cô đang đặt máy quay lên kệ gỗ cao, tìm cách giấu nó đi giữa những quyển sách hay tạp chí.

"Tìm ngay quyển số đó, đưa cho tôi!".

Đột nhiên, từ trong loa vang lên lời ra lệnh. Minh giật mình. Các hình ảnh loạng choạng. Trên màn hình hiện ứng hình ảnh giống như cô gái rơi thẳng xuống vực. Sau đó, ống kính bắt đầu giữ nguyên cái góc hơi chéo ấy.

Nhưng Huy không chú ý những điều ấy nữa. Anh bám vào giọng nói quen thuộc. Giọng của người từng gọi điện thoại cho anh, và cho cả Quỳnh.

Người vừa nói hẳn là đứng ở một căn phòng khác. Minh vội chạy đến ngồi ở chiếc ghế salon rời. Xếp lại nếp váy ngủ tỏa rộng trên ghế, cô mở một hạt cúc phía trên cùng, hất mái tóc dài mềm mại ra sau vai. Một chân co lên, xếp dọc theo đùi. Một chân xoắn rộng. Dáng ngồi lạ lùng, vừa gò bó, vừa như sẵn sàng lao vọt đi. Một sự tính toán và xếp đặt không thể ổn hơn, tạo nên một hình ảnh hờ hững, bất cần, nhưng vẫn thật gợi cảm.

"Nhanh lên!".

Âm sắc cáu kỉnh và quyền uy lại vang lên. Nhưng Minh vẫn im lìm. Một lưng người đột nhiên hiện ra, chắn ngay giữa ống kính và gương mặt Minh. Một người trung niên. Có lẽ ngoài bốn lăm. Hoặ có thể già hơn. bộ trang phục quần jeans và áo Polo khiến người ta trẻ hơn tuổi thật. Bất kể góc máy làm cho mọi hình ảnh bị lùn xuống, theo tỉ lệ tương quan, rõ ràng người đàn ông này có vóc dáng khá cao. Huy mở căng mắt. Hình ảnh trước mắt và các hình ảnh in dấu trong đầu anh chồng chéo lên nhau. Thật khó để khẳng định đây chính là người đã chạy chiếc mô-tô Nhật. Nhưng, dù quan sát yếu kém, vẫn phải thừa nhận vẫn có đôi nét nào đó tương đồng...

Người trung niên đang thuyết phục Minh đưa cho ông ta ghi chép quan trọng nào đó. Minh lắc đầu, lăm lăm nói cô đã vứt hết mọi thứ rồi.

- Em có muốn tất cả những thứ đang có không? - Giọng người đàn ông lại rõ hẳn lên.

Minh lắc nhẹ, rồi ngồi im, hai tay buông xuôi. Khuôn đầu xinh đẹp hơi cúi xuống. Bằng một động tác đột ngột, người đàn ông đứng trước mặt cô bỗng nghiêng người. Một cái tát rất mạnh thành linh giáng xuống, khiến cô gái ngã bật ra sau, đầu tựa hẳn vào lưng ghế. Cổ áo chệch qua một bên, lộ ra một phần ngực. Giữ nguyên tư thế nửa nằm nửa ngồi ấy, Minh mở mắt trừng trừng. Mái tóc rối tung bám lên những sọc nhung kẻ bọc ghế, khiến cô ta trông như một con thú hoang dã, kỳ dị.

Vẫn xoay lưng về phía camera, người trung niên bỗng đưa tay xuống lưng quần. Ông ta tháo nhanh dây thắt lưng. Huy rùng mình. Buồn nôn khủng khiếp. Đúng khi bụng anh co thắt lại, sợi dây da thành linh vung lên. Những cú vọt liên tiếp. Lên vai. Lên cánh tay. Lên cổ. Lên khoảng ngực để hở. Nhưng cú vọt càng lúc càng nhanh và mạnh. Nhưng rõ ràng, ông ta tránh không gây thương tích khuôn mặt cô gái. Huy ôm đầu, chết lặng. Anh không dám tin những gì diễn ra trước mắt mình nữa. Minh vẫn thản nhiên chịu đòn, không cất lên một tiếng rên. Hết như tất cả chuyện này với cô đã quá quen thuộc. Có một lúc, người đàn ông ngừng tay. Minh đột nhiên trở người, chồm dậy. Nhưng hành động đó chỉ rút nốt sự chịu đựng cuối cùng. Tựa món đồ vật hăng chân, Minh ngã úp ra sàn, bất động.

Người đàn ông thản nhiên ném sợi dây thắt lưng lên ghế. Tiến thẳng về phía bàn học của Minh, ông ta bắt đầu lục soát, bới tìm. Đoạn ghi hình trên máy kết thúc đột ngột. Huy sững sờ. Suốt từ lúc bắt đầu, anh vẫn chưa hề nhìn thấy gương mặt của người trung niên.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Thông Điệp

Một đợt bão rút lướt qua thành phố. Ánh nắng mùa hè chói chang đột ngột biến mất, như thể nó chưa từng hiện diện. Mưa rả rích cả đêm. Đến sáng, những vụn mây xám ướt sũng vẫn dính lại trên nền trời màu thép, trước khi tan ra thành làn bụi nước ẩm thấp. Những ngày u ám, vô vọng, không thể chịu nổi. Chỉ là thời tiết thôi, nhưng trạng thái cân bằng trong Huy bỗng nhiên gãy vụn.

Hai hôm trước, anh gọi điện cho Quỳnh, để nói với cô về đoạn ghi hình anh tìm thấy. Về những đoạn viết rời rạc trong cái blog cài đặt ở chế độ private rất khớp với những mẫu ghi văn tắt trong quyển sổ da cừu xanh. Và sẽ nói với cô vài điều khác nữa...

Nhưng Quỳnh không trả lời máy. Có lẽ cô ta bận rộn gì đó với lớp dạy thêm ở trung tâm tin học. Hoặc cô ta tụ tập đâu đó với bạn bè. Anh tự an ủi mình bằng các lý do khả dĩ. Nhưng trong thâm tâm, anh biết, cô ta chẳng bận đến mức ấy.

Hôm sau, anh gọi lại lần nữa. Số máy bên kia đã khóa.

Anh ở lì trong nhà. Tỉnh thoảng, khi cần ăn một chút gì đó hay ra dịch vụ in máy bản vẽ nội thất, anh mới xuống cầu thang chung cư, mượn người bảo vệ một chiếc ô cũ, đi bộ vào khu dân cư đông đúc. Cuộc sống vẫn vậy. Những con người quen thuộc với các câu chuyện quen thuộc. Các món ăn mãi mãi giống nhau trong tủ kính của tiệm cơm bình dân. Ngay cả khoản tiền ghi trên hóa đơn thanh toán những bản vẽ in màu để nộp lại cho công ty cũng chẳng có gì thay đổi. Tất cả những điều ấy tan vào nhau, giống như

một màn sương đặc sánh, quánh lại. Và anh phải đi xuyên qua lớp bông mềm xốp ấy, rất khó thở, nhưng không có lựa chọn nào khác .

Mưa kéo dài hơn ba ngày vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt. Ở dọc đường nơi chung cư anh trọ, vô số cây xoan dâu thoạt đầu xanh rờn lên vì được tưới tắm đã chuyển sang xơ xác vì gió quật. Các nhánh lá ủ rũ thẫm xanh, nhìn xa trông như những thân thể bị đối xử tàn nhẫn, nhưng vẫn tự nguyện ràng buộc với kẻ bạo hành. Những bụi hoa đậu ngọt dọc theo vỉa hè đã dập nát, phả vào bầu không khí ẩm thấp mùi hương buồn bã thơm nồng. Huy phát hiện ra, dù có gì chẳng nữa, ra ngoài mưa vẫn dễ chịu hơn nhiều khi giam mình giữa các bức tường trắng toát. Đôi sneakers của anh chỉ vài lượt đi mưa trở nên ẩm thấp và méo mó. Đêm, anh ngồi im trước máy tính, chăm chú vẽ, chợt nghe gợn lên trong yên tĩnh tiếng động mờ khẽ. Mất hồi lâu, anh mới hiểu ra tiếng động ấy là do lớp keo trong đế giày cũ co lại, nứt rạn. Ngỡ như chỉ cần đi mưa thêm vài lần nữa, bên trong lớp da thuộc, sẽ mọc lên vài đốm rêu. Nhưng, Huy vẫn cứ xỏ chân vào đôi giày mềm ấy, bất cần. Anh đi xuyên qua các con đường nước đọng lấp xấp, các khoảnh vỉa hè mới cày lên chưa kịp lát gạch, lũng bông bùn lầy. Nước thấm vào gan bàn chân lạnh lẽo. Nhưng anh vẫn bước đi, dẫm lên nỗi cô độc của mình. Thảng hoặc, một cơn gió thốc mạnh, lật tung lớp vải lợp bám trên bộ gọng mảnh khảnh, như muốn bứt đi chiếc ô trong tay. Anh ghì nắm nó thật chắc, với niềm tin kỳ dị rằng nếu giữ được chiếc ô, anh sẽ không phải là kẻ thất bại. Những chiếc xe trên đường lao vút qua. Những con người vì một lí do nào đó phải đi bộ trong mưa cũng bước vội vã, bỏ anh tuột lại phía sau.

Buổi trưa. Sau khi nhai triệu tạo đĩa cơm ở quán ăn cách nhà khá xa, Huy đứng co ro dưới mái hiên, thọc tay vào túi áo. Mây vẫn dày đặc phía chân trời. Từ góc ngã tư anh đứng, các con đường tỏa ra các hướng. Trong ô cửa sổ ngôi nhà đối diện, một người đàn ông trung niên đang ngồi im trước cái e-book nhỏ. Ông ta đang buồn, đang âu lo? Đang trống rỗng hay đang tính toán? Chẳng có gì rõ ràng biểu lộ trong dáng vẻ đơn giản ấy. Thế nhưng chính điều đó lại tỏa quanh ông ta bầu không khí căng thẳng lạ

thường. Một chiếc taxi vàng chạy chậm lại, tấp gần chỗ Huy đứng. Người lái xe hất cằm như hỏi. Anh lắc nhẹ, bỗng nhận ra chưa bao giờ mình cô độc như thế. Một nơi nào đó để đi? Một ai đó để gặp? Một xúc cảm nào đáng giá để trông chờ? Các câu hỏi đơn giản, sao anh không thể tìm thấy ở tuổi 22?

Huy đi bộ hướng về nhà. Vai anh trĩu xuống, vì thời tiết tồi tệ, vì tâm trạng xáo trộn. Thảng hoặc, có tiếng động cơ mô-tô rầm rì từ phía sau, anh cũng không buồn ngoái lại. Chẳng có gì phải sợ hãi. Thậm chí, nếu kẻ giấu mặt hiện ra lúc này, tấn công, thì anh cũng không buồn và không kháng cự. Tiếng nước gõ trên lớp vải dù khó chịu kinh khủng. Dưới tấm vải bạt bạc phếch chỗ sửa xe, một thằng bé ướt lạnh bỗng nhô đầu ra, mời anh mua mấy tờ báo. Vài thông tin về cuộc đảo chính ở Châu Phi. Các động vật hoang dã được bảo tồn ở Úc. Một phỏng đoán về cái chết kỳ khôi của diễn viên điện ảnh không mấy tiếng tăm. Nhưng cái chết lại làm cho ông ta nổi tiếng hơn bao giờ hết... Dù anh có là ai, có nghĩ gì, bế tắc hay vui vẻ, có tự cho mình là kẻ hòa nhập hay bị bỏ mặc, thì thế giới này vẫn đang vận hành theo cách của nó, thay đổi rất nhanh, thậm chí kịch biến. Những tâm trạng bất an, sợ hãi lẫn khuất khắp nơi. Nhưng rồi mỗi người đều phải học lấy cách tự thu xếp, tìm lấy vị trí ổn thỏa, và tham gia vào dòng chảy bất tận ấy. Có vô khối kẻ thông minh nhưng thật ra cũng chẳng biết mình đang nhắc chân lên đi đâu. Nhưng họ vẫn bước. Bước này nối tiếp bước khác. Vẫn đề là chuyển động, không cho phép mình trì đọng. Những bận tâm và dằn vặt có chút giá trị chỉ khi anh là người trong cuộc. Có thể chúng cần thiết. Có thể không. Nhưng người ta không thể không suy nghĩ về thế giới chung quanh và về chính mình.

Chuyển hướng nghĩ về công việc ở công ty, về các môn mới khá hứng thú sắp học trong năm tới, anh thấy dễ chịu hơn đôi chút. Quỳnh sẽ tự liên lạc lại cho mình, khi cô ấy thu xếp xong tâm trạng xáo trộn, Huy tự nhủ. Ở một lễ nào đấy, cô ấy là con sói đơn độc. Nhưng cô đã rời hang ổ, tìm đến anh. Vài vật thể ngờ như vô nghĩa va vào nhau trong khoảnh khắc. Nhưng

chúng không tản mát mà sẽ còn gặp lại, anh tin như thế. Tuổi trẻ. Khả năng khôi phục niềm lạc quan. Sức mạnh để nhảy qua vực sâu của tâm trạng sợ hãi u tối. Hy vọng. Và hy vọng... Huy bước nhanh dần. Đôi sneakers của anh ngấm nước mưa. Gan bàn chân lạnh cóng. Mình sẽ mua một đôi giày mới, anh quyết định chóng vánh.

Huy ghé vào siêu thị ngay góc ngã tư gần nhà. Một lần nữa, bụng anh co thắt. Thật kỳ dị, những kẻ lẳng mạn thường hay nói về cảm giác đau đớn xuất phát từ trái tim. Nhưng không phải thế. Nỗi đau ghê khiếp bao giờ cũng giống như một cú đá. Tàn nhẫn. Nhọn hoắt. Thốc thẳng vào khoang bụng. Cảm giác đau buốt đó sẽ theo các dây thần kinh, lan rất nhanh, khống chế mọi hành vi của kẻ bị tấn công. Anh đứng im như thế một lúc, nhìn trừng trừng các dãy kệ bày hàng hóa. Nữ nhân viên siêu thị mặc đồng phục tiến đến gần, hỏi anh có cần giúp đỡ gì không. Anh hỏi khu vực bán giày. Cô ta hướng dẫn anh đi sang cánh phải. Các cú đập rối loạn trong ngực anh dần lấy lại nhịp bình thường. Anh sẽ không rẽ sang trái, khu vực bày bán thực phẩm, nơi anh đã chọn mua hàng để đón chờ Minh trong cuộc hẹn đầu tiên.

Một đôi giày đế mềm hiệu Vagabond màu xám. Hơi đắt, nhưng không cần buộc dây, tiện dụng và ấm áp, nhất là trong thời tiết khắc nghiệt này. Anh chọn thêm một đôi tất màu ghi nhạt. Sau khi thanh toán ở quầy thu ngân, Huy bước ra bên ngoài khu vực kiểm soát. Với ý thích kiểu trẻ con thoáng qua, anh muốn thay ngay đôi giày mới. Ngồi xuống chiếc ghế gần tủ gửi hành lý, anh loay hoay bóc băng dán, mở túi hàng. Lúc chuẩn bị xỏ chân vào chiếc giày thứ hai, lướt qua mắt anh một hình dáng quen thuộc. Bóng người mặc T-shirt màu beige sang trọng chần chừ ngay cửa kính xoay, vẻ như ái ngại khi nhìn trời mưa, hoặc như đang chờ đợi một ai đó. Không thể nhầm lẫn. Đó chính là Phát. Có lẽ cậu ta tình cờ hiện diện ở chỗ này. Huy nhóm phắt dậy, chỉ kịp nhật điện thoại di động trên ghế, vội vã bám theo người ngoài cửa.

Không hề biết bị theo dõi. Phát vẫn chậm rãi bước dọc lối đi bọc quanh siêu thị nhỏ. Bất chợt, cậu ta băng nhanh qua khoảng đất trống, đi vào bãi giữ xe. Huy đứng nép, khuất vào sau một cây cột. Tiếng động cơ mô-tô vang lên rõ nét. Dù có trộn giữa hàng ngàn âm thanh khác thì Huy vẫn nhận ra nó, không nhầm lẫn. Rốt cuộc, kẻ giấu mặt từng tấn công anh và Quỳnh đã được xác định, chẳng khó khăn nhiều. Huy giật run. Tại sao anh phải trốn kín kia chứ? Huy bước hẳn ra ngoài khoảnh đất trống. Chiếc mô-tô lăn bánh ra khỏi bãi giữ xe, rồi tăng tốc. Người ngồi trên xe đội mũ bảo hiểm trùm kín đầu nên anh không thể bắt được nét mặt. Một động tác vụt qua tích tắc nhưng không thoát khỏi mắt quan sát nhạy bén của anh: Người điều khiển xe nghiêng đầu, nhìn vào kính chiếu hậu bên trái, rất nhanh. Chỉ chừng đó thôi, nhưng đủ để Huy biết, Phát muốn kiểm tra xem anh có bám theo cậu ta ra tới đây không. Đơn giản hơn, cậu ta biết rõ mình đang bị một kẻ khác theo dõi. Hay đơn giản, chính xác hơn nữa, suốt từ khi anh ra khỏi nhà và lang thang, cậu ta đã bám theo anh, vào tận siêu thị. Và cuối cùng, vì một lý do nào đó anh chưa biết rõ, Phát đã dẫn dụ anh, một cách cố ý chứ chẳng hề tình cờ như anh tưởng, theo chân cậu ta ra đến chỗ này.

Huy quay bước, quay trở vào trong siêu thị, lấy chiếc ô gửi ở tủ hành lý và đồ bỏ quên trên ghế, nếu nó còn ở đó. Một nhân viên bảo vệ cũng đang tiến về phía anh, xách chiếc túi nhựa đựng mấy đôi tất và đôi giày cũ của Huy, cau mày: "Anh để quên?". Huy gật, bối rối xin lỗi. "Lần sau mà anh bỏ đồ lại như vậy nữa, tui tui quăng đi luôn!" - Giọng người bảo vệ vẫn gay gắt. Huy sức nhớ, người thực hiện các cuộc điện thoại ẩn danh nhất định không phải là Phát. Giọng nói ấy của một người cứng tuổi hơn nhiều. Nó hợp với kẻ đã dùng thắt lưng da quật Minh thì đúng hơn. Nhưng, anh không thể không đặt câu hỏi, liệu Phát có khả năng ngụy tạo giọng nói không? Nếu có, thì để làm gì? Tại sao người như cậu ta lại phải giăng ra một mạng nhện phức tạp như thế?

Suốt thời gian còn lại của buổi chiều, Huy ngồi trước máy tính. Anh chăm chú đọc blog của Minh. Nhưng trong góc ngách thăm sâu, anh biết,

mình đang trông chờ tin nhắn của một người khác. Tại sao Quỳnh hiện ra trong đời sống của anh một cách kỳ dị, rồi biến đi cũng theo các kỳ dị như vậy...

Một cách máy móc, anh lật lại quyển sổ, nhìn bức tranh Minh vẽ. Huy, chỉ có anh mới giúp được em! Dòng chữ nhỏ xíu giờ đây không cần kính lúp anh vẫn đọc rõ. Lưng anh lạnh toát. Dòng chữ ấy giờ đây hiện ra trong một ý nghĩa hoàn toàn khác. Đó không phải là lời của Minh nói với anh. Chính xác, nó là thông điệp gửi đến anh, từ Quỳnh.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Xuyên Đâm

Những nỗ lực liên lạc với Quỳnh rơi vào vô ích. Các cuộc điện thoại gọi cho cô ta, dù thử bằng đủ số máy lạ, vẫn không có đáp trả. Ngôi nhà trọ nơi Quỳnh đang sống một mình, lần nào Huy phóng xe ngang qua, đều có ổ khóa bên ngoài. Một lần nọ, đánh liều, anh thử bấm số điện thoại lên gia đình Minh trên cao nguyên. Giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng cho biết chẳng có tin tức gì về cô em họ của người đã mất.

Huy giấu cả hai tay vào túi áo. Nếu không như thế, anh sẽ đâm vào khoảng không trước mặt. Giá như cô ta lẫn vào đám đông cuồn cuộn của đô thị anh vẫn có thể lẫn ra. Ngay cả trường hợp xấu nhất, cô ta đau ốm, thì vẫn để lại dấu vết nào đó. Nhưng, bằng cách im lặng, hết như cô ta có quyền năng tự trở nên trong suốt, tan biến vào làn không khí xanh xám, mù mịt hơi nước của mùa mưa. Ở một lẽ nào đó, Quỳnh giống như tất cả thế giới rộng lớn và đông đúc ngoài kia. Nhưng là phần quan trọng nhất. Khi cô ta im lặng, anh thấy mình như bị bỏ mặc. Huy chợt biết, về sau, anh sẽ không bao giờ quên các thời khắc này đây, khi anh đi xuyên qua những ngày u ám với các khoang rỗng xâm chiếm bên trong. Và tựa một sự phân thân bí ẩn, anh đã tự tách ra khỏi con người anh, lặng lẽ quan sát cuộc vật lộn của chính mình, chống cự lại sự sinh sôi và lớn phồng lên của các khoang rỗng ấy.

Sinh nhật của Huy rơi vào ngày thứ Sáu cuối tháng. Buổi chiều, ở văn phòng công ty, một nữ họa viên thành linh lôi ra từ dưới gầm bàn một hộp giấy tròn lớn. Các thành viên phòng thiết kế bỗng kéo đến, tự động vây quanh bàn Huy làm việc. Một cách tự nhiên và vui tươi, họ hát, vỗ tay, cười ầm khi thấy anh trợn mắt lên và đỏ mặt. Mấy mươi giây trôi qua, Huy mới cân bằng trở lại, thật sự hiểu điều gì đang diễn ra. Một cách ngượng ngịu

và hơi máy móc, anh nhận những lời chúc mừng, bắt tay các đàn anh, lựa chọn một vài câu bông đùa hợp lý đáp trả những trêu chọc khôi hài liên quan đến sức khỏe, tình yêu hay sự nghiệp từ các nữ kỹ thuật viên lớn tuổi. Những con người hàng ngày lạnh lẽo khép kín trong môi trường công sở, chỉ biết đến việc và việc, giờ đây đang nhìn anh ấm áp. Lúc Huy cắt bánh, một ai đó nhẹ nhàng nói với chung quanh rằng, người ta chỉ có một lần tuổi hai mươi hai trong cuộc đời. Câu nói tình cờ, bỗng thấm vào anh, với tất cả ý nghĩa lạ lùng của nó.

Cuối buổi ăn tối với các đồng nghiệp vui vẻ, Huy định về thẳng nhà. Đầu anh váng vất vì uống chút bia, nhưng dư âm vui nhộn vẫn còn nguyên. Tâm trạng anh khá hăng lên, khi giao tiếp với chung quanh. Trưởng nhóm thiết kế bỗng ghé tai, cho biết bên xưởng vừa hoàn tất mấy chi tiết rời mẫu đồ tủ kệ nhà bếp, cho công trình ngôi biệt thự của nữ ca sỹ. Có vài chi tiết kỹ thuật cần phải chỉnh sửa theo thực tế phát sinh, càng sớm càng tốt. Thế nên hay nhất là sau bữa tiệc, anh ghé qua văn phòng lấy chúng về, kiểm tra lại ngay trong đêm. "Chiếc phong bì vàng, sẽ được gửi ngay tại quầy bảo vệ!" - Trưởng nhóm nhấn mạnh.

Đúng như sắp đặt, người bảo vệ giao cho Huy chiếc phong bì khổ lớn màu vàng. Kẹp nó vào xe máy, bỗng anh chóng mặt không thể chịu nổi. Ông bảo vệ lớn tuổi đầy kinh nghiệm vịn xe Huy lại, cau mày: "Cậu không quen uống nên ngấm say rồi. Chạy xe nguy hiểm đấy! Tốt nhất là gửi xe ở đây, rồi bắt buýt hay đi xe ôm mà về!". Anh không phản đối. Bên kia đường, đồng hồ lớn trên bảng điện tử gần phía trước tòa cao ốc chỉ hơn 8 giờ. Có lẽ chuyến xe buýt cuối cùng đã đi qua. Ở khu vực trung tâm này, tìm đỗ mắt cũng chẳng thấy chiếc xe ôm nào cả. Đúng khi anh định vẫy taxi thì trước mặt anh, một chiếc ô-tô nhỏ màu đen trở đến, dừng xích lại.

Huy vào xe, ngồi cạnh bên người lái. Chiếc phong bì nhẹ hẫng trong tay. Dù trong đầu chưa hết chéch choáng, anh biết rõ những gì đang diễn ra. Trong bóng tối, gương mặt Phát nổi lên lơ mờ như một đầu tượng trắng

xanh. Chóp mũi nhọn nhạy cảm. Không khí căng thẳng bao trùm. Cả hai im lặng. Tựa hẳn vào lưng ghế. Huy thở nhẹ. Quạt gió máy lạnh hướng thẳng vào anh. Giá lúc khác, anh sẽ khó chịu. Tuy nhiên, lúc này đây, nó lại khiến cảm giác nóng bừng trong anh dịu xuống. Hoàn toàn tập trung vào tay lái, đôi mắt dưới hàng lông mày rậm của Phát gần như không chớp. Nhưng, Huy biết rõ, anh ta không hẳn bị hút vào con đường. Những ý nghĩ tăm tối bí mật đang điều khiển anh ta, khiến anh ta phải mạo hiểm.

Hơn ai hết, Phát biết anh ta đang đánh liều.

Anh ta đã từng phải làm vậy, dù không muốn. Là khi anh ta đến cuộc hẹn gặp Huy ở quán cà phê lần trước. Là khi anh ta lảng vảng bên ngoài siêu thị, cố ý để anh thấy, như mời. Bản chất con người Phát, về sâu thẳm, là sinh vật không có khả năng chiến đấu với thế giới bên ngoài. Anh ta có thể nuôi ý định bứt phá nào đó, thêm khát giằng mình ra khỏi chuỗi thói quen ủ ê hay các nghĩa vụ chán ngắt. Nhưng rồi anh ta sẽ lại thỏa hiệp, để nhận lấy sự an toàn và yên ổn. Thế nên, một khi anh ta phải gắng sức làm những điều bất thường, rõ ràng, chúng có lý do vô cùng quan trọng.

Nhưng, Huy khác. Anh cần mạo hiểm.

Thực tế sống thời gian qua truyền cho anh thứ trải nghiệm đáng giá. Bản thân sự thận trọng chỉ là trạng thái trì độn đáng căm ghét, nếu đôi khi, nó không được người ta thử thách bằng lựa chọn đẩy mình vào nguy hiểm. Nó làm cho anh linh hoạt hẳn lên, tách anh ra khỏi thói quen, rèn luyện cho anh óc phán đoán mới, sắc bén và bám chặt vào thực tế khác lạ. Vì thế, khi nhận ra Phát, anh không quá ngần ngại để lên xe cùng đi.

Chạy ra khỏi khu vực trung tâm thành phố, hướng về khu vực phía đông, xe băng qua cây cầu mới xây. Các vạch sơn giảm tốc khiến cả hai bị xóc nhẹ. Bên kia sông, các tòa cao ốc rực rỡ như các ngọn tháp ánh sáng. Huy hơi giật mình khi nhìn những vệt sáng chuyển động. Rồi anh chợt hiểu, đó là cầu cầu xây dựng trong đêm. Một cánh rừng đang mọc lên hối hả, đầy

phấn khích, và cũng ẩn chứa vô số nguy hiểm. Phải chăng, anh, cũng như Phát hay Quỳnh, sẽ là các sinh vật phải tự rèn luyện để thích nghi trong cánh rừng đó, sẽ lớn lên, cạnh tranh sinh tồn, nhưng rồi sẽ phải cần nhau. Ý nghĩ cuối cùng ấy lướt qua, bỗng làm anh mỉm cười.

- Anh biết lý do vì sao tôi bám theo anh, và muốn anh đi cùng chứ?

- Một cuộc thương lượng. Tôi nghĩ vậy - Huy nói bình thản.

- Tôi sẽ đưa anh tiền, một khoản lớn, theo ý anh muốn. Và anh hứa, chấm dứt tất cả những tìm hiểu và điều tra mà anh đang thực hiện. Được chứ?

- Anh thừa nhận, anh là người liên quan trực tiếp vào cái chết của Minh?

- Đúng vậy! - Dù cố tỏ ra lạnh băng, vẫn có chút mềm yếu trong giọng nói của người điều khiển xe.

Vệt đèn pha từ xe container ngược chiều hắt thẳng vào kính trước chiếc xe nhỏ. Toàn bộ khuôn mặt Phát hiện lên trong tích tắc. Không phải là sự lạng lẽ chịu đựng. Cũng không phải là sự tính toán rồi bời. Chỉ duy nhất cảm giác đau đớn ghê khiếp hiện lên trên khuôn mặt hoàn hảo.

- Tại sao anh nghĩ tôi sẽ đồng ý? - Huy nhấn mạnh.

- Vì người chết đã chết rồi. Tất cả mọi người ở lại, cần được yên ổn để sống! Lý thuyết là như vậy. Còn sự thật, thì tôi nghĩ, anh đang đẩy mọi thứ đi quá xa. Tôi nhận mình có liên quan đến cái chết của Minh. Giữa tôi và cô ấy từng xảy ra không ít xung đột. Nhưng, cái chết của Minh như bên pháp y đã kết luận, là tai nạn không trông đợi. Chẳng phải là án mạng hay bất cứ thứ gì tương tự như thế...

- Không ai trông đợi cái chết của Minh, thật chứ?

- Ý anh là gì? - Phát cho xe vọt lên đột ngột.

- Tôi chỉ muốn biết, vì sao anh quá căng thẳng và mất công về một người không còn nữa, khi cô ấy đâu có gây cản trở gì anh.

- Anh nói đúng. Vấn đề là ở đây tôi muốn Minh biến hẳn. Đừng có ai nhắc đến nữa. Xem như cô ta là một thất bại của tôi, được chưa. Bây giờ thì nói đi, anh cần bao nhiêu tiền? - Phát đột ngột ngoảnh lại. Dưới hàng lông mày rậm nhưng đường nét thanh tú, đôi mắt như hai hốc tối chứa đầy sự hồi hộp, chiếu thẳng vào Huy.

- Chúng ta sẽ trao đổi về chuyện này thẳng thắn, nếu anh dừng xe lại!

Chiếc xe dừng lại tại đoạn đường vắng vẻ. Lâu lâu, mới có vài chiếc xe lao sượt qua. Ngăn cách giữa con đường và bãi đất hoang, hàng bạch đàn xám mờ, kéo dài vô tận, tựa những chấn song vô số của đêm tối.

Vừa bước ra khỏi xe, nhanh như chớp, Huy chồm đến, túm chặt áo Phát. Anh vặn nhẹ, khiến cổ cậu ta bị cổ áo siết chặt lại.

- Tôi cóc cần tiền của anh. Tôi ghê tởm cái thói mang tiền ra đổi chác. Anh nghĩ tôi là ai? Anh muốn ngăn tôi lại ư? Anh muốn đánh đổi ư? Có gì có thể ngang giá với thứ tôi muốn? Há? Anh phải hiểu, thứ tôi muốn, là sự thật kia! - Huy rít lên - Phải, cái sự thật mà anh biết rõ hơn ai hết. Tôi cần nó, không chỉ giải thoát cho tôi, mà cả cho Quỳnh nữa, hiểu không?

Bằng một sức mạnh đáng nể, kẻ bị tấn công vùng vẫy. Vô ích, Huy vẫn siết chặt cổ áo.

Đột nhiên, bàn tay Phát vung lên, quờ quạng nắm lấy tay Huy. Vẫn không buông tha, anh lẳng mạnh và lại lao vào Phát một lần nữa. Với sức mạnh giận dữ, anh tống mạnh lên khoảng ngực áo bắt sáng lờ mờ, khiến anh ta ngã bật ra sau, ngã xuống thảm lá mục lạo rạo. Nhưng, tựa một con mèo mềm mại, Phát bỗng lăn sang phía những bụi cỏ dày rậm quanh các

trụ đèn cao áp đang chuẩn bị dựng lên dọc theo đại lộ. Khi Huy chuệnh choạng bước tới, anh ta đột ngột đưa chân gạt mạnh. Giờ đến lượt Huy ngã bật ngửa. Cũng như Phát, anh đập thẳng lưng xuống đất, nhưng vào khoảnh khắc trụ. Những viên gạch vỡ va mạnh vào gáy và xương sọ. Âm thanh lắc rắc khô khốc không cần xuyên qua ống tai mà thấm thẳng vào đầu. Anh như muốn ngất lịm đi. Phát mau chóng nắm lấy thời cơ, làm chủ tình thế. Anh ta chồm dậy. Cơ thể anh ta đè lên lên chân Huy. Cánh tay vung lên. Những nắm đấm thoi mạnh vào be sườn. Ngực. Vai. Rồi cả vùng mặt của anh. Cảm giác mẫn mẫn ấm nóng tựa nhẹ trên đầu lưỡi. Rồi nó mau chóng xâm chiếm khắp khoang miệng. Vị máu. Đau chưa từng thấy. Không hẳn là cảm giác đau đớn sinh học, mà chừng như, khi giao tiếp với anh bằng nắm đấm, Phát còn truyền thẳng sang anh cảm giác đau đớn chất ngất mà anh ta đang phải chịu đựng. Đó mới là thứ khiến anh khiếp hoảng thật sự, đến mức anh chỉ muốn chết ngay, chấm dứt tình trạng ghê khiếp này. Anh không chống cự nữa, chỉ cố gắng nắm lấy cái thông điệp mù mịt mà Phát muốn gửi đi, trong chuỗi hành động bạo lực. Bóng tối rung nhoè trước mắt. Huy ngỡ máu đang dồn lên đầu, nhiều đến mức nó sắp sửa vỡ tung ra, và anh sẽ chết trong vụ nổ ấy. Anh nằm im, vẫn mở mắt, kiên nhẫn chịu đựng, cho đến khi cánh tay Phát rời rã.

Phủ phục một lúc trên đám cỏ, Phát loạng choạng đứng lên. Tựa một bóng ma kiệt sức, anh ta đi như trôi về phía chiếc xe cửa vẫn mở hé trên vệ đường. Đỗ gục vào nệm ghế. Bất giác, anh ta gào lớn. Âm thanh thoát tiên tắc nghẹn, rồi vang vọng trong đêm, chói tai. Đó không còn là âm thanh vang phát ra từ cỗ hống bình thường. Chỉ có con thú cô độc, bị bắn trọng thương mới có thể cất lên tiếng kêu đau đớn như thế.

Phát đã nói dối. Bây giờ thì Huy tin chắc.

Anh ta hoàn toàn không phải là thủ phạm.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Manh Mối Cuối Cùng

- Ôn cả chứ? Chốc nữa, anh có cần tôi đưa lên nhà không?

- Tôi sẽ tự đi được! - Huy lẩm bẩm, như thể đang nói với một người xa lạ, không liên quan, chứ chẳng phải kẻ đã ra tay nện mình như tử. Luồng khí lạnh từ máy điều hòa chiếu thẳng vào ngực áo lấm ướt khiến anh run nhẹ, đề nghị - Nếu tăng nhiệt độ lên một chút thì tốt!

Hơn 12 giờ đêm. Những xe tải và container chở hàng như bầy thú khổng lồ nối nhau kéo vào thành phố. Đoạn rẽ ở một ngã ba, xe đổ vào còng đông đúc. Phát lái chậm hẳn, giữ chiếc xe nhỏ chạy với tốc độ 50km/h. Thảng hoặc, Huy ngỡ như có một bóng người đang kiên trì bám theo, cố gắng nhìn anh qua cửa kính. Nhưng, chỉ là vài vệt đèn sáng từ chiếc xe nào đó lướt nhanh trên cánh cửa phía bên anh ngồi.

- Đôi khi tôi lại hành động như một kẻ mất kiểm soát. Nói theo kiểu của Minh, là dấu vết của tuổi niên thiếu bị bỏ mặc, lạc lõng và mất phương hướng - Phát giải thích chầm chậm, đột nhiên mỉm cười. Nụ cười biến gương mặt anh ta thành cái đầu sọ kiệt sức, nỗ lực bày tỏ xúc cảm cuối cùng - Nhưng, giá như anh đừng dò xét, đừng bới tung những thứ đã được sắp xếp đúng chỗ, thì tôi không tốn công sức gây ra những rắc rối như thế này đâu...

Mắt vẫn mở to, nhìn thẳng về phía trước, Huy im lặng. Gương mặt anh cứng đờ. Các khối cơ tê dại. Lớp da trên mặt đã biến mất, trở thành cái mặt nạ trơn lì, bất động. Toàn bộ con người anh chia làm hai phần rõ rệt. Phần thân thể nhúc nhối, bị sợi dây bảo hiểm ràng qua ngực như sắp thắt chặt buồng phổi. Vai và gáy anh đau đến mức tựa nhẹ vào lòng ghế da mềm

cũng trở thành cực hình. Tuy nhiên, hơn bao giờ hết, đầu óc anh vô cùng sáng suốt. Đến mức mọi hình ảnh, từ ngữ khi dội đến đều hiện ra với ý nghĩa thật của nó.

Bàn tay với những ngón tay dài mảnh đặt hờ trên vô-lăng, Phát vẫn nói, giọng đều đều, không ngưng nghỉ. Dường như anh ta chỉ chờ đến lúc này đây, chọn chính kẻ mà anh vừa bạo hành, không còn sức cự quạ, để phơi bày một góc sự thật con người anh ta bấy lâu nay giấu kín: Một cậu con trai hời hợt. Các mong muốn dễ dàng được đáp ứng. Những ngày tháng sống nhàn tản, chẳng buồn bận tâm bất cứ điều gì bên ngoài bản thân. Rồi Minh xuất hiện, trong thời gian ngắn ngủi bẻ ngoặt chuỗi niềm tin ngây thơ trong đầu anh ta qua một hướng khác. Phát hiện về một thứ cảm xúc lớn lao mà cô ta có thể đem tới, lớn hơn cả dự vọng. Nó gần giống như sự che chở của một người mẹ, thứ tình cảm anh ta không biết đến từ khi còn nhỏ. Nhưng những ngày đẹp đẽ ấy không kéo dài. Sau đó, một vài xung đột tầm thường của hai người yêu nhau cứ liên tục kéo đến, không sao kiểm soát. Cái chết tình cờ của cô gái quý quyết ấy khiến anh ta sợ hãi, nhưng cũng thật nhẹ nhõm khi ngỡ rằng đã được giải thoát hoàn toàn...

Quá nhiều ngôn từ. Quá nhiều hành động không rõ mục đích. Hồ như tất cả những con người chung quanh đều nỗ lực chuyển động. Chuyển động cuồng loạn mà cũng không dám đoan chắc đích đến. Mỗi kẻ hành động đều có lý do chết tiệt nào đó. Không ai quan tâm ai cả. Và rồi cuộc, điều cuối cùng mà người ta có thể nhận ra, như Huy lúc này nhận ra, là quá nhiều thương tổn thương không thể cứu chữa được nữa.

Cơn mưa li ti rơi xuống, không tiếng động. Tránh chiếc xe du lịch ngược chiều phóng như điên, cỗ xe tải ở ngay phía trước xe của Phát đánh mạnh tay lái về bên phải. Đám đất cát chất cao có ngọn trong thùng xe chuỗi xuống một góc, tung tóe thành lớp bụi đỏ dày đặc, bao phủ đoạn đường phía sau. Bụi và nước mưa mau chóng biến thành lớp bột nhão loang lổ trên lớp kính. Trái với phán đoán của Huy, người điều khiển xe bỗng nhiên

tăng tốc đột ngột. Như một con vật mù lòa điên cuồng, cỗ xe nhỏ màu đen lao về phía trước, lách giữa khoảng đường hẹp hiện ra lơ mờ giữa hai làn đường. Trong tích tắc, Huy thấy đuôi chiếc container xám bạc hiện hiện sát ngay trước mặt. Chỉ một phần mười giây thôi, cả chiếc xe con sẽ trôi tuồn tuột, lọt thỏm vào dưới gầm xe, chắc chắn. Đúng khi tấm kính trước mặt họ chỉ cách cạnh dưới của cái hộp sắt khổng lồ chưa đầy nửa mét, Phát đạp thắng, đột ngột. Nếu không có dây bảo hiểm, cả cơ thể Huy đã vọt thốc về phía trước, xuyên qua kính như một viên đạn.

Cái cảm giác vừa tiếp xúc với cái chết, quá gần, khiến Huy buồn nôn kinh khủng. Để trấn áp nó, anh ngoảnh sang người bên cạnh, hỏi thẳng:

- Anh làm gì vậy?

- Anh đã ném được cảm giác khiếp hãi thật sự, đúng không? Giống hệt như cảm giác anh đã gây ra, khi dai dẳng bám theo tôi, hỏi han về nguyên nhân cái chết của Minh.

- Nếu anh không liên quan trực tiếp vụ việc đó, vì lẽ gì nó ám ảnh, khiến anh phải tốn quá nhiều mưu mẹo? - Huy lạnh nhạt.

- Anh muốn tôi nhắc lại sự thật bao nhiêu lần nữa đây? - Người cầm lái nhếch môi. Dù anh ta tỏ ra hờ hững nhất, thì Huy vẫn cảm thấy anh ta đang tìm cách che đậy một thứ gì đó, mơ hồ, nhưng không phải không có thật.

Đèn đỏ. Dòng xe dừng hẳn. Bảng hiệu giao thông vươn ra tận giữa lòng đường. Các vệt đèn điện tử hắt xuống chòm tia màu đỏ sẫm, vuông góc với lớp kính chắn gió. Chúng kết hợp với bùn đất và nước mưa loang lổ trên kính như một thứ máu đặc sánh ri ri. Bấm nút điều khiển cần gạt, các ngón tay Phát vuốt nhẹ gương mặt hốc hác:

- Tôi căm ghét Minh. Căm ghét các trò diễn quái quỷ của cô ta. Căm ghét tình thế lố bịch cô ta đẩy tôi vào. Cô ta lấy đi của tôi tất cả những gì tôi từng tin là đáng giá nhất. Tôi ngáng đường anh, vì tôi không muốn

chung quanh biết được bí mật tồi tệ giữa tôi và cô gái ấy. Sự thật chỉ có vậy. Anh hài lòng rồi chứ?

- Quỳnh thì sao? Anh từng gặp gỡ cô ta, đúng không?

- Đúng. Nhưng chẳng có gì đáng kể. Tôi bám theo cô ta, để hỏi thăm và gắng liên lạc với Minh. Nhưng cô ta lại ra sức bảo vệ chị họ. Một cô gái cứng đầu. Trò thách thức của cô ta cũng đáng căm ghét như thái độ tự phụ của chị họ cô ta vậy!

- Được rồi. Bây giờ thì cho tôi biết rõ hơn một chút về bí mật tồi tệ giữa anh và Minh đi!

Nhưng Phát không nói gì nữa. Suốt quãng đường còn lại, anh ta hoàn toàn chú mục vào tay lái. Chiếc xe lướt trên mặt đường nhựa trơn mượt, lao về phía đầu kia thành phố. Huy nhắm mắt, thở nhẹ. Bằng trực giác, đột nhiên, anh nhận ra người ngồi cạnh bên đang khóc. Không có âm thanh nào. Đơn giản là nước mắt ứa ra, ràn rụa, không cách gì ngăn lại. Điều hòa không khí trong xe tắt. Cửa kính hai bên cửa hạ xuống. Gió đêm thốc vào. Lạnh. Mạnh. Trong sạch.

Xe dừng dưới chân chung cư Huy sống. Họ vẫn ngồi im trong xe, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng biệt. Cả hai đều biết rõ, câu hỏi và câu trả lời buộc phải đưa ra, nếu một trong hai người lên tiếng đề cập. Nhưng, Huy hiểu, tốt nhất là không nói thêm gì nữa. Đừng mong thông tin kiếm được dễ dàng từ miệng kẻ khác. Nếu có được, cũng chỉ là thứ tin tức sai lạc. Cuối cùng, người ta chỉ có thể trông cậy vào chính bản thân mình. Tháo dây bảo hiểm, anh đưa tay kéo chốt cửa. Ánh đèn vàng bật sáng tức khắc nhúng mọi thứ trong xe vào dòng sáng hổ phách. Gương mặt đã khô lạnh của Phát hướng thẳng về Huy. Con người trong mắt anh ta giãn rộng. Không phải là vẻ ân hận, mà là sự bàng hoàng kinh sợ không sao hiểu nổi. Rồi anh ta mấp máy môi, thì thào, như nói với chính mình: "Bỏ qua hết đi... Vì tất cả chúng

ta đều cô độc!". Tình thế kỳ dị. Không tìm được câu hỏi nào khả dĩ, Huy nhặt chiếc phong bì vàng, lẳng lặng xoay lưng.

Ngay khi đế giày mềm chạm xuống mặt đường, một phản chiếu thoáng qua trong kính chiếu hậu khiến anh tê dại. Huy đã hiểu, vì sao Phát lại khiếp sợ như thế khi nhìn rõ mặt anh. Toàn bộ gương mặt anh giờ đây là hình ảnh lặp lại của một hình ảnh có sẵn. The Joker.

Suốt phần còn lại của đêm, Huy ngồi trước máy tính. Anh mở chiếc phong bì, xem kỹ các chi tiết cần chỉnh sửa, sau đó bắt tay vào các việc cần làm. Càng vẽ, đầu óc anh càng tỉnh táo.

Trong khi chỉnh các đường viền mới cho lưng chiếc ghế gỗ, anh nhìn thấy lại mối quan hệ giữa Minh và Quỳnh. Thoạt đầu là sự trấn áp. Con thú tinh ranh và trải nghiệm dẫn dắt con thú nhỏ hơn, khờ khạo hơn bước theo con đường nó đã đi qua. Tuy nhiên, vào lúc không ngờ nhất, con thú nhỏ đã chống cự, vùng chạy. Vì dù yếu ớt và sợ hãi, nó vẫn biết rõ nó sẽ phải đi con đường của riêng mình. Đây chính là lời giải tốt nhất, cho thái độ yêu quý, tìm hết cách để che chắn, bảo vệ cho chị họ, nhưng đồng thời cũng vẫn gửi đi một thông điệp âm thầm cho anh biết không bao giờ là bản sao của Minh nữa, từ Quỳnh.

Đặt lại các cánh cửa đã thay đổi số đo vào khung xương tử, Huy nhìn thấy rành mạch sự gắn kết giữa Minh và Phát. Anh đã bị đánh lạc hướng bởi sai lầm ngay từ đầu, khi tin rằng giữa hai người ấy là tình yêu. Chẳng có tình yêu nào hết. Anh ta chỉ là một tấm chắn. Thông qua Phát, Minh tiếp cận một người khác. Người đã theo dõi anh khi anh đột nhập nhà trọ của Minh. Chủ nhân thật sự của chiếc mô-tô, kẻ đã tấn công anh hầu chiếm lại chiếc USB chứa đựng bí mật nguy hiểm. Người bị ghi hình, khi tàn nhẫn đánh đập Minh. Cũng chính là người giờ đây khiến Quỳnh khiếp sợ, phải lần trốn...

Bất giác, anh nhìn ra cánh cửa lớn. Chờ đợi tiếng gõ nhẹ. Nhưng không ai cả.

Giống như một bài toán hình không gian, khi anh nối các điểm đã xác định được, những hình ảnh dần hiện ra.

Huy đứng dậy, bước đến tủ lạnh, rót một cốc nước đầy và uống cạn. Đột nhiên, anh nhớ quãng thời gian hồi chín tuổi, hoặc nhỏ hơn, anh từng ốm một trận rất nặng. Đến mức anh tin mình sẽ chết. Điều ấy làm anh khổ sở ghê gớm. Nhưng sau cơn mê sảng khiến thân thể muốn vỡ tung ra như các mảnh gỗ ghép lại, anh lại nghĩ thật tuyệt nếu được chấm dứt tất cả. Đó là ý nghĩ kỳ dị với một đứa trẻ nhỏ, anh biết, nên không nói với ai cả. Ngay cả khi cơn ốm qua khỏi một cách kỳ diệu, thì mãi mãi sau này, anh vẫn không quên trải nghiệm có những thời khắc người ta rất thèm được buông xuôi, được thua cuộc.

Rồi trí nhớ trôi dạt của anh lại hướng về Quỳnh. Hoàn toàn không đúng lúc, hiện ra hình ảnh cô khóa thân hoàn toàn. Không có gì che chắn. Yếu ớt. Khoảng vai hẹp nhô lên. Đường cong nhẹ của khoảng ngực gầy. Tầm lưng bầm tím. Gương mặt lạc lõng, xa cách ngay với thân thể của chính mình... Nếu lúc khác, hẳn anh đã tự trách mình bởi các tưởng tượng tồi tệ. Nhưng giờ đây, ngược lại, anh bầu víu vào những hình ảnh ấy. Có thật cô ấy cần anh không hay là anh tự vẽ ra? Có thật là từng có giây phút, cô ấy tin cậy, trao cho anh tất cả con người cô, chẳng ngại ngần? Cái buổi sáng kỳ dị ấy, có thật không hay là anh tưởng tượng nên? Nếu là mơ, thì nó quá đẹp và sinh động. Nhưng nếu là thật, thì vì sao anh lại một mình đứng đây, đứt lìa mọi liên lạc với cô gái lạ lùng?

Các cánh cửa đều mở. Ngoài âm thanh rù rì của máy vi tính, căn phòng trống rỗng. Gió đã biến mất. Những rèm cửa phẳng lặng. Nhiệt độ quanh anh không thay đổi. Anh đứng im, nhìn ra khoảng trời đêm. Vệt đèn sáng nhấp nháy bên dưới chiếc trực thăng đang bay qua bầu trời thành phố như một con mắt nhìn anh từ trên cao, mệt và buồn, nhưng thấu hiểu. Cảm giác

tổn thương, nỗi sợ hãi, sự giận dữ lâu nay tích tụ trong anh chầm chậm đổ sụp xuống. Anh dựa lưng vào tường, run rẩy, nhìn vào đồng hồ nát hỗn loạn bên trong chính mình. Kiệt sức. Nhưng, ít nhất, anh đã chiến đấu, không bỏ cuộc. Ít nhất, anh đã chống cự lại sự mục ruỗng của mong muốn thỏa hiệp. Ít nhất, trong cuộc săn đuổi con quái vật vô hình, anh đã không biến thành một con quái vật mới, vô cảm, thô bạo và lạnh lẽo. Dưới ánh sáng của ngọn đèn néon trắng, cái bóng anh trên mặt sàn mỗi lúc thêm sẫm lại, như một người khác, cũng đang lặng lẽ quan sát anh.

Huy vào phòng tắm, mở nước lớn. Vài vệt máu dưới mũi và quanh miệng anh đã khô. Dưới làn nước mạnh, chúng trôi đi một cách dễ dàng. Anh tắt vòi nước đột ngột, ngẩng lên. Trong gương, làn da trắng sáp của cái mặt nạ vẫn còn phảng phất. Một chỉ dẫn kỳ dị, nhưng không thể rõ ràng hơn. Khi hàng loạt suy nghĩ, phỏng đoán không tìm ra câu trả lời, thì với một hình ảnh tình cờ của gã hề gây rối loạn, mọi thứ bỗng xếp đúng vị trí. Manh mối cuối cùng đã được tìm thấy. Anh sẽ đến tìm gặp kẻ cần gặp ấy, ngay khi trời sáng.

THE JOKER

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Tôi Muốn Em Biết

Rất tiếc, thưa anh, các buổi sáng ông chủ không có mặt ở đây! - Giọng nữ nhân viên vang lên dịu nhẹ, nhưng cô ta đơn thuần chỉ đang tuân theo phép xã giao vô cảm được huấn luyện kỹ.

Gói giấy hơi nhàu được xoay nhẹ trên mặt bàn kim loại. Huy không nao núng. Tình thế này đã được lường trước. Không giải thích. Không nói quá nhiều. Kinh nghiệm học được từ khi vào làm ở văn phòng thiết kế cho anh biết cách ứng xử thích hợp khi rơi vào tình huống bị động. Vẫn bằng giọng nghiêm lạnh, anh đề nghị:

- Tôi cần số điện thoại di động của ông ấy!

- Xin lỗi, chúng tôi không được phép làm như vậy! - Đầu dây bên kia bắt đầu nao núng, ngờ ngợ một điều gì đó quan trọng hoặc bất ổn đang xảy ra. Lường lự đôi chút, cô ta nói tiếp - Nhưng, nếu là số điện thoại bàn ở phòng, nơi ông ấy làm việc, có thể được chứ?

Huy ghi nhanh lên mặt bao giấy tái chế dãy số điện thoại, kèm cả số nội bộ. Giống hệt dãy số in trên bao gói hàng, chỉ khác con số cuối cùng. Kết quả thật đơn giản. Nhưng, mọi thứ chỉ đơn giản khi người ta đã tìm được. Cám ơn ngăn ngọn, anh cắt máy. Cây bút anh đang cầm hơi tuột đi. Mồ hôi đọng một ít trong lòng tay. Những ngón tay lạnh và hơi tê dại, điều chưa từng xảy ra trước đây. Anh biết mình không phải không run rẩy. Cảm giác của nỗi khiếp sợ khi đối diện sự thật tàn bạo. Nhưng, cũng là cảm giác không thể nhầm lẫn sau một chặng đường quá nhiều lầm lạc, chua chát và ngờ vực, rốt cuộc người ta đã rất gần đến đích.

Hồi chuông đầu tiên, đầu dây bên kia nhắc máy tức khắc. Huy không khỏi giật mình. Một thói quen kỳ dị, hoàn toàn trái nguyên tắc giao tiếp qua điện thoại, nhưng chắc chắn đã được tính toán kỹ. Bất kỳ kẻ gọi đến nào cũng bị trấn áp khi bị đánh cắp vài giây chuẩn bị tinh thần.

"Tôi nghe!" - Giọng nói vọng đến, lạnh, bình thản. Chỉ hai từ, nhưng chứa đầy quyền lực của một người quá quen thuộc với vị trí bề trên. Huy nín lặng."Ai?" - Sự khó chịu, và cả nghi ngờ trong câu hỏi ngăn ngui.

Huy nhắc điện thoại ra khỏi tai, bấm mạnh nút tắt. Thế là đủ. Anh đã không nhầm lẫn. Ngay cả khi không có âm sắc đe dọa, thì chắc chắn, người vừa trả lời máy chính là kẻ đã gọi cho anh, trong các cuộc gọi ẩn danh. Dù ngay từ đầu, xác định sẽ câm nín không nói gì hết, bởi chỉ muốn xác định chắc chắn mối hồ nghi của mình là đúng, thì lúc này đây, lưỡi trong khoang miệng của anh vẫn phồng rộp lên, khô khốc. Các con số điện tử trên màn hình điện thoại nhảy sang số 8:45. Anh còn 15 phút, để kịp đến gặp kẻ nguy hiểm, đúng 9 giờ sáng.

5 phút để thay bộ trang phục sạch và thẳng nếp, chộp quyển sổ da cừu xanh, nhét chiếc USB vào túi quần jeans rồi lao xuống cầu thang. 5 phút để chạy nhanh trên con đường dốc. Guồng chân hết sức có thể. Băng qua ngã tư. Những vòm lá móng bò hai bên đường biến thành vệt màu xanh biếc duy nhất, với kẻ sọc bầm tím của những vệt hoa nở rộ. Đoạn rẽ. Cánh cửa kính khổng lồ loang loáng nắng sáng. Nhịp chạy chậm hẳn, biến thành từng bước chân thông thả. Những đôi mắt của các nhân viên mặc đồng phục, đeo phù hiệu security chỉ lướt nhanh qua, không chút nghi ngờ khi nhìn dáng vẻ ngoài đáng tin cậy của Huy. Lọt vào bên trong không gian rộng lớn mát lạnh, không mấy khó khăn, anh xác định ngay hướng cầu thang dẫn lên tầng trên. Giai điệu êm dịu của bản nhạc The little shepherd nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng tấp nập phía dưới, hành lang nơi đây sâu hút, lờ mờ tối. Không một bóng người. Cánh cửa bọc da nằm tận

cuối cùng, bên phải. Trên lớp da thuộc nâu mờ, tấm bảng đồng khắc chữ Giám đốc tựa một con mắt lặng lẽ nhìn xuống. Còn 1 phút. Anh đứng im. Nhắm mắt. Minh. Phát. Quỳnh. Chính anh. Các gương mặt đang mờ đi hay vẫn vẹn nguyên như được khắc sâu dưới đáy vồng mạc bằng mũi đinh nhọn. Những thời điểm đau đớn. Nỗi thất vọng và hy vọng. Cảm giác bị ruồng bỏ, dối gạt. Sự cô độc tột cùng. Nỗ lực chống cự lại thói quen lẫn tránh hay thỏa hiệp. Những khoảnh khắc vô tư lự, bình yên mà dù muốn hay không, thì anh cũng phải chấp nhận chúng mất đi trong cuộc đời này. Và còn một thứ cảm xúc khác nữa, giờ đây anh không thể gọi tên... Tất cả những điều ấy hiện ra trong anh, lần lượt, từng chi tiết chính xác, sắc nhọn, như thể được chiếu lại trên khung hình chậm rãi, bất tận. Tuy nhiên sự thật là hết thảy những cảm thức ấy gói gọn trong một phút ngắn ngủi.

Một phút.

Nhưng, nó dài hơn hết thảy mọi trải nghiệm anh đã từng có. Nó ngắn, nhưng sâu thẳm như một miệng vực mà bằng tất cả sức lực, anh đã bám chặt lấy, ngoi lên.

Chỉ là một phút. Thế mà nó chấm dứt, anh đã là người hoàn toàn khác.

Bình tĩnh và hoàn toàn tỉnh táo. Huy nắm lấy khoen cầm bằng đồng, đập xuống. Âm thanh kim loại vang lên từng tiếng sắc lạnh, dứt khoát.

"Vào đi!" - Tiếng nói vọng ra.

Đặt tay lên lớp da thuộc, anh đẩy mạnh. Bên trong căn phòng rộng, những dải rèm xếp kéo hết sang bên. Các cánh cửa sổ mở bung. Căn phòng như một cái phễu hút sáng. Ánh sáng tràn khắp, trực tiếp, không lọc qua bất kỳ một thứ vật liệu nào. Thay đổi vùng sáng đột ngột, nhãn cầu Huy ngỡ như sắp vỡ bung ra trong hốc mắt. Anh lùi lại, choáng váng. Khi thị giác tìm lại cân bằng, trước mắt anh, sau chiếc bàn oval lớn, người cần gạt đang hướng thẳng ánh nhìn về anh. Mọi thứ ánh nhìn thẳng thừng, đóng kín,

không phải không tàn nhẫn, khiến kẻ đối diện phải đóng băng. Nhưng, ở đáy sâu nhất của cặp mắt cam lạng ấy, trong một phần triệu của giây, Huy nhìn thấy, phóng vụt qua một tia nhỏ của sự kinh hãi. Tột cùng kinh hãi.

- Cuối cùng thì cậu đã đến! - Những ngón tay dài, móng tay được chăm sóc kỹ, ánh lên sắc xanh nhạt của ngọc trai đan nhẹ vào nhau.

- Ông ngạc nhiên, đúng không? - Huy lên tiếng, thoáng rùng mình với giọng nói bình thản của chính anh.

- Không. Tôi biết cậu sẽ đến. Tôi biết sẽ có ngày này. Chỉ không chắc chắn thời điểm. Sự sợ hãi luôn đến từ cảm giác không chắc chắn! - Người ngồi sau bàn nói đều đều, giữ nguyên vẻ mặt điềm đạm. Tuy nhiên, ánh mắt ông ta lại ngăm ra lệnh anh phải đứng im ở vị trí đó, không được tiến đến gần hơn.

Một cách thản nhiên, anh bước đến, kéo chiếc ghế đối diện, thả người ngồi xuống. Không nao núng, anh đặt ánh nhìn lên người chủ siêu thị hàng cao cấp, theo đúng cung cách ông ta đang nhìn anh.

- Tại sao ông muốn thương lượng để tôi bỏ qua những việc liên quan đến cái chết của Minh?

- Tôi không muốn con trai tôi tổn thương thêm nữa! Khi Phát bỗng nhiên khám phá ra mối quan hệ thực sự của người nó tin là bạn gái mình với tôi, nó đã gần như phát điên.

- Tôi thừa nhận điều ấy. Con trai ông đôi khi cư xử như một người điên. Nhất là những lúc cậu ấy muốn che chắn các thông tin bất lợi để bảo vệ bí mật tồi tệ cho ông - Anh nhếch môi cười, lạnh lẽo và chua chát - Kể cả thái độ tàn bạo lao vào tấn công kẻ khác, Phát cũng tự khoác lấy, dù rõ ràng cậu ta không hề phù hợp với loại việc này!

Người chủ siêu thị nín lặng. Vẻ bình thản của một kẻ luôn làm chủ mọi tình thế bỗng nhiên biến mất. Ở một lẽ nào đó, sự thật trong những lời Huy vừa nói khiến ông ta bị rút kiệt sinh lực. Khuôn mặt vẫn còn giữ nhiều nét đẹp và kiêu hãnh ở tuổi trung niên đột nhiên rúm rỏ, hệt như một chiếc mặt nạ hoàn hảo đúc bằng plastic cao cấp đột ngột bị ném thẳng vào lò lửa nóng rực. Thế nhưng, tất cả những điều ấy chẳng còn làm cho Huy ngạc nhiên hay chùn lòng nữa. Một khi đã theo đuổi con sói sự thật, người thợ săn phải tóm chặt lấy nó, nhổ bật đám rễ chằng chịt của các xúc cảm không cần thiết, lôi con vật ngoan cố và tàn bạo ấy ra khỏi vùng rừng tối ám, bắt nó hiện ra dưới nắng mặt trời. Vẫn nhìn xoáy vào người chủ siêu thị, anh ném quyển sổ da cừu và chiếc USB lên mặt bàn, hỏi tiếp, thẳng thắn:

- Ai khởi đầu mối quan hệ tay ba tồi tệ?

- Đừng có dùng cái cụm từ "tay ba" rẻ tiền! Mọi việc thật ra đơn giản thôi. Tôi biết Minh từ rất sớm, khi tôi có quan hệ công việc với gia đình cô ta và cô ta còn là một cô bé. Một thiên thần trong sáng, yếu ớt nhất mà tôi từng thấy. Lúc đó tôi đã tin như thế. Tuy nhiên, sau đó, tôi hiểu, mình thật sai lầm. Một con quỷ thì đúng hơn. Cái sinh vật ma quái bé nhỏ ấy... - Một vết ký ức lướt qua đáy mắt, khiến gương mặt ông ta tối sầm lại - Nó luôn biết nó cần gì. Nó cũng biết cách đạt được hết thảy những thứ nó muốn. Bằng vẻ mặt ngây thơ và bị tổn thương, nó đã điều khiển người khác, một cách êm dịu nhất! Sai lầm kế tiếp của tôi, là để cho con trai mình quen biết con bé. Sau đó thì mọi việc ngày càng rối loạn. Cậu biết đấy, tôi là người kinh doanh. Tất cả những gì có thể hái ra tiền tôi đều nhúng tay vào. Bất động sản. Xe hơi. Chứng khoán. Cái siêu thị hàng cao cấp này chỉ là một bình phong. Thậm chí, tôi từng nghĩ khi Minh ra trường, tôi sẽ tặng cái siêu thị này cho cô ta. Vậy mà cô ta quát roi lên trên đầu cha con tôi. Tôi đã cho cô ta tất cả những gì cô ta muốn. Khéo léo giúp đỡ để gia đình cô ta thoát khỏi cảnh sa sút một cách êm thấm. Khi cô ta vào đại học, tôi chu cấp tiền bạc. Tạo cho cô ta sự vượt trội để kiêu hãnh. Thế rồi đột nhiên cô ta đòi vứt bỏ tất cả. Để sống theo một cách khác. Cô ta nói thế...

- Không phải ông mới là người dẫn dắt cô ấy vào sai lầm sao? - Huy xen ngang. Nhưng trực giác nhạy bén báo cho anh biết, những lời người đối diện đang nói, là sự thật, theo cách riêng của nó.

- Ném vào sọt rác thứ suy diễn ngây ngô đó đi thì hơn! - Người đối thoại gằn giọng - Cậu từng yêu Minh, phải không? Cậu có biết trên thế giới này, có một loại người bản chất là tồi tệ. Chẳng phải hoàn cảnh sống tạo nên. Chẳng ai nhào nặn họ. Sự tồi tệ và tàn nhẫn họ sở hữu như loại nấm độc có sẵn trong máu. Chúng cũng dồi dào như trí thông minh của bọn họ vậy. Càng lớn lên, càng già đi, thói tàn nhẫn càng phát tán. Ham muốn hủy hoại xung quanh mọc lên, như một đám rêu rậm rì lan nhanh với tốc độ kinh khủng. Thậm chí, ngay cả việc hủy hoại chính bản thân, họ cũng không từ... Minh thuộc về cái số ít ma quỷ ấy. Cậu có hiểu điều đó không?

- Hiếu! - Anh nhìn người chủ siêu thị trừng trừng - Tuy nhiên, nếu không có những người như ông, ở bên Minh, tạo điều kiện cho cô ta thỏa mãn mọi ý thích ngông cuồng, chắc chắn, cô ta đâu có tha hóa. Ông có thừa nhận, là khuyến khích cô ta hành động, ông đã từng khoan khoái như khi quan sát một đứa trẻ làm trò điên rồ. Nhưng đến một lúc, ông phát hiện ra đứa trẻ ấy vượt thoát ra khỏi tầm kiểm soát của mình, thì tất cả đã muộn. Và ông phải tìm cách tiêu diệt nó, xóa bỏ dấu vết những trò điên rồ mà ông đã cùng cô ta phạm vào. Phải vậy chứ?

- Làm sao cậu biết? Tuổi đời cậu quá trẻ, để phân tích được những điều như thế. Cậu có nghĩ, thông minh quá như cậu, rồi sẽ khốn khổ như Minh không? - Người trung niên ngoảnh đầu ra ô cửa sáng lóa, nhếch đôi môi nhợt nhạt. Tay ông ta không đan vào nhau nữa, mà thông xuống, lưng chừng ngăn kéo bàn.

- Tôi biết ông mất kiểm soát, khi xem đoạn ghi hình ông đánh đập Minh. Những kẻ thất bại luôn phải dùng đến bạo lực. Từ suy đoán ấy, tôi xếp lại các manh mối khác, để tìm ra ông. Hơi khó, nhưng không phải không thể được! - Huy chột ngời thẳng lưng, hơi vươn đầu về phía trước - Và, manh

mối cuối quan trọng nhất, cuối cùng tôi có được, là The Joker. Minh say mê nhân vật đó, biểu tượng của sự hỗn loạn. Cô ta truyền say mê đó cho ông. Vì Minh vẫn là một người quá trẻ, nên cô ta không thể che giấu. Từ câu chuyện phim đến diễn viên bị hủy hoại vì vai diễn đó, Minh còn tìm kiếm những vật dụng có hình của The Joker. Ngay cả chiếc đồng hồ gắn camera theo dõi có hình ảnh gã hề treo dưới siêu thị kia, cũng là sở thích của cô ta. Phải vậy không?

- Phán đoán hoàn hảo! Tôi biết niềm say mê bệnh hoạn của Minh. Tôi cũng biết, cô ta muốn bỏ tôi, để làm lại từ đầu, với cậu. Thời gian cuối cùng, cô ta làm nhảm suốt, về cái gọi là tình cảm thuần khiết nào đó. Thậm chí cô ta còn hét lên gọi đó là tình yêu nữa! Cách cô ta giảng bầy cậu, tôi biết hết. Tôi đã quan sát cậu, Huy ạ, khi cậu đến siêu thị mua sắm, trong ngày hẹn đầu tiên với Minh. Ở cậu thời điểm ấy, có những điều làm tôi xúc động ghê lắm. Tuổi trẻ. Sự chân thành. Niềm tin vô điều kiện... - Đột nhiên, người đàn ông sang trọng ngật cổ cười rú lên - Nhưng, ai đảm bảo cô ta sẽ không điều khiển cậu, như đã làm với tôi? Ai đảm bảo cô ta sẽ không truyền cho cậu thứ nấm độc của sự mục ruỗng? Tôi yêu quý cô ta bao nhiêu, thì cũng căm giận cô ta bấy nhiêu. Khi biết Minh tìm hiểu về cái gã diễn viên bất hạnh Heath Ledger, tôi cung cấp một số tư liệu về việc tạo ra vài kiểu chết giống như tình cờ, sử dụng kết hợp thuốc sai lầm chẳng hạn.

- Ông biết cô ta muốn chết? - Huy run bắn, cố gắng chờ nghe những lời sẽ dội vào tai mình.

- Tất nhiên. Tôi không phải trẻ con. Khi Minh dùng những đoạn ghi hình cô ta có để trấn áp tôi, đe dọa phá vỡ danh dự của tôi, con trai tôi và gia đình tôi, thì tôi cũng nắm được trạng thái mất phương hướng Minh mắc phải. Cô ta yêu anh đấy. Cô ta tin anh sẽ đưa cô ta trở về cuộc sống giản dị mà cô ta đã mất. Nhưng cô ta cũng sợ phát điên nếu anh biết sự thật con người cô ta. Trong mối quan hệ mục ruỗng kéo dài bốn năm, cả tôi và cô ta

đều nguy hiểm như nhau. Cả hai đều phải canh chừng lẫn nhau. Nhưng, khi một trong hai yếu hơn, thì nó phải tự diệt. Cậu hiểu rồi, phải không?

- Hiểu! - Huy gật. Đột ngột, anh hỏi dồn - Nhưng ông giải thích ra sao về Quỳnh?

- Con bé ấy hả? - Ông ta nhếch môi cười - Ngớ ngẩn!

- Tại sao ông tấn công cô ta?

- Vì cũng như cậu, nó không để tôi yên! Tôi chỉ răn đe nó thôi. Loại như nó, thật ra cũng nguy hiểm. Chẳng kém cỏi gì con bé đã chết! Nó khiến tôi phát ốm với cái trò phải tìm ra sự thật. Ai cần những sự thật vô nghĩa ấy?

Đột nhiên, giữa những lời nhận xét đều đều, người trung niên đứng vụt dậy. Trong tích tắc, Huy nhận ra ông ta đã mở ngăn kéo từ bao giờ, nhanh như chớp rút ra một vật thể kim loại. Con dao xếp. Lưỡi của nó đã mở sẵn, nhọn hoắt, lóe vệt sáng lạnh như mắt sói sẵn sàng tấn công. Nhưng phản ứng của anh còn nhanh hơn. Chồm về phía trước, anh nhảy lên mặt bàn. Quỳ gối, anh tóm ngay khuỷu tay đối thủ, vặn mạnh, gần như gấp ngược cánh tay về phía sau. Con dao rớt xuống mặt sàn. Trong khi ông ta thở hốt lên vì đau đớn, anh buông tay, chộp nhanh lên cổ áo lụa kẻ sọc xám sang trọng, thít chặt. Bao nhiêu uất hận, ghê sợ, căm ghét trong anh vỡ bùng. Lưỡi trong miệng khô khốc, phồng rộp lên. Anh thì thầm, giọng lạc hẳn:

- Dù Minh là ai, ông cũng không có quyền phán xét và quyết định cô ấy sống hay chết. Ông đã giết cô ấy! Thói tàn nhẫn và vị kỷ của ông đẩy cô ấy vào cái chết! Dù ông có phủi sạch tay, chẳng ai kết tội được ông, thì mỗi khi ông nhìn con trai mình, nhìn vào nỗi khốn đốn và tâm lý méo mó của cậu ấy, xem như ông đã bị trừng trị.

Gương mặt ngay dưới mắt anh chuyển từ đỏ tía sang tái nhợt. Đôi mắt người chủ siêu thị lồi ra. Một ít nước bọt ứ ra trên khóe miệng khi ông ta rít lên thều thào:

- Có những kẻ sinh ra trên đời với sự tàn độc có sẵn. Quý dữ ấy. Ngờ vực là vô ích. Thương cảm lại càng vô ích. Chỉ những ai gây thơ mới hy vọng cải hóa chúng mà thôi. Điều duy nhất có thể, là phải biết sợ. Để tránh xa chúng. Hiểu không? Còn nếu có thể, thì phải tiêu diệt chúng. Có gì mà phải làm cho mọi thứ đã hỗn loạn càng hỗn loạn hơn.?

Run lấy bấy, Huy nhìn sâu vào đôi mắt bắt đầu đục mờ đi của người đàn ông trung niên. Anh tin, ông ta thốt ra những lời ghê rợn ấy, vì ông ta ở trên bờ vực của cái chết, khi gần bị anh làm cho ngạt thở. Đột ngột, anh buông tay. Cái thân hình gầy mất đi sự sống đổ oặt, rơi thẳng xuống chiếc ghế da lớn. Gần một phút trôi qua, người chủ siêu thị lấy lại hơi thở. Động tác đầu tiên là khó nhọc đưa tay, vuốt nhẹ cổ áo nhăn nhúm. Chỉ là một cử chỉ vô nghĩa thuộc về thói quen, nhưng trong nó, toát lên tất cả sự già nua, mục nát và trống rỗng. Loại người đã chết ngay cả khi còn sống. Loại người chẳng còn gì để hy vọng. Trượt xuống khỏi mặt bàn oval, anh nhặt lấy quyển sổ bìa da và chiếc USB, thong thả bước ra khỏi căn phòng trắng lóa như cống vào địa ngục.

Thời gian còn lại của ngày, Huy vào công ty. Anh làm xong các điều chỉnh cho ngôi biệt thự của nữ ca sỹ. Một vài cộng sự đến gần, nói với anh vài kế hoạch mới. Anh lắng nghe, trả lời thấu đáo. Nhưng sự thật là chẳng có gì bám vào trí nhớ anh cả. Cuối giờ, một nhân viên bên phòng kế toán ghé sang, đưa cho anh thẻ nhận lương ở ngân hàng. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của anh, cô ta mỉm cười: "Anh quên giờ đây anh đã là thành viên chính thức của công ty rồi sao?".

Chiều tối, rời văn phòng, anh nghĩ cần phải ăn một chút gì đó. Đi ngang qua một cột rút tiền ngay cạnh trung tâm thương mại lớn, anh ghé vào, sử dụng cái thẻ lần đầu tiên. Khi xếp hàng chờ đến lượt, anh lật mở quyển sổ da cừu xanh. Bức tranh bút sắt Minh vẽ Quỳnh. Dòng chữ thông điệp trên màn hình vang lên, như tiếng kêu cứu câm lặng. Đột nhiên, anh đau khủng

khiếp, đến mức nếu không phải giữa chốn đông người, anh đã gặp đôi người xuống.

Anh là người cuối cùng vào trong trạm rút tiền. Từng thao tác chậm rãi. Có một lúc, khi máy nhập số liệu và password anh mới đăng ký, anh lơ đãng nhìn ra ngoài. Gương mặt Minh đột nhiên hiện ra bên ngoài lớp kính. Đôi mắt nhìn anh chăm chú, nghiêm trang. Huy giật mình. Nhưng chỉ là phản chiếu gương mặt của chính anh. Cỗ máy rút tiền lại chạy tiếp tục. Như một sinh vật im lìm, nó bình thản giao tiếp với anh, lạnh lẽo quan sát. Anh chợt hiểu, cảm giác ấy là do camera gắn kín ở một góc nào đó gây ra.

Ra khỏi trạm rút tiền, anh tiếp tục đi bộ. Hay nói đúng hơn, dòng người đông đúc tỏa ra từ các văn phòng, từ rạp chiếu phim, từ các trung tâm mua sắm cứ cuốn anh đi. Đèn xanh. Anh cũng băng qua các vạch sơn trắng. Đột nhiên, dưới chân cao ốc, ngay trước mặt anh, trên màn hình LCD khổng lồ quảng cáo của một nhãn hàng điện tử, bộ phim ngắn đang chiếu. Về một chàng trai đi vào cánh rừng. Cánh rừng xanh thắm. Sự chuyển động của chàng trai lôi kéo các luồng nắng dịch chuyển theo, xuyên qua những vòm lá tối sẫm, chiếu xuống thảm cỏ dày hoai mục. Đôi giày đế mềm vẫn bước tới, lún sâu trong cỏ, rồi lại nhấc lên. Thong thả, mà dứt khoát. Từ chiếc loa trên cao, những lời thì thào của nhân vật dội ra, lẫn lộn vào các âm thanh huyền ảo của xe cộ trên phố, của những người đang hối hả mua sắm, dạo chơi. Nhưng, anh nghe rõ, tất cả những lời thì thào ấy.

Khi những ánh đèn vụt tắt. Tôi cảm thấy tôi đang rơi. Trong bóng tối, trong cú bay lượn, tôi nhìn thấy tâm hồn trong tôi lâu nay ẩn giấu. Tôi chọn cuộc sống này. Tôi đi đây đó, để trưởng thành hơn. Và tôi muốn em thấy, tôi tốt hơn trước rất nhiều...

Hai tay trong túi áo, anh đứng giữa dòng người bất tận, nước mắt chảy xuống gương mặt hốc hác. Anh cứ đứng im như thế, mở điện thoại, chọn tên Quỳnh. Những hồi chuông dài vọng đến. Giữ chắc chiếc máy, không rõ

bao nhiêu thời gian trôi qua, rồi khi tiếp tục bước, hòa vào đám đông, anh áp sát tai, kiên nhẫn chờ đợi.

Anh biết, cô sẽ trả lời. retuw❖❖❖1❖